

**J. CARASONI**

**MRS. CHESTER MARGARÉTAI**

**1. kiadás**

**Copyright © 3T+C Bt. 1995.**  
**Minden jog fenntartva**

**3T+C KIADÓ**  
**BUDAPEST**  
**1995**

Az öreg Mrs. Chester kinyitotta aranybarna kis kerek szemét. Nem kellett az órájára néznie, anélkül is tudta, hogy hajnali négy óra van. Rettenetesen mérges volt magára. Még pihenhetne hét óráig, de tapasztalatból tudta ez megint nem fog sikerülni. Legjobb lesz felkelni és kimenni a kertbe, gondolta magában.

Szerette a hajnali kertet. Szinte hallani lehetett a csendet. Harmat lepte be a fákat, virágokat, a nagyfejű káposztákat. Korábban soha nem tudta megérteni, hogy a férje, Frank minden reggel miért járta körbe a kertet olyan élvezettel. De most már értette, nagyon is jól. Ezek a növények barátai, rokonai, ismerősei voltak. Az ő keze munkáját dicsérték, emiatt nőttek úgy a szívéhez.

Eszébe jutottak a sarki margaréták. Csak nem levéltetvesek? Akkor a szőlő után azokat is lepermetezi. Az egész utca csodálta a hatalmas fehér szirmokat. Elindult az egres és ribizli bokrok mentén a virágoskert felé. A margaréták hófehér szirmai lágyan bólogattak a korai szélben. Lehajolt megnézni a leveleket, majd döbbszerűen egyenesedett fel. Becsukta és megdörzsölte a szemét. Ez a sok detektívregény megzavarta az agyát, gondolta. Megesküdött volna, hogy Lucy látta egy harisnyával a nyaka körül a margaréták között, gondosan elrejtve a virágok alatt.

Á nem, ez nem létezik, morfondírozott tovább csukott szemmel. Biztos a „Bostoni fojtogató” ártott meg, amit az este olvasott. Kinyitotta a szemét és újra lehajolt. Azután akarata ellenére sikoltozni kezdett, és nem hagyta abba, amíg az egész utca össze nem szaladt.

Doris Forbes vállon ragadta és jól megrázta. Erre valamennyire megnyugodott, és abbahagyta a számára is elviselhetetlen sikoltozást. Végre a szomszédok bevezették a házba. Phil Forbes egy pohárka konyakot diktált bele. Honnan tudja ez az ember, hogy hol tartja ő a konyakját? - futott át az agyán.

- Szólj már Lucy férjének - mondta Dorishoz fordulva.

- Olsen még nem jött haza. Tudod, hogy éjjeliőr a telepen - válaszolta Doris - Phil, telefonálj a rendőrségre, kérlek.

- De a fia! Az otthon van - sóhajtott Mrs. Chester.

Kérdőn egymásra néztek. Végre Charles rászánta magát, hogy szóljon a fiúnak. A többiek némán várakoztak. Az öreg hölgy lélekjelenléte visszatért, elővett egy tálcát és töltögetni kezdte a konyakot. Azután körbe kínálta az italt.

- Mindnyájunkra ráfér.

Kintről rendőrautó szirénája hallatszott, erre mind kitódultak az utcára. Charles is visszajött a szomszédból.

- Ben, az áldozat fia nincs otthon, - újságolta - tegnap este összeveszett az anyjával és elment a kocsmába. Azóta sem jött haza.

A rendőrautóból Martin felügyelő szállt ki, Eddie Forester őrmester kíséretében. Phil kaput nyitott s mutatta az utat. Az emberek libasorban követték őket.

- Állj! - kiáltott rájuk az őrmester. - Csak az hiányzik, hogy mégjobban összetapossák a nyomokat. Forbes úr éppen elég.

Így mindenki távolról szemlélte, hogyan dolgozik a rendőrség. A döbbenet már felengedett, izgatottan locsogtak össze-vissza. Kíváncsian tekingettek a margarétás felé. Mit tudnak annyit nézegetni Lucyn ezek a rendőrök! Mintha még nagytitot is használna az őrmester.

Újabb rendőrautó érkezett szirénázva. Az összeverődött csoport felmorajlott. Az örült rendőr-orvos, hallatszott innen is, onnan is. Kiengedték a bolondok házából. A férfi sietve húzott el az emberek mellett.

- Gyilkosság - ujjongott magában -, végre valami izgalom. Eddig mindig csak öngyilkosok, vízi hullák... már az agyára megy...

Lehajolt a margaréták közé. - Megfojtották! Remek! -, gondosan megvizsgálta a holttestet. A nő békés arccal feküdt a virágok között. Mintha csak aludna. Ez nem tetszett neki. Megvizsgálta az áldozat fejét. A sebből arra következett, hátulról üthették le az áldozatot, s valószínű ez lehetett a halál oka. Jól ismerte a nőt. Az a fajta akinek bárki szívesen kitekerne volna a nyakát. Róla is miket terjesztett!

- Éjfél után halt meg. Először leütötte, azután fojtogatta a gyilkos, de akkor már bizonyára halott volt - ebben a pillanatban egy kemény körte koppant a fején. Hogy vele mindig ilyesmi történik. Jól látta, a rendőrök alig bírják visszatartani a nevetésüket. Gyorsan összecsukta a táskáját, nagyot rúgott a körtébe, és köszönés nélkül elrohant.

A felügyelő elgondolkozva nézett utána. Nem volt biztos benne, hogy jól döntöttek az orvosok, amikor kiengedték kollégáját a „szanatóriumból”

- Jól van. Csináljanak fotókat a helyszínről és vizsgálják át az egész kertet - mondta az embereinek. Sőhajtva indult vissza az izgatott szomszédokhoz.

- Kezdjük magával, Phil. Hol tudnánk leülni? - fordult Mrs. Chesterhez.

- Talán menjünk a szobába. Igaz még szanaszét van minden... - mentegetőzött.

Bement velük, elrakta az ágyneműt. Többet nem igen tehetett.

A felügyelő az asztal melletti székek egyikére ült, az őrmester állva maradt. Phil Forbes a szemben lévő kanapén foglalt helyet.

- Mit tud segíteni nekünk, ebben az ügyben? - kérdezte Martin felügyelő, amint Mrs. Chester kiment.

- Szinte semmit - válaszolta az elgondolkozva. - Az este későn jöttem haza az iskolából. Már egyik házban sem égett a villany. A feleségem is aludt. Megvacsoráztam, és lefeküdtem. Kimerült voltam, rögtön elaludtam. Mintha éjfél körül autójátó csapódását hallottam volna a közelben. De ebben nem vagyok biztos. Lehet hogy álmodtam - fejezte be barna szemeit a felügyelőre szegezve.

- Megtudná mondani pontosan hány óra volt amikor hazajött - kérdezte az őrmester jegyzeteibe pillantva.

- Na, várjunk csak. Fél tízkor még bent voltam az iskolában, az irodámban. Akkor elhatároztam, befejezem a munkámat, és hazajövök. Kijöttem a szobámból, a folyóson az igazgatóval találkoztam, akivel beszélgetni kezdtünk. Az iskola dolgairól. Hát, hogy ez meddig tartott, nem tudnám megmondani. Talán ő emlékszik rá. Azután felültem a kerékpáromra és egyenesen hazajöttem. Úgy tizenegy óra lehetett, gondolom. Találkozni nem találkoztam senkivel, ahogy mondtam már az előbb - válaszolta Forbes az őrmesterre pillantva.

- Mit gondol, ki gyilkolhatta meg és miért? - tette fel a felügyelő a szokásos kérdést.

- Nem tudom. Ez az asszony örökké pletykált. De ebbe még nem halt bele senki. Azonkívül köztudott volt, hogy sokat hazudik. Az emberek mindig szívesen hallgatják a rosszat a másiktól. Vajon kinek állhatott útjában? Arra én is kíváncsi vagyok, de segíteni nem tudok - kicsit gúnyosan fürkészte a felügyelőt.

- Azért tartsa nyitva a szemét! - tanácsolta Martin felügyelő. - Most pedig legyen szíves, küldje be Mrs. Chestert.

Az idős hölgy riadtan nézett egyik rendőrről a másikra. Hát jól megjárta. Mióta könyörög neki mindenki az utcában, hogy béküljön ki Lucyval. De ő hajthatatlan maradt. Majd még őt tartják a gyilkosnak.

- Tessék - Martin felügyelő barátságosan a kanapé felé intett. - Mondja el kérem Mrs. Chester, mit csinált tegnap este.

- Néztem a televízió műsort, mint mindig. A korombeli öregasszonynak már csak ez a szórakozása. Az a svéd bűnügyi sorozat ment, tudja az „Örvény”. Azt nagyon szeretem. Azután kimentem megnézni a tyúkokat, hátha elfelejtettem bezárni őket. Csupa füstszag volt a levegő. Mert akinek kazánja van, az minden vacakot eltüzel. Én persze fával tüzelek a nagy cserép-kályhában. Az tiszta, nem füstöl annyira. Azután lefeküdtem és az ágyban olvastam. Fél tizenegy lehetett mikor eloltottam a villanyt. Nem hallottam semmit, mélyen aludtam. Hajnali négykor persze felébredtem. Mindennap így járok, mióta nem megyek dolgozni. Hiába próbáltam már később lefeküdni, altatót bevenni, nem használ semmi. Akkor aztán felkeltem, kimentem a kertbe. Mikor a margarétákhoz értem, először nem vettem észre semmit, csak mikor lehajoltam megnézni a leveleket, akkor láttam meg - az idős hölgy egész testében megremegett.

- Jól van, nyugodjon meg asszonyom - szólt közbe az őrmester -, a többit már tudjuk. Mit gondol, ki tette?

- Ki tette? - visszhangozta Mrs. Chester. - Bárki tette, jobban tette volna, ha a saját kertjében teszi! Hogy merte tönkre tenni a kertemet? - kétségbeesetten nézett Eddie Foresterre.

- Nyugodjék meg, Mrs. Chester! Maga intelligens asszony! Most koncentráljon a gyilkosságra. Végtére is az a szerencsétlen Lucy Olsen rosszabbul járt. Maga jól ismerte. Gondolkozzon! Ki intézhette el? Miként viselkedett az utóbbi időben? Nyomasztotta valami? Félt valakitől? - bombázta kérdéseivel az őrmester.

- Hát, az az igazság, hogy fél éve nem beszéltem vele. Úgy is megtudták volna. Haragban vagyunk, vagyis inkább voltunk - sóhajtott keservesen Olga Chester. - Mindig bajba kevert a hazugságaival. Gondoltam, ha nem beszélek vele, nem tud rám fogni semmit, és így is történt. Ezért aztán nem tudtam róla az utóbbi időben semmit. Azelőtt mindennap beszélgettem vele. Haragudtam rá, az igaz, de nem öltem meg! Nem várhatom el, hogy elhiggye! Vagy mégis? - kérdezte reménykedve.

- Elég ostobaság lett volna Mrs. Chester, hogy a saját kertjében rejtse el a meggyilkoltat - válaszolta Eddie Forester megnyugtatóan.

De Martin felügyelő nem volt annyira biztos benne, hogy az őrmesternek igaza van. Ha összevitatkoztak Lucy Olsennel, és leütötte mérgében, Mrs. Chester a holttestet nem bírta volna máshová cipelni. Így szép ravaszul megvárta a reggelt, és megjátszotta a meglepetett, vélekedett a felügyelő magában. Hangosan azonban csak ennyit mondott:

- Küldje be legyen szíves, Mrs. Forbest!

Az idős hölgy örömmel teljesítette a kérést.

Doris Forbes barnahajú, energikus asszony volt. A negyvenes évei végén járhatott, értelmes nő benyomását keltette. Bár volt megjelenésében valami erőszakos jelleg, ami a felügyelőből ellenszenvet váltott ki. Most is nyugodtan leült meg sem várva, hogy hellyel kínálják.

- Ide figyeljen, Martin! Nem tetszik nekem ez a dolog. Nem mondtam a férjemnek, meg a többieknek sem, mert nem akarok pánikot kelteni. Az éjjel fájt a fogam. Fél egy lehetett, amikor nem bírtam tovább és kimentem a konyhába, hogy bevegjek valamit. Azután eszembe jutott, hogy ezek a tabletták milyen ártalmasak, így inkább kimentem a kertbe. És a kerítés mellett megláttam a kísértetet.

Eddie Forester kínosan érezte magát. A felügyelőnek nem szólt eddig az utcában pánikot keltő kísértetről, ami szerint csak a nők képzeletében létezett.

- Jó ideje érkeznek a környékről bejelentések, hogy fehér lepedős kísértet bolyong éjszákánként az utcában. Nekünk eddig nem sikerült találkozunk vele, még egyik járőröző rendőrnek sem akadt útjába - tájékoztatta Martin felügyelőt zavartan.

Az nem feszegette tovább a dolgot, megbízott beosztottja ítéletében.

- Szerintem akkor intézte el Lucy-t. Való igaz, csak asszonyok látták, de ez nem jelenti azt, hogy nem létezik. Nagyon is hús-vér kísértet lehet, ha elintézte azt a nagydarab asszonyt - türelmetlenül leintette az őrmestert, aki közbe akart szólni.

- Jó, tudom, magának más a véleménye. Én magam is most láttam először, mert mindig korán lefekszem, nem csavargok éjszaka. De beszéltem egy pár nővel, aki találkozott vele. Miközben meséltek róla, a szemük kitágult a rémülettől, kezük ökölbe szorult. Ilyesmit nem lehet megjátszani. Magam sem éreztem kedvet, hogy utánamenjek és lerántsam róla a lepedőt. Olyan furcsán éreztem magam. Éjszaka minden annyira más, irreális. Nem akartam felébreszteni a férjemet, inkább visszabújtam az ágyamba. Teljesen elfeledkeztem a fogamról. Kábult álomba merültem. Reggel aztán, amikor Lucy-t megtaláltuk, rögtön arra gondoltam, a lepedős alak intézte el.

- A lepedős alak, csak az asszonyok képzeletében létezik - gúnyolódott Forester őrmester.

- Na jó! Én nem érek rá itt üldögelni, rengeteg dolgom van! Elmondtam, amit tudtam, ha nincs kérdésük, megyek a dolgomra - csattant fel Doris.

- Ne haragudjon az őrmesterre, nem akarta megbántani. Maga jól ismerte az áldozatot? Mi a véleménye róla? - kérdezte békéltető hangon a felügyelő.

- Ostoba, szegény teremtség volt. Állandóan pletykált. Néha én is dühös voltam rá. Mrs. Chesternek például azt bizonygatta, hogy tölem tudja, Olga súlyos beteg. Ebből persze egy szó sem volt igaz. A kórházban amikor Olga bent feküdt, semmi ilyesmit nem mondtak. De szegény persze elhitte Lucynak, mivel állandóan rosszul volt. Csak az utóbbi időben nyugodott meg, amikor hízni kezdett - a nő sajnálkozva csóválta a fejét.

A következő kihallgatott tanú Tom Benson kövér, húsos arcán izzadságcseppek csurogtak. Nyomban rákezdte.

- A fia tette! Egészen biztos, hogy ő tette. Nem hibáztatom érte. Magam is szívesen kitekertem volna azt a kövér nyakát. Hogy mennyit uszította a feleségemet, az állítólagos barátnőim miatt! És az a buta liba elhitte! Csak azért, mert nem lehet gyereke. Marhaság! Én belenyugodtam már. Szeretem a feleségem, jó asszony az, felügyelő úr. Eddie Forester is megmondhatja. Prímán megvagyunk együtt. De ez a szörnyű nőszemély hetet-havat összehordott. Most meg a fia a házasságát is tönkretette azzal a ronda pletykás szájával. A jövő hónapban lett volna az esküvő, ha minden jól megy. Ben egy ápolónőt talált magának, igen jómódú

szülőkkel. Szép házba költözhetett volna, csinos asszonnyal. De Lucy Olsennek sehogy nem tetszett a dolog. Ezért tegnap a piacon azt mondta a menyasszonynak, hogy a fia a régi barát-nőjénél töltötte az előző éjszakát. Ami igaz is volt. Elbúcsúzott tisztességgel tőle. De persze a menyasszonynak ez nem tetszett, visszaadta a gyűrűt. Ben iszonyú dühösen jött haza az éjjel, ivott is jócskán. Biztosan megszorongatta mérgében egy kicsit a torkát, nem akarva semmi rosszat, de félresikerült. Baleset volt, szerencsétlenség, nem más. Azután ijedtében átvitte Olga Chester kertjébe, hogy ráterelje a gyanút. - Tom elégedetten bólogatott. Igen okos ember-nek tartotta magát.

- Leütötték, nem fojtották meg - jegyezte meg a felügyelő.

- Hát akkor fejbevágtá valamivel. Nem változtat a lényegen - okoskodott tovább a húsos arcú férfi.

- Mit csinált tegnap este, Tom? - tette fel a szokásos kérdést Forester őrmester.

- Mit csináltam? - zavarodott meg Tom Benson - Várjunk csak. Munkából hazafelé jövet ittam egyet Ben Olsennel, akkor mesélte el az egészet. Azután hazajöttem és vacsoráig a kertben dolgoztam. Rántott gomba volt rizzsel, mártással. Megnéztem a tévében a híreket. Megittam két üveg sört. Bezártam a tyúkokat és eltettem magam másnapra. Azután már csak a sikoltozásra ébredtem.

- Egész éjszaka nem hallott semmi gyanúsat? - kérdezte a felügyelő.

- Nem, semmit az ég világon. Tudják, én nagyon mélyen alszom. Egész nap keményen dolgozom, korán kelek, így éjszaka aludni szeretek. A feleségem gúnyol is miatta. Elvihetnék a házat a fejed felől - szokta mondogatni. - Na, persze ő is megéri a pénzét. Alszik, mint a bunda.

- Más nem jut eszébe? - kérdezte Martin.

- Nem, de szerintem az eset világos mint a nap. Csak Ben tehette. Lehet, már elő sem kerül. Biztosan emésztette magát! Már rég itthon kellene lennie! Maguk szerint hol van? - kérdezte diadalmasan.

- Küldje be a feleségét, Mr. Benson - kérte a felügyelő. Alig várta, hogy a férfi elmenjen. Undorodott ettől az alaktól.

A feleség sem tetszett neki jobban. Azt azonban el kellett ismernie, hogy értelmes asszonynak látszik. Állig begombolt szürke ruhája láttán a felügyelő rögtön sejtette, ha ez nem akar valamit elmondani, nem is fogja.

- Mrs. Benson, kérem üljön le. Mondja el mit tud a gyilkosságról - kérdezte a felügyelő.

Pat Benson kényelmesen elhelyezkedett a kanapén. Gondosan titkolta belső remegését. A felügyelőnek nem szabad semmit észrevennie félelméből. Kórházban dolgozott műtősnővérenként. Megszokta, hogy arca ne tükrözze gondolatait. Ez a higgadt nyugalom a betegeknek nagyon fontos, gyógyítólag hat rájuk.

- Nos felügyelő úr, sajnos nem sokat tudok mondani - kezdte megfontoltan. - Irtózatos elgondolni is, hogy miközben mi mélyen aludtunk, szerencsétlen Lucy meggyilkolták. Kiráz a hideg, ha erre gondolok.

- Mit gondol, ki tehette? - tért a tárgyra a felügyelő.

- Ki tehette? - visszhangozta reménytelenül. - Bárki! Akárki, felügyelő úr! Ez az asszony mindenbe beleütötte az orrát. De hogy ezért meggyilkolják, túlzásnak tartom. Hiszen nincsen olyan dolog a világon, amiért gyilkolni érdemes. Persze úgy látszik valakinek más volt a

véleménye. Nekem személy szerint semmi bajom nem volt vele. Kedvelt engem. Azt hiszem, mérhetetlenül tisztelt a foglalkozásom miatt. Néha meghívtam délutánonként egy kávéra. Nem tagadom, szívesen hallgattam a híreit az utcában lakókról. Bár jól tudtam, a fele sem igaz annak, amit locsog. Furcsa elgondolni, hogy ez már a múlté - nem nézett a két nyomozóra, miközben beszélt. Azt már nem bírta volna.

- Ezek szerint nem hallott, nem látott az éjszaka semmit, ami a segítségünkre lehetne? - az őrmester megpróbált az asszony szemébe nézni.

- Nem, semmit. Vacsora után elmosogattam, mivel hajnalban kell felkelnem, a férjemmel együtt korán lefeküdtünk. A sikoltozásra ébredtünk. Ez a szerencsétlen Olga! Még rágondolni is rossz, mit érez majd, mikor kimegy a kertbe ezután - tette hozzá, s megborzongott.

- Egyelőre befejeztük, Mrs. Benson. Legyen szíves beküldeni Charles Benettet.

A felügyelő tanácstalanul nézett Forester őrmesterre. Egyikük sem látott világosan ebben az ügyben. De hát még nagyon az elején voltak. De biztos, hogy elkapják a margarétás gyilkost! Később ilyen néven vonult be a bűnügyi krónikákba: a margarétás gyilkos.

Charles Benett határozottan tagadta, hogy bárki az utcából tette volna ezt a szörnyűséget. Arra a kérdésre, hogy elképzelhetőnek tartja-e Ben Olsen bűnösségét, nemmel válaszolt. Tudott ő is a kettőjük viszályáról a meghíúsult házasság miatt, de nem tartotta komolynak. Majd kibékül Ben a menyasszonyával, hangoztatta. Ő maga nem hallott semmit, pedig késő estig olvasott. Igaz, elég messze lakik, egészen a sarkon van a háza. A felesége az anyjánál aludt az éjjel, mert annak súlyos influenzája van. Még nem jött haza, így valószínűleg nem tud semmit. Az éjszaka egyszer kiment, mert zajt hallott, de csak az idős Mrs. Green macskáit randa-lírozta. Közéjük is dobott pár göröngyöt, mire azok elhallgattak. Könnyen meglehet, hogy a közeli elmeógyógyintézetből éjszaka kiszabadult pár gyenge elméjű. A múlt héten az egyik összeveszett Lucyval, mert nem fizetett rendesen nekik az utcai rész fűnyírásáért. Ezek a szerencsétlen félkegyelműek sok nehéz munkától mentették meg a környék lakóit. Fát vágtak, csirkeólat meszeltek, zöldet szedtek a tyúkoknak. Amúgy békés természetűek voltak, azt el kell ismerni, de előfordult már, hogy összeverekedtek. Különösen, ha valamelyik ostoba lakó itallal kínálta őket. Akkor egészen megvadultak. Hát lehet, hogy ők intézték el Lucyt. Talán almát loptak éjszaka, és meglepte őket.

- Jó ötlet - élénkült fel a felügyelő -, ennek utána nézünk. Bizony könnyen elő fordulhatott, hogy kiszöktek éjszaka almát lopni és leütötték Lucyt, hogy ne rikácsoljon. Ezek a szegények nem bírják a hangos beszédet.

- Igen ám, csak hogy nem vall rájuk a harisnyával való fojtogatás - hangzott Eddy Forester józan érvelése.

- Ezek a bolondok kiszámíthatatlanok - szívóskodott Charles Benett -, nem lehet tudni mit miért csinálnak. Talán ott lógott a kötél a harisnya, és az adta az ötletet nekik.

Charles Benett után Lilla Lawson következett. Arcán vastagon állt a festék, rikító ruhában, széles, mesterkélt mozdulatokkal kísérté mondanivalóját. Sütött belőle a meggyilkolt iránti gyűlölet. - Ez az asszony majdnem tönkretette a házasságomat hazugságaival. Azt terjesztette rólam, hogy van egy tíz évvel fiatalabb barátom. Ahelyett, hogy magával törődött volna, épp elég vaj volt a fején. Amíg a férje a fővárosban dolgozott tíz évvel ezelőtt, ki be jártak nála a férfiak! Mégis mást, ártatlanokat mocskolt, természetesen - hadarta a rendőröknek úgy, hogy a felügyelő szóhoz sem jutott. - Megérdemelte, amit kapott. Persze nem én öltem meg. Még hogy miatta börtönbe kerüljek? Olyan ostoba nem vagyok! De szívből kívánom, hogy a gyilkosa megmeneküljön.

Arra a kérdésre, hogy mit csinált előző este, zavartan válaszolt. Túlórázott a munkahelyén. Éjfél körül érkezett haza. Egy kollégája hozta haza kocsival. A férje már aludt. Nem látott semmi említésre méltót. Bement és lefeküdt aludni. A reggeli cirkuszra ébredt, nagyon fáradtan.

A férje sem tudott semmit hozzátenni. Kicsi, alacsony, jelentéktelen ember volt, riadtan pillantott egyik rendőrről a másikra. Hogy mit is csinált tegnap este? Megnézte a tévéműsort, azután elmosogatott, lefeküdt, és az ágyban olvasott egy kicsit. Nem hallott semmi szokatlan zajt. Két fiuk van, de azok már régen nem laknak otthon.

Már dél felé járt, mire az idős Mrs. Greenre került sor. Magas szikár asszony volt, csontos arccal. Szinte mindent észrevett, de gondolatait többnyire megtartotta magának. Sajnálja, de nem volt otthon. Az az igazság, hogy két napja már a lányánál van. Lucy Olsent nem szívelte, de nem tudja elképzelni, miért ölte volna meg bárki is. Hacsak nem egy őrült csavargó intézte el szegényt. Igen, nála, Mrs. Green-nél lakik egy fiatal lány, aki szobrokat csinál. Most végezte el a képzőművészeti főiskolát, és a kisváros hírességénél, Margaret Legernél tanulja a kislasztikát. Az őrmesternek nagy csalódást okozott az öreg hölgy vallomása. Annyira számított éles eszére, emberismeretére. Arra a kérdésre, hogy a fiatal lány talán tud valamit, Mrs. Green nem tudott mit mondani. Mire hazaérkezett, a kisasszony már nem volt otthon. A bőröndjei sem voltak a kamrában. Lehetséges, hogy elutazott. Ennyit tudtak meg az idős hölgytől.

Az utcában lakók közül még hátra volt egy házaspár. A férj, Patrick Vale magas jó megjelenésű férfi volt, világító kék szemekkel.

Este ő is a televíziót nézte, azután aludni mentek a feleségével. Közelebbről nem ismerte az áldozatot. Nem hallottak semmi gyanúsat az éjszaka. A felesége különben is altatót szed, kicsit ideges természetű. Szeretné ha kíméletesen hallgatnák ki, vagy eltekintenének a vallomásától. Hiszen nem tud semmit.

Susan Vale valóban idegesnek tűnt. Jóval idősebbnek látszott férjénél. Egyedül feltűnően szép szürkés-kék szemei ragadták meg az embert. Na meg a pénze, mert az volt neki bőven. A férj orvosegyetemet végzett, de nem praktizált. Állítólag valami fontos kutatáson dolgozott. Hogy min, azt nem lehetett pontosan tudni. Nem állt szóba a helyi orvosokkal. Susan asszony ritkán beszélt Lucy Olsennel, nem érdekelték az utcabeli pletykák. Szerinte biztos valami idegen csavargó tehette ezt a szörnyűséget. Ennél többet nem tudtak meg tőle.

Közben jelentették, hogy megérkezett az áldozat férje. Sajnos annyira részeg volt, hogy a világon semmit nem fogott fel abból, ami történt. Hagyták inkább, hadd aludja ki mámorát.

Az öreg Mrs. Green gondterhelten csukta be a kertkaput maga mögött. A gyilkosságon töprengett. Valami nagyon zavarta. Valami nem illett a képbe. Valaki más halálára inkább számított volna. Na, jól mellé fogott!

De hol a csudába, lehet ez a lány? - töprengett.

Előkereste a szülők címét, telefonszámát. Persze nem biztos, hogy hazautazott. Gondosan meg kell válogatnia, hogy mit mond a szülőknek. Nehogy feleslegesen bajt keverjen. Végre sikerült vonalat kapnia. Lassan tárcsázott, miközben agyában egymást kergették a különböző ötletek. Mikor kicsengett a telefon, még nem tudta, mit fog mondani, de Jessica anyja megoldotta a problémát.

- Milyen kedves, hogy felhív - csiripelte -, biztos a kitűnő húspudingjának a receptjét akarja lediktálni. Nagyszerű! Épp ma akartam telefonálni emiatt. A lányom biztos elfelejtette átadni az üzenetet, szokás szerint. És hét végére feltétlenül szükség van a receptre - fuvolázta kicsit affektáltan.

Mrs. Green szerencsére rögtön kapcsolt, és lelkesen magyarázni kezdte kedvenc húspudingjának a receptjét. Közben mellékesen megkérdezte, Jessica hazamegy-e hétvégére?

- Nem - hangzott a határozott válasz. Sajnos a lánynak kész kell lennie az egyik munkájával, amit rendelésre készít. Az asszony hangja büszkén csengett a telefonban. Oda voltak a lányukért, az már biztos.

Mrs. Green elgondolkozva tette le a kagylót. Vajon hova tűnt Jessica? Balsejtelmek gyötörték. Szóljon Martin felügyelőnek? De ha a lány egyszerűen csak elutazott egy barátjához? Ő, Ingrid nem fogja nevetségessé tenni magát. Mindenesetre tudta, kit kell szemmel tartania. Amíg az szem előtt van, a lánynak nem lehet baja. Ebben a pillanatban kopogtattak, majd Mrs. Chester fordult be az ebédlőbe. Egy lábasban illatozó marhasültet tett az asztalra. Máskor is megesett, hogy ebédet hozott, de most különösen örült neki Mrs. Green. Együtt fogyasztották el a finom sültet. Olga Chester nem hitte volna, hogy ma ilyen jóízűen bír falatozni.

Ebéd közben elmondta Mrs. Greennek a legújabb híreket. Lucy Olsen lányai végre lelket vertek az apjukba, aki végre felfogta a történeteket, s együtt jajveszékelt a lányaival. Súlyosbítja a helyzetet, hogy titokban attól félnek: a részeg Ben volt a gyilkos. A két férj járja a környék kocsmáit, hátha előbb megtalálják a fiút, mint a rendőrök.

- Nem hiszem, hogy ő tette - vélekedett Ingrid Green.

- Ha tekintet ölni tudna, Lucy már rég holtan esett volna össze. Hogy nézett rá a fiú, mikor megtudta, mit művelt az anyja! Nem mondom, hogy készakarva tette, de részegen kiszámíthatatlan. A gyanút meg szívesen rám terelte volna, hisz ismerheted - mérgelődött Olga Chester. Utálta az egész családot. Sokat mérgelődött miattuk. Benre különösen megorrolt, mert az éjszakánként átmászott a kerítésen és gyümölcsöt lopott, néha még szerszámokat is elemelt. Tudta, Mrs. Chester mit hol tart. Sajnos rájuk volt szorulva, mióta az ura meghalt. Bármilyen nehezebb munkát kellett a ház körül elvégezni, Ben Olsent hívta. Fizetett is neki eleget. Az meg lesett mindig, hogy mije van az idős asszonynak.

- Majd előkerül, és akkor meglátjuk - Mrs. Green kávé tölthet vendégének. - Sokkal inkább nyugtalanít ez a lány, Jessica. Hova utazhatott el így, szó nélkül?

- A szüleihez, hova máshová. Nem értelek, szinte minden hétvégén hazamegy - Olga asszony kicsit ingerült lett, hogy eltértek a gyilkosságtól.

- Épp ez az - sóhajtotta Ingrid. - Először is: ma még csak szerda van. Másodszor: felhívtam a szüleit, nincs ott és nem is várják hétvégére. Bementem a szobájába, meg a műtermébe, annak nevezi a nagyobbik manzárdszobát. Oda egyébként soha nem szoktam bemenni. Nem szereti, ha látják a munkáját mielőtt befejezi. Legjobb lesz, ha miután megittad a kávédat, felmegyünk együtt a műterembe. Kíváncsi vagyok, mi a véleményed a szoborról, amin Jessica dolgozik.

- Nem sokat értek a művészethez - tiltakozott Olga Chester -, meg aztán ha nem szereti, mérges lesz miatta.

- Nem vagyunk olyan bolondok, hogy megmondjuk neki. Először nézd meg, aztán aggályoskodj! - Ingrid Green kíváncsi volt Olga véleményére. Őt teljesen felkavarta ez a szobor.

Olga Chester izgatottan kapaszkodott fel barátnője után az emeletre. A szobában tisztaság és rend uralkodott.

- Ahhoz képest, hogy művész, ez a lány szép rendet tart - gondolta magában Olga.

A paraván mögött megtalálták, amit kerestek.

Mrs. Green elégedetten figyelte barátnője meglepett arcát. Ő is majd hanyatt vágódott, amikor megpillantotta a szobrot.

Egy férfit ábrázolt kigombolt ballonkabátban. Aktszobor kabátban! A két öregasszony döbbsen nézett egymásra. Mrs. Chester lerogyott a közeli ládára.

- Ez a lány nem normális, mindig is mondtam - nyögte.

- Valakire emlékeztet ez az arc - töprengett hangosan Ingrid, akit másodjára nem viselt meg annyira a szobor látványa.

- Igen - erősítette meg Olga Chester a barátnőjét -, határozottan ismerős.

Némán nézték a szobor arcát. Ezeket a modern alkotásokat nem nekik találták ki. Egy klasszikus műalkotásnál más a helyzet. Egyből tudnák, kiről van szó.

Lentről csengetés hallatszott. Idegesen csoszogtak le a lépcsőn. A csengő már egyfolytában szólt.

- Megyek már, nem szabad ennyire türelmetlennek lenni - méltatlankodott Mrs. Green.

- Ki lehet ez vajon? - morfondírozott magában Mrs. Chester.

Jessica Johnson állt az ajtóban, bőrönddel a kezében.

- Jól van, jól van. Azért be ne törd az ajtót! Nincs nálad a kulcsod? - kérdezte Mrs. Green csak hogy időt nyerjen.

- Van kulcsom. De ha benne tetszik hagyni a zárban a kulcsot, nehéz kinyitni az ajtót - válaszolta fojtottan Jessica. - Egyáltalán minek tetszett bezárni fényes nappal az ajtót? - kérdezte csodálkozva, mikor végre beléphetett.

- Hát te nem tudsz semmit? - terelte másra a beszélgetést Mrs. Green. - Nem hallottad, hogy meggyilkolták Lucy Olsent?

- Meggyilkolták Lucy Olsent? - visszhangozta Jessica rémülten.

- Meg. Éjjel egy óra körül, vagy korábban. A kertemben találtam rá a margaréták között - sírta el magát Mrs. Chester. Az egész napi izgalom most tört ki rajta. Mi lesz vele? Hogy fog dolgozni ő abban a kertben. Egyetlen vigasza volt, mióta Frank meghalt. Amikor kint kapálgatott, úgy érezte a férje mellette van. Jessica döbbenten nézte a két öregasszonyt.

Mrs. Green három poharat megtöltött sherryvel. Automatikusan felhajtották. Úgy mozogtak, mint a marionett-figurák.

Jessica halottsápadtan, némán hallgatta Mrs. Green beszámolóját a történetekről.

- Téged is ki akarnak hallgatni, Jessica - folytatta az öregasszony. - Hol voltál? Hova utaztál el ilyen hirtelen?

- Egy barátnőmnél voltam Londonban - válaszolta. - Nem tudok semmit. Nem is ismertem azt az asszonyt közelebbről. Szükségem volt néhány könyvre a munkámhoz - tette még hozzá.

Mrs. Green nem szólt semmit. Biztos volt benne, hogy a fiatal lány nem mond igazat. De ő aztán nem fogja számon kérni rajta. Majd ha a felügyelő kérdezi, ügyesebben kell hazudnia, ha nem akarja megmondani, hol járt.

Jessica felmenekült a szobájába. Rémülten dobta le a szoba közepén a bőröndjét. Elhúzta a paravánt, s megkönnyebbülten sóhajtott, amikor a szobrot megpillantotta.

A nővérszobában magába roskadva ült Pat Benson. Előtte papírok halmaza. Zárójelentések, leletek várták, hogy helyükre rakja őket.

Ő csak egyetlen egyre meredt kárhozott pillantással - Úristen, mit tegyek? - fohászkodott.

Minden simán ment volna, ha nem jön közbe ez a gyilkosság. Ez a rettenetes nőszemély! Minek kellett mindenbe beleütnie az orrát. Legszívesebben felpofozta volna magát, amiért gondatlanul a konyhaasztalon hagyta ezeket a papírokat.

De már késő ezen rágódnia. Lázasan gondolkozott mi a teendő. Megszokta már, hogy hirtelen döntsön. Felállt és a teafőzőhöz lépett. Töltött magának egy csészével, rövid gondolkodás után tejszint is öntött hozzá.

Miután lehajtotta, elővette az egyik leletet. Még egyszer elolvasta, mintha agyába akarná vésni minden szavát. Azután elégette az öblös hamutartóban. Ugyanúgy járt egy másik lelet is. A hamut beleöntötte a mosdókagylóba.

Ezután nyugodtabban indult a kórtermek felé, és az első betegszobában már ismét a régi volt.

A betegek meglehetősen nyugtalanok voltak. Front közeledett, az amúgy is labilis idegzetű betegeket ez fokozottabban megviselte.

Mrs. O'Connor megint nem vette be a tablettáit - gondolta automatikusan Pat. Az egészségügyi dolgozókkal a legnehezebb. Mivel tudják minden gyógyszernek megvan a maga mellékhatása, nem merik bevenni azokat. A kettes ágyon csendben sírdogált egy öreg néni. Minden oka megvolt rá. Gyerekei nem törődtek vele, egyetlen, öreg barátnője tegnap halt meg. Állapota miatt hazamehetne, javulni már úgy sem fog soha. Mégis itt tartották emberségből. Ki tudja, talán megszánják a gyermekei és hazaviszik.

A hármas ágy üres volt. A negyediken egy szép fiatal lány feküdt. Állandóan olvasott, szinte észre sem vette, ha szóltak hozzá. Ideges eredetű szívpanaszai voltak. Még nem tudták megállapítani, mi lehet az oka.

Az ablaknál két könnyebb beteg feküdt, az egyiknek epe, a másiknak emésztési panaszai voltak.

Egy fiatal tanuló nővér suhogott be fontoskodva az ajtón.

- A különszobába beteget hoztak - súgta Pat Bensonnak.

Mind a ketten rögtön elindultak az új beteg fogadására. Felhúzták az ágyat, ablakot nyitottak, szellőztettek.

Éppen elkészültek, amikor behozták az új beteget. A hordágyon sápadtan, csukott szemmel Susan Vale feküdt.

- Nincs magánál - magyarázta az orvos a nővérnek. - Az a gyilkosság, ami a maguk utcájában történt, nagyon megviselte. Erős nyugtatót kapott.

- Reggel még semmi baja nem volt - csodálkozott Pat Benson -, láttam amikor vásárolni ment.

- Mindenesetre a férje már ájultan találta. Pulzus alig tapintható, arythmiás szívdobogás, a vérnyomás aggasztóan magas. Injekciót adott neki és hívott bennünket. Ügyeljen rá, nekem most le kell rohannom a sebészetre - ezzel már el is tűnt.

Pat fejszoválva nézett utána, s leült a beteg mellé. Az szaggatottan lélegzett, mintha zokogna. Haja csapzottan lógott. Most, csukott szemmel kifejezetten csúnyának hatott.

Hogyan vehette el az a vonzó férfi? - csodálkozott magában a nővér. - A pénze miatt, mondták az emberek az utcában. De Pat ezt sohasem hitte. Ismerte a férfit, legalábbis úgy gondolta. Büszke volt az emberismeretére.

Megnézte a beteg pulzusát. Alig tapintható. Jó lenne beadni egy béta blokkolót. Egyedül nem mert dönteni, melyiket adja. Végül a telefonhoz lépett és a sebészetet kérte. Dr. Briggs szerencsére rögtön a telefonhoz jött.

- Adjon egy Betall injekciót - rendelkezett. - Mindjárt jövök én is.

Az injekció után Susan Vale mély álomba merült. Patnak rengeteg dolga lett volna, de nem merte magára hagyni a beteget. Különös módon adósnak érezte magát ezzel az asszonnyal szemben. Sohasem törődött vele, magára hagyta betegségében. Pedig az próbált barátságot kötni, szüksége lett volna valakire, aki meghallgatja panaszait. Nem volt kedve hozzá. Lehet, hogy ez munkaköri ártalom örökké a kórházban a betegek között... Elege volt a sok nyavalyából. Szabad idejében egészséges embereket szeretett maga körül látni. Ezért szerette a férjét, aki maga a kicsattanó egészség. Nem férfiszépség, mint Vale, az igaz. De ő maga sem mondható női ideálnak. Átlagemberek, akik szeretik az életet és egymást.

Susant végül az egyik ápolónő gondjaira bízta. Már nem látszott kritikusnak az állapota.

Jessica Johnson hátravetette vörös haját és elégedetten dörzsölgette agyagos ujjait. Az előtte álló juhász-figura csöppet sem emlékeztetett a ballonkabátos férfira. Pár hete, mikor azon a művén dolgozott, majd megszakadt a szíve. Szerencse, hogy visszajött. El akart menekülni, de hiába. Nincs menekvés számára, ezt már akkor éjszaka tudta, a szállodai szobában. Maga előtt látta a férfi döbbsent tekintetét.

Nem hagyhatja el magát, szembe kell néznie a sorsával. Először a gyilkosságot kell tisztáznia. Ez most mindent összekavart. De hogyan? Hogyan?

Keservesen felzokogott! Milyen boldog volt még három héttel ezelőtt. Itt ebben a szobában élte át azt a tébolyodott szerelmet, amiről eddig csak könyvekben olvasott. És amiben sohasem hitt. Művészetének szárnyakat adott ez az érzelm. Soha ilyen felszabadultan nem alkotott. Ennyire soha sem tudta kifejezni magát a szobraival. Margaret nem hitt a szemének, amikor megmutatta munkáját. És most mindennek vége? Hát nem, ezt nem fogja hagyni. Harcolni fog ezért az emberért. Elővette a könyvet, amit Londonban vásárolt. Kétségbeesetten olvasni kezdte.

És akkor letről meghallotta az ő hangját, azt a szenvedélyes vibráló férfihangot, amit annyira szeretett. Gyorsan eldugta a könyvet, hátra a szakkönyvek mögé. Megmosta az arcát, és majd nyakát szegve rohant le a lépcsőn.

Mrs. Green döbbsenten meredt Patrick Vale-re. Hogy mer ez idejönni! Most, mikor a kórházban a felesége életéért küzdenek. Aztán a férfi sápadt arcába, karikás szemeire nézett, és fejszoválva a konyha felé indult.

- Hová utaztál tegnapelőtt Jessica? Egész délután kerestelek! - Vale haragjában nem törődött azzal, hogy szavait Mrs. Green is meghallhatja.

- El kellett utaznom, Patrick, nem mondhatom meg, miért. Talán menekülni akartam tőled. Elégedj meg azzal, hogy nem sikerült. Látod, visszajöttem - hirtelen egy papírt nyomott a férfi kezébe. Az döbbsenten olvasta el.

- Megörültél, Jessica! Nincs elég bajom a feleségemmel? Még te is kezded ezt az örültséget! - elgyötörten rogyott egy székbe.

- Te örültél meg. Mit keresel itt! Azt akarod, Mrs. Green megtudjon mindent? - válaszolta ingerülten a lány. - Minek kellett ide rohannod?

- Kétségbe vagyok esve. Susant bevitték a kórházba. Nagyon rossz állapotban van. Teljesen felizgatta ez a gyilkosság. Amióta Lucy Olsent megölték, állandóan fél. Minden hangra összerezzen. Aludni még rosszabbul tud, mint eddig. Pedig minden este dupla adag altatót adok neki. De még így is rosszul alszik. Ma reggel egész tűrhetően volt mikor elmentem. Bevásárolt, hazahozta a cuccokat, mindent a helyére pakolt, majd elkezdett főzni. Valószínű, hogy közben lett rosszul, mert amikor hazamentem ebédelni ájultan találtam a szobában. Injekciót adtam neki, mert a szíve össze-vissza vert, majd kihívtam a mentőket, akik azonnal bevitték a kórházba. Nem mentem velük, mert el kellett egy pár dolgot intéznem. Látni akartalak, mielőtt bemegyek. Tudni akartam, minek utaztál el hirtelen? Mi a csoda volt veled az utóbbi napokban? - nézett fürkészve a lányra.

- Most nem mondhatom meg. Lényeg az, hogy visszajöttem. Ugye tudod, mit jelent ez? - odalépett a férfihoz, karjára tette a kezét. Az zavartan nézett rá, nem mert tovább kérdezősködni.

- Jól van Jessica! Majd elmondod, amikor akarod. Nekem mennem kell. Nem tudom, mikor jövök meg. Valószínű éjszakára Susannál maradok, ha nem lesz jobban. Mindenesetre légy óvatos. Az örült gyilkos itt lehet a közelben. Ben Olsen még mindig nem került elő. Én persze nem hiszem, hogy ő tette.

Mrs. Green bejött a konyhából. - Ma éjszaka itthon maradok. Jessicával bezárjuk az ajtókat. Szerintem sem Ben tette. Talán valamelyik gyengeelméjű volt? Maga is azt gondolja Mr. Vale?

- Már nem tudom, mit gondoljak. De tud rá más magyarázatot, Mrs. Green? Bocsásson meg a zavarásért, de beszélnem kellett Jessicával - azzal a döbönt lányt könnyedén arcul csókolva eltűnt.

- Jól van - zsörtölődött Ingrid asszony - Azt hiszitek, nem tudom, mi zajlik a házamban. Aggódok miattad, Jessica. Fiatal vagy és tapasztalatlan. Mibe sodor bele ez a férfi? Jól tudod, hogy felesége van! És egyet mondok neked. Nehogy azt hidd, mint a többiek! Nem a pénze miatt vette el. Szereti!

Jessica összerázkódott az öregasszony szavaira.

Nem lehet - gondolta magában. - Nem szeretheti. Hiszen az a nő csúnya és öreg. Mit ért ehhez Mrs. Green. Férjhez ment a jelentéktelen Mr. Greenhez. Soha egy szerelmi kalandja nem volt. Nem tudja, mi a csontig hatoló érzelm. Felment a szobájába. A nap melege átforrósította a kis műtermet. S ő borzongva ült az új szobor előtt. Nem a juhászt látta, hanem a ballonkabátos férfit.

Martin felügyelő fáradtan nézett az intézet vezetőjére, aki elutasító arccal meredt maga elé. Megint valamelyik szerencsétlen elmebeteg nyakába akarják varrni a tisztázatlan bűnügyi esetüket. De ő nem fogja hagyni őket. Az éjszaka ő volt az ügyeletes orvos. Ha kell, eskü alatt vallja, hogy egy páciens sem szökött ki. Még neki lett volna a legtöbb oka rá, hogy megfojtsa Lucy Olsent, amiért kihasználta szegényeket. Dolgoztatta őket a kertjében, és a férje rossz pálinkájával fizetett érte. Steve Grantnak is csupa hólyag volt a tenyere, amikor hazajött. Enni sem tudott a fáradságtól. Na, de megfizetett érte aznap éjszaka. A doktor nagyon sokat

bosszankodott, mennyire kihasználják az intézet lakóit. Nem zárhatta be őket. Az szörnyű lett volna számukra.

A környéken élők nagyobb együttérzést tanúsíthatnának munkája iránt! Hát még ha csúfolódás helyett egy kis megértést tanúsítanának. Teljesen reménytelen! Továbbra is elutasítóan meredt maga elé. Majd csak elmennek.

Steve Grant nyitott be Helga Swansont húzva maga után.

- Ralf fejbe vágta Helgát egy kővel - panaszkolta a főorvosnak.

Valóban, a középkorú asszony fejéből ömlött a vér. Az orvos csengetett a nővérnek. A seb nem volt komoly, a két egészségügyi gyors gyakorlott mozdulatokkal pillanatok alatt ellátta a sérülést.

Steve közben csodálkozva szemlélte a két rendőrt. Eddie Forestert jól ismerte. Nem félt tőle, pedig sokat fenyegették vele az utcában lakók, amikor gyümölcsöt lopott a kertjükből. Még akkor sem félt, amikor Eddie a szeme láttára összevert egy srácot. Megérdemelte, a verebekre lövöldözött légpuskával. Azóta Eddiet majdnem annyira szereti, mint a főorvost. Úgy érezte, a rendőrnek segítségre lenne szüksége. De mit tud ő csinálni? Mindenki szerint ő egy buta fiú, és egy kicsit gyáva.

- Steve - szólt hozzá szeretettel Eddie Forester -, mikor dolgoztál utoljára Lucy Olsennél?

- Mikor? Hát, asszem a héten. Amikor utoljára sütött a nap. Másnap amikor arra mentünk, aszonták az emberek az utcában, Lucy Olsen meghalt. Megfojtották. Most hogy kapjuk meg a labdát?

A felügyelő kérdően nézett a főorvosra. Az megadóan sóhajtott.

- Lucy Olsen egy futball-labdát ígért nekik, ha felássák a kertet. Minden héten tönkretesznek egy labdát - tette hozzá.

- Piát nem adott nekünk, mert azért a doktor mérges. Ígérte, hogy ad egy labdát. Ide kellett volna adnia! - Steve bánatosan csóválta a fejét.

- Azután hazajöttek - vette át a szót a doktor -, és mivel a tévében a kedvenc sorozatuk ment, lefekvésig azt nézték. Senki nem hagyta el az épületet. Én magam zártam be az ajtót. Az ügyeletes szobában ültem, és valami unalmas könyvet olvastam. Közben mindenre tudtam figyelni.

- Nem beszélhetnék a többiekkel? - próbálkozott az őrmester.

- Beszélhetnek, ha akarnak. De úgysem tudnak meg tőlük többet. Magam is kikérdeztem őket - a főorvos továbbra is elutasító, merev arccal nézett a felügyelőre.

Az intézet ápolottjai valóban nem tudtak semmi használhatót mondani. Pedig igyekeztek segíteni, különösen Steve.

Mikor kiléptek a kapun, a kerítés fölött egy hatalmas göröngy röpült ki, s fejen találta a felügyelőt. A „tettes”, a Ralf nevű beteg bányász arcára bosszúszomjas mosoly ült ki, miközben keze új dobásra lendült. A rendőrök gyorsan beültek az autóba. A felügyelőnek nem volt kedve visszafordulni, így az őrmester cseppet sem finom kezeire bízta fejsérülését. Szerencsére alig vérzett, egy ragtapasz elég volt. Mikor az őrszobára értek, az ügyeletes rendőr Lilla Lawsont jelentette. Az asszony egy kicsit megszeppenve lépett be az ajtón.

- Két dolog van, amit feltétlenül el szeretnék mondani maguknak - kezdte mondókáját - Nem akarom, hogy szaglásszanak utánam. Az az igazság, hogy hajnal felé mentem haza. A barátomnál voltam. Ő tanúsíthatja. Megadom a nevét és címét is, ha szükségük van rá. De le merném fogadni, az őrmester úgyis tudja. Így számításba sem jöhetek mint gyilkos - megkönnyebbülve nevetett. - Még valamit akarok mondani, az legalább nem ennyire kínos. Legalább is nekem nem. Egy nappal Lucy Olsen halála előtt, együtt teáztunk Pat Bensonnál. A nővér néha meghívott bennünket magához. Lucy nagyon szórakozott volt, állandóan elmerengett. Alig beszélt, csak kavargatta a teáját, szokatlanul szótlan volt. Engem nem zavart, mert általában untam a locsogását. Pat Benson sem törődött Lucy szokatlan viselkedésével, szemmel láthatóan majd elrepült a boldogságtól. Folyton a férjéről beszélt, hogy az milyen nagyszerű ember, és mennyire szereti őt.

Miután eljöttünk, Lucy elkísért engem a kapunkig. Azt mondta, nagyon furcsa dolgokat tudna Pat Bensonról mondani, ha nem szeretné annyira. Azt hiszem, el is mondta volna, ha behívom magamhoz egy pohárára. De én gyűlöltem a pletykáit, és semmi kedvem nem volt Patet kibeszélni a háta mögött. Amikor végre elváltunk, még visszaszólt nekem: Most egy olyan titkot tudtam meg, amit valószínűleg magammal viszek a sírba.

Én kíváncsian néztem utána, már szívesen meghallgattam volna, de Tom Benson épp akkor érkezett a kapujukhoz. Gondoltam, holnap kiszedem belőle, mi az, amit ennyire titokban akar tartani. De másnap sok dolgom volt az irodában. Este meg a barátomhoz mentem. Így csak ma délből jutott eszembe. Most már sohasem tudom meg, mit akart elmondani akkor este. Ha erőszakosabb vagyok, most talán én lennék veszélyben - megborzongott.

- De vajon kinek mondhatta el? Ahogy ismertem biztosan elmondta valakinek - Az őrmester méregbe gurult. Már csak ez hiányzott. Bár lehet, hogy csak a szokásos pletykák egyike. Semmi köze a gyilkossághoz.

- Mindenesetre megkérdezhetik magát Pat Bensont, mielőtt nem késő - tanácsolta Lilla Lawson ésszerűen. Ezt már az ajtónál állva mondta és ezzel el is tűnt.

A felügyelő a telefonkagyló után nyúlt és a kórházat tárcsázta. Először Susan Vale állapota után érdeklődött Pat főnővérnél. Kielégítő az állapota, kapta a választ. Azután nagyon óvatosan érdeklődött, hogy mikor telik le Pat szolgálata és nem tudna-e beugrani a rendőrségre, hogy aláírja vallomását. Fél óra múlva ott leszek - hangzott a válasz.

Méghogy az ápolónők precízek! - gondolta magában az őrmester, mikor Pat Benson végre egy óra múlva megérkezett. Nyugodtan nézett a két rendőrré. Izgalomnak, bizonytalanságnak a nyoma sem látszott rajta.

- Ne kerüljessük a forró kását. - A felügyelő egyenesen nekiszegezte a kérdést - Nővér, milyen pletykát készült Lucy magáról terjesztetni.

Pat nem jött zavarba a kérdéstől, egyenesen a felügyelő szemébe nézve válaszolta, hogy fogalma sincs róla. Bár mélyen meg van döbbenve, hogy a háta mögött Lucy rosszindulatú rágalmakat terjesztett. De hát miért éppen őt hagyta volna ki? Ostobaság volt azt hinnie, hogy vele kivételt tesz. Sajnos fogalma sincs, mit találhatott ki Lucy Olsen. Az biztos, hogy hazugság volt. Nem érdemes foglalkozni vele. Teljesen közömbösnek látszott, amikor ezeket mondta.

- S honnan veszik ezt az egészet?, - kérdezte mellékesen.

- Van egy tanúnk, neki akarta elmondani szegény Lucy. Pontosabban csak annyit mondott, hogy tud valami titkot Magáról. Meg azt, hogy sírba viszi magával a...

- Hát el is vitte. Fogalmam sincs, mit akarhatott mondani rólam - szakította félbe Pat Benson a felügyelőt. - De biztosíthatom tévúton jár, ha azt hiszi én lennék a gyilkos. Sohasem bántottam volna a szerencsétlent. Az én dolgom az emberek gyógyítása. Ebben hiszek, ez a hivatásom. És most, ha nincs több kérdésük, megyek vissza a kórházba. Én ügyelek Susan Vale-re.

- Nagyon beteg Vale asszony? Mi baja van tulajdonképpen? - kérdezte Forester őrmester. - Valami a szívével, ugye?

- Igen. Szervi szívbaja van, egy gyerekkori skarlát szövődménye. Emellett depressziós. Talán jobb lett volna neki, ha más férjet választ. Patrick Vale fiatal hozzá és túlzottan jóképű. Csak úgy ragadnak rá a nők. Természetesen kívülről könnyű okosnak lenni. Meglehet, hogy nagyon jól megvannak együtt. A férfi most is ott ül mellette, nem tágit a betegágytól. Egész kétségbeesettnek látszik.

- Hát igen. Biztosan nagyon szereti a feleségét - válaszolta az őrmester egy cseppet sem meggyőzve.

- Elvisszük a kórházba. Beszélni szeretnénk Julia Carringtonnal.

- Ma szabadnapot vett ki, ezt pontosan tudom. Délben telefonált, hogy nem jön be a kórházba. Váratlan dolga akadt, amit el kell intéznie. Egyébként köszönöm, de kocsival jöttem - ezzel elsietett.

- Na, ha Julia Carringtonnak dolga akadt, nézzük meg közelebbről, mi az! - sóhajtott elcsigázottan Martin felügyelő.

Az őrmester vágyakozva gondolt egy teára. Egy jó sötét tea, szendvicsekkel! De első a kötelesség. Így elindultak a lány lakásához. Carringtonék szép nagy házban laktak a folyó parton. Kicsit kiesett a városból, de a hosszabb útert kárpótlást nyújtott a gyönyörű vidék.

Az óriási fenyők méltóságteljesen hajladoztak a szélben.

Julia Carrington örömmel üdvözölte a rendőröket.

Odabent Julia édesanyja éppen teához terített. Ellentmondást nem tűrően asztalhoz ültette őket.

- Mi majd a konyhában teázunk a férjemmel - mondta barátságosan, magukra hagyta őket.

A lány nem teketóriázott, rögtön belefogott a történetébe.

- Ben eljött ma délelőtt és elmondta, mi történt aznap, amikor az anyja meghalt. Sajnos egész nap veszekedtek miattam. Este Ben a sárga földig leitta magát. Mikor hazatántorgott, átpillantott Olga Chester kertjébe és meglátta a gyönyörű margarétákat. Hirtelen elhatározta, hogy szed belőlük egy csokornyit és elhozza nekem engesztelésül. Annyira részeg volt, amikor átmászott a kerítésen, rögtön a virágok közé zuhant.

S akkor... de hiszen sejthetik. Teljesen megzavarodott, szerintem most sincs rendben a feje. Próbált visszaemlékezni, mi történt vele az éjjel. Örült félelem fogta el, hátha ő ütötte le az anyját, ahogy mérgében százszor elképzelte. Egyre inkább látta magát, ahogy hazamegy, és odacsap a görbe bottal. Ezzel fenyegetőzött, mielőtt elment. Maga sem tudja hogyan, de pillanatok alatt visszaugrott a kerítésen, és rohant a vakvilágba. Amikor magához tért a csőszkunyhóban, a nap már magasán állt. Nem emlékezett semmire, éppen készülődött hazaindulni, amikor a hűga beállított. Elsírta, mi történt és kérve kérte, esküdjön meg a saját életére, hogy nem ölte meg az anyjukat. De ő csak ült bambán, nem emlékezett semmire. Mohón itta a termoszban hozott kávé, enni nem tudott a szendvicsekből, amit a hűga hozott. Rose nagyon szereti a bátyját, azért is ment utána a mezőre, a csőszkunyhóba, mert érezte, máshová nem

bújhatott. De Ben nem tudott semmi határozottat mondani, teljes sötétség uralkodott a fejében. Erre Rose a lelkére kötötte, hogy maradjon ott a csőszkunyhóban, amíg nem tisztázódik valamennyire ez a szörnyűség. Azóta próbál visszaemlékezni, hogy mit csinált aznap éjjel. Egyre inkább érzi, hogy nem követett el semmit. Inkább csak ivott egész este, meg a fél éjszaka, ahogy szokott. Ma korán reggel eljött hozzám és elmondta az egészet. Megfogadta, hogy soha többé egy kortyot sem iszik, ha megbocsátok neki ebben a nehéz helyzetben, örökre hűséges marad hozzám. Mit tehettem, bajban van! - sóhajtott Julia.

- Hol van most?

- Először is ígérjék meg, hogy nem ítélik el ártatlanul. Nem lesznek előítélettel vele szemben, csak azért mert részeges.

- Ez csak természetes, nekünk a bűnöst kell megtalálni. Nekünk is van lelkiismeretünk! Soha nem juttatnánk börtönbe egy ártatlan embert! - mondta komolyan az őrmester.

Julia Carrington hosszasan nézett az őrmesterre, mintha ígéretét venné, hogy mindent megtesz Ben ártatlanságának kiderítésére.

A felügyelő bosszúságára Forester némán bólintott.

- Rendben van - folytatta Júlia -, megbízom magukban. Én személy szerint biztos vagyok Ben ártatlanságában. Azért is örülök a látogatásuknak. Megbocsátanak egy pillanatra - azzal már szaladt is ki a kertbe.

A felügyelő töprengve kavargatta a teáját.

- Mi van, ha mégis Ben Olsen tette?

- Azt könnyű lesz kideríteni - válaszolta Forester őrmester. Nehezen gyűrte le a szendvicset, érezte, hogy a felügyelő dühös rá. Nem szerette, ha a főnöke féltékeny. Mit lehet tenni? Az itteni emberek az őrmestert ismerték jobban, hozzá fordultak szívesebben. Ezen nem lehet változtatni. Közben a lány megérkezett a riadt Ben Olsennel. A férfi az éjszaka éveket öregedett, szálnalmasan nézett ki. Még a felügyelő is megsajnálta.

- Jól van, Ben Olsen, ha nem maga tette, nyugodt lehet. Mi kiderítjük az igazságot.

Olga Chester félelmét legyűrve indult aznap reggel szokásos kerti sétájára. Ma éjjel még a szokásosnál is rosszabbul aludt. Talán a növények. Igen, azok biztosan megvigasztalják. Először a szalmavirágokat látogatta meg. Ezek mindig felvidították színes tarkaságukkal.

Azután a néhány sor szőlő következett. Itt-ott hiányzott néhány fürt. Ez eszébe jutatta Ben Olsent. Megint dézsmálja a szőlőt, gondolta magában mérgelődve.

Azután döbbsenten megállt. Hiszen Ben a fogdában van. Elszánta magát s a margaréták felé pillantott.

Ekkor látta meg a lepedős alakot, amint imbolyogva jött a kerítés mellett. Mrs. Chester hang nélkül a ház falához lapult, ijedtében mozdulni is alig tudott. A barackfák mellett megállt a fehér kísértet, hátra dobta csuklyáját és megtörölte zsebkendővel az orrát. A rendőrorvos!

Olga asszony szó nélkül összerogyott. Mire pár perc múlva magához tért a fehér lepedős alak eltűnt. A macskák nyávogva követelték a reggelit. Olga Chester lázasan gondolkozott. Mit csináljon? Rohanjon a rendőrségre? Mire ő odaér Frank kocsijával, az orvos rég levetette a lepedőt. Legjobb lesz megetetni az állatokat. Tejet melegített a macskáknak. Soha nem tudta rászanni magát dobozos macskaeledel vásárlására. Mindig rendes ételt adott nekik. Többnyire abból amit ő evett. Persze azok mindig húst akartak. Teát főzött magának, pirítóst készített, szép nyugodtan megreggelizett. Minek izgassa magát. Legrosszabb a stressz, mindig hallani a

tévében. Éppen öltözni kezdett, mikor Mrs. Green csengetett. Pongyolában ment kaput nyitni. Gyorsan elmondta, mit látott reggel.

Ingrid Green döbbsen hallgatta. A rendőrorvos volna az utca titokzatos kísértete? Igaz, elég messze volt a háza, de éppenséggel eljöhett errefelé. Miért is ne? Soha nem lesz az többet normális. Megölte Lucy, mert az sokat bosszantotta a pletykáival.

- Miket is mondott a doktorról? - kérdezte Mrs. Chester.

- Hát, hogy jóban van Lilla Lawsonnal. Látta éjszaka bemászni az ablakán - válaszolta Mrs. Green.

- Ami tökéletesen megfelelt a valóságnak. Én is láttam.

- Szörnyű ez a Lilla! Felnőtt gyerekei vannak és nem bír magával - sópánkodott Mrs. Chester.

- Azután Lucy arról is szívesen mesélt, miért vitték be dr. Moort a bolondok házába. Emlékszel, kiköltözött a kamrába és az állatokat bevitte a lakásába. Főzött nekik, beszélgetett velük. Az igazi baj akkor kezdődött, amikor már dolgozni sem ment - folytatta Mrs. Green.

- Igen, emlékszem rá. Te jó Isten! Most jut eszembe, mi történt Lucy halála napján. Gaston, a doktor kecskéje valahogy beszabadult Lucy kertjébe. Iszonyú pusztítást végzett a káposzták között. Az dühében leöntötte a kecskét egy vödör hideg vízzel. Alfréd rá is szózott egy párat, amikor kihajtották. A bolondok viszont haragudtak a kecske miatt, és elmondták az orvosnak az egészet, mikor az hazajött.

- Persze, Steve-ék ott dolgoztak a kertben aznap - emlékezett Mrs. Green is a történetekre.

- Steve Grant vitte haza a kecskét. Steve imádja az állatokat.

- Meg Dr. Moort is - vette át a szót újra Mrs. Chester. - Szóval eljött a doktor és megfenyegette Lucy. A cseresznyefa alatt ültem, hallottam az egészet. Azt mondta, ha a kecske tüdőgyulladást kap, kitekeri Lucy Olsen nyakát. Az meg mutogatta a pusztítást, amit a bolondos állat okozott, erre Moor odavágott egy marék pénzt a földre és elrohant.

- Örült ez a doktor, mindig is mondtam - sópánkodott Mrs. Green - Vajon tényleg ő tekerte ki Lucy nyakát?!

- Felöltözök és együtt elmegyünk a felügyelőhöz - döntött Mrs. Chester.

Martin felügyelő elgondolkozva hallgatta Mrs. Chestert. Miközben le nem vette tekintetét az idős hölgyről, magában elkeseredetten gondolta végig az egész ügyet. Ha a rendőrorvos gyilkolta meg Lucy Olsent, az rossz fényt vet mindannyiukra. Tartsák titokban, amit most neki elmondtak - kérte. S miután egyedül maradt még hosszú ideig elgondolkozva bámult ki a parkba.

Jessica izgatottan olvasta a könyvet, amit Londonból hozott magával. Lassan besötétedett, de nem gyújtott villanyt. Végül összefolytak szemei előtt a betűk. Szomorúan bámult ki az ablakon az őszi kertbe. Egy-egy dió hangos koppanással ért földet. Egy reccsenés! Mintha valaki rálépett volna az egyik lehullott dióra. Jessica rémülten rohant az ablakhoz. De csak Mrs. Greent látta, aki a hátsó udvar felé tartott, hogy bezárja a tyúkokat. Jessica leszaladt a földszintre. Háttha megérkezett Patrick! Nem is tudta, akar-e találkozni vele. Ő lenne a gyilkos? És még ez az egyszerűbb kérdés! Azzal, hogy tagadott, még semmi sem biztos. Elismerte, hogy Susan is őt gyanúsítja.

Susan! Milyen egyszerű lenne őt megkérdezni. Bárcsak ne lenne ilyen beteges. Vajon mitől lett rosszul? Biztos nem Lucy meggyilkolása viselte meg az idegeit. Kinézett Patrick Vale házára, sötét volt. Neki is besötétedett. Annyi érdekes embert ismert, és neki pont ez a férfi kellett. A másé. Ez fájt a legjobban.

Mrs. Green borzongva jött befelé. - Hideg van! És milyen félelmetes ez a kert. A vacsorád a konyhában van, én már megettem az enyémet. Nem akarok beleszólni a dolgaiddba, de nem bírom nézni, ahogy szenvedsz. Mi baj van, Jessica? Elvégre mással is előfordult már, hogy beleszeretett egy nő emberbe.

- Minden összejött Ingrid néni. Magam sem tudom, mit tegyek. Ha nem lakna Margaret Lager a városban, valószínűleg már holnap csomagolnék. De nem hagyhatom félbe a tanulmányaimat. Viszont itt mindennap látom Patrickot, hogy tudnám így elfelejteni?

- Bizony a legokosabb az volna, ha visszaköltöznél a szüleidhez. De hát ez a te dolgod, nem szólhatok bele, meg valószínűleg a felügyelő sem engedné - válaszolta lehangoltan Ingrid Green.

Kedvelte ezt a lányt. Meg tudta érteni, hogy beleszeretett Vale-be. Neki magának is megvolt a reménytelen szerelmi története. De jól tudta, a lány szemében ő csak egy öregasszony. El sem tudja képzelni, hogy valaha Mrs. Green is szép fiatal lány volt. Annak idején halálosan szerelmes lett egy férfibe, aki viszontszerette, csak hogy pap volt, Isten szolgája. Belül, a szívében még mindig sajgott a régi érzés. Hirtelen harag fogta el Susan Vale iránt. Mi jutott eszébe ennek az asszonynak, hogy vagyonával magához kötötte Vale-t. Nem illik a férfihez, az egyszer biztos.

- Nem, nem futamodhatok meg - hallotta Jessica hangját - még sok mindent tisztáznom kell. De nyugodjon meg Ingrid néni, Patrickot békén hagyom. A munkámnak szentelem magam. Az mindig átsegített a lelki válságokon. Még akkor is segített, mikor súlyos beteg voltam. Megyek, eszem valamit, azután lefekszem. Jó éjszakát! - Azzal a szobája felé indult. Meg sem próbált vacsorázni. Tudta, egy falat sem menne le a torkán. Meggyújtotta az olvasólámpát és iszonyodva folytatta a könyv olvasását.

A bársonyos sötétben óvatosan haladt a fehér alak. Nem tudta, hogy mi a baja, nem tudta, hogy beteg. Érezte jobb lenne visszafordulni, de nem bírta megtenni. Mennie kellett.

Steve Grant ügyesen mászott át az óriási vaskerítésen. A szolgálatos nővér, nem vette észre. A doktort nem ilyen könnyű becsapni. Elindult a kertek mentén a kórház felé. Jó hosszú út várt rá, de Steve szívesen gyalogolt. Ilyenkor nem járt senki erre, így nem kellett félnie, hogy meglátják.

Jó nagy szatyrot vitt magával, biztosan szüksége lesz rá. A keresztutcából fiatal nő kanyarodott hirtelen az útra. Steve lelassította a lépteit, nem akarta utolérni. Hirtelen éles sikoltást hallott, önkéntelenül is rohanni kezdett a nő felé. Egy fehérbe öltözött alak futott az ellenkező irányba. A nő lerogyott egy ház előtti padra, hallani lehetett fogvacogását. Steve számára elviselhetetlen volt az ilyesfajta zaj, mégis megállt a nő mellett, s barátságosan rámosolygott.

- Egy szörnyű alak... szétnyitotta a kabátját és nem volt rajta semmi. Gyűlölöm az ilyen mocskokat - zihálta Stevenek.

- Na maj' jó' meghúti magát az ostoba. De emiatt nem kellene ennyire aggódnia. Az ő baja - válaszolta szegény Steve készségesen.

- Ne vicceljen, - mérgelődött a nő - Akár meg is ölhetett volna!

- A televíziót nézik - magyarázta Steve türelmesen -, én is azt nézném, ha nem lenne más fontos dolgom. De ne üddögéjjen itt, még megfázik a végén.

A nő tanácstalanul nézett a férfire. Jézus Mária ez egy idióta. Legjobb lesz, ha tovább menekülök - gondolta.

Steve nem ért rá álldogálni, sürgős elintézni valója volt a kórházban. Fejcsóválva nézett a fiatal nő után. A kórháztól nem messze majdnem belefutott a főorvos karjaiba. Az utolsó pillanatban sikerült egy fa mögé bújni. Azután Patrick Vale rohant el mellette a kocsijához. Ezt az embert nem szerette Steve. Óvatosan közelítette meg a hátsó kijáratot. Az éjszakai portás éppen telefonált, amikor beosont a kocsifeljáró mellett. Steve otthonosan mozgott az avarlepte, elhagyott utakon. Fontos elintézni valója volt.

Dr. Moor dühös volt magára, de mégis megvárta amíg sötét lesz. Csak akkor vitte be Gastont a konyhába. Mit fecsegenek megint róla az emberek. Kutya a lakásban az természetes, de egy kecske az felháborító. Szerencsére nem vette észre senki. Gaston eszegetni kezdte az esti káposztáját. Kicsit még hurutos a lélegzése, de nincs komoly baja.

- Ma éjszaka nem fekszem le, tudod, dolgom van - mondta az orvos a kecskének -, és szeretném ha megtennél nekem egy szívességet. Ha elmentem, járkálj a szobában, tégy úgy mintha itthon lennék. - Gaston szemmel láthatóan megértette őt.

Megvacsorázott, az edényeket kivitte a mosogatóba, leült a tévé elé, megnézte a híreket. Azután keresett egy állatok életét bemutató filmet, amit Gaston nagy érdeklődéssel figyelt. Biztonságképpen különböző helyekre gyenge salátákat rejtett. Így a kecske kénytelen lesz járkálni, amíg összeszedi a kedvenc csemegéjét. Gaston le nem vette a szemét a hegyi kecskékről, meg a madarokról. Imádta az ilyen műsorokat. Az orvos megveregette az állat fejét, majd felvette a kabátját és elindult az éjszakába.

Doris Forbes összekészített pár falatot Alfréd Olsennek. Phil még mindig az iskolában időzött, így kénytelen volt egyedül átvinni a vacsorát.

Ahogy kilépett az ajtón, máris megbánta nemeslelkűségét. Kint félelmetes csend fogadta. A rendőrök sehol. Legszívesebben visszafordult volna, de erőt vett magán. Halkan, nesz nélkül nyitotta ki Lucyék kapuját. A konyhában égett a lámpa, biztosan szegény Olsen van ott.

Doris megborzongott, de nem a hidegtől, hanem a szánalomtól. A fia börtönben, a felesége halott. Bekopogott a konyha ajtón. Semmi válasz. Lassan benyitott, és a konyhaszéken valami fehér ruhacsomót pillantott meg. A szomszéd szobából erős horkolás hallatszott. Óvatosan széthajtogatta a fehér leplet. Semmi kétség! Egy kísértetöltözetet tartott a kezében. A másik szobában hörgésbe váltott a horkolás. Letette a tálcát az asztalra, felkapta a lepelcsomót és villámgyorsan kifutott a szabadba.

Kint, a csillagos ég alatt, elfogta a rémület. Visszafordulni nem akart, a kapu pedig szörnyen messzinek látszott. A sűrű sövény mögött bárki megbújhatott. A tuják vészjóslóan mozogtak a szélben. Szaladt ahogy csak bírt. Végre elérte a kaput, s nem törődve a zajjal, hangosan becsapta maga mögött. Megkönnyebbülten lépkedett az utcán, és a rendőröket kereste tekintete. Sehol senki. Ez nem igaz! - gondolta magában. Hova tűnt az a két lomha alak? Minden kihalt, csendes. Bekopogjon valahova? De ha pont a gyilkoshoz? - Örültségeket képelek itt össze-vissza. Legjobb, ha hazamegyek és megvárom Philt. Reggel pedig megmutatom a felügyelőnek a kísértetruhát. Ezek szerint Olsen kísértett benne. Ő riogatta az embereket ebben a maskarában. Megkönnyebbülten csukta be maga mögött a kapujukat. Túl későn ébredt rá a veszélyre, torkán rekedt a sikoly. Azután minden elsötétült.

A kórház folyosóját az emberi nyomorúság, a szenvedés szaga ülte meg. Valahogy itt még betegebb lesz az ember, - gondolta Pat Benson nővér logikátlanul. Már rég haza kellett volna mennie, de nem tudta rászánni magát, hogy Susan Vale-t itt hagyja. Fölnézett munkájából, amit automatikusan csinált. Megesküdött volna, hogy Steve Grantot látja egy nagy sporttáskával elosonni. Villámgyorsan az ajtónál termett. Sehol egy teremtet lélek. Biztosan képzelődött. Mit is keresne ilyenkor Steve a kórházban? De mintha megint lépéseket hallana. Igen, ez most már biztos. Nesztelenül megindult a folyosó felé. Még éppen látta, hogy dr. Moor befordul Susan Vale szobájába. Ennek sincs itt semmi keresnivalója, gondolta, miközben utána eredt. Mikor benyitott, a doktor az ágy fölé hajolt. A kezében tartott papírdarabot zavartan zsebre vágta mikor megpillantotta a nővért.

Susan mélyen aludt.

- Nem tetszik nekem, ahogy alszik. Van benne valami természetellenes.

- Nagy adag nyugtatót kapott - válaszolta Pat - De mit keres ön itt éjnek idején, dr. Moor?

A doktor zavartan gyűrögette a papírt a zsebében. - Erre jártam, gondoltam benézek hozzá. Szerencsétlen asszony! - tette hozzá szomorúan.

Pat Bensont félelem fogta el. Nem tetszett neki a doktor viselkedése. Valami gyanúsát érzett benne.

Moor megfogta a beteg csuklóját. Alig tapintható a pulzus - rögzítette az agya automatikusan. Felhúzta a szemhéját, tág fénymerev pupillák, szapora, felületes légzés. - Azonnal szóljon az ügyeletes orvosnak! - fordult a nővérhez határozottan. Az megnyomta a jelzőgombot, ami azonnal jelez az ügyeletes szobában. Nem hagyhatja magára Susan Vale-t ezzel az alakkal.

Közben dr. Moor előrehúzta a beteg nyelvét, a garatból eltávolította az ott lévő ételmaradékot. Pat nővér már nyújtotta is a Guedel-tubust. A rohanva érkező ügyeletes orvos azonnal átlátta a helyzetet és előkészítette a infúziós oldatot.

Némán dolgoztak mindhárman, csak az járt az eszükben, hogy megmentse a beteget.

Talán idejében érkeztünk - gondolta Pat Benson remegve. Hol kódorog Patrick Vale? Csak nem akarta megmérgezni a feleségét? Ostobaság, intette le magát. Lennének más módszerei. De mégis, miért nincs itt...?

A két orvos kimerülten rogyott az ott lévő heverőre. - Nővér! Legyen szíves értesítse a rendőrséget! - adta ki az utasítást dr. Moor. Maga is meglepődött milyen határozottan szólalt meg. Megvárja a felügyelőt, azután leviszi a laborba megvizsgálni a beteg gyomortartalmát. Barbitál mérgezés, vagy a vese működik rosszul?

A fene egye meg, megint benne vagyok a pácban. Minek kellett bejönnöm Susanhoz?

Mindhárman a sápadt, finom csontozatú arcot figyelték.

Talán jobb lett volna ha meghal? - mindnyájuknak ez járt az eszében.

Megérkeztek a rendőrök. A jelenlévők röviden elmondták a felügyelőnek a történeteket. Ő némán figyelte a beszélők arcát. Lehet, hogy köztük kell keresni a gyilkost? A nővér könnyen meg tehetné volna. De vajon mi oka lehetne a gyilkosságra? Természetesen az első bűneset eltitkolása. Susan Vale valahogy rájött a titkára és emiatt hálnia kell. Az orvosnak is bőven lehetett rá indítéka. Neki aztán igazán. Az ügyeletes orvos nem jöhet számításba. Vagy talán mégis? Lehet, hogy valamilyen ismeretlen szál fűzi Susan Vale asszonyhoz?

- Nekem a laboratóriumban van dolgom - Dr. Moor türelmetlenül tartogatta a kezében a gyomorvuladékokat tartalmazó vizsgálati edényt. A felügyelő intett a beosztottainak, hogy tegyék dolgukat. Ő maga a doktorhoz szegődött. Négyszemközt akarta kihallgatni.

- A vízhulla miatt jöttem be - kezdte jól előkészített mondókáját dr. Moor. Bár tiszta esetnek látszik. Többen látták amikor fejest ugrott a folyóba. Ebben a hideg időben! Fogadásból! Mégis utána akartam nézni pár dolognak. Csak hogy megnyugtassam a lelkiismeretemet. Azután, mikor már itt voltam, eszembe jutott Susan Vale. Gondoltam, benézek hozzá. Tudja, kedvelem ezt a szerencsétlen teremést. Vale-t nem találtam itt, a többi meg már tudja - fejezte be magyarázatát a doktor.

- Még valamit szeretnék megkérdezni magától - A felügyelő kínosan feszengett. - Mrs. Chester járt ma nálam Mrs. Greennel, egy különös históriát táltak fel. Mrs. Chester állítólag ma reggel látta magát kísértetnek öltözve - kutatva nézett a doktor arcába.

- Aha. Gondoltam, hogy meglátott. Egy fehérlepedős alak hajnalban. Tényleg én voltam. Erről van szó?

- Igen - válaszolta megkönnyebbülten a felügyelő. Szerette az orvos nyíltságát.

- A dolog nagyon egyszerű. Tegnap volt Hallowe'en és az intézet lakói, a szegény bolondok mindig megtartják. Késő éjszakáig tartott a mulatság. A főorvos rendezte. Mivel jó barátságban vagyok vele, segíték neki, ahol tudok. Hiszen nekem is egy kerékkel több van - tette hozzá némi iróniával. - Amit Mrs. Chester látott, egy jól sikerült Hallowe'en-kosztem. Észrevettem én is őt, de túl rémült volt ahhoz, hogy magyarázkodni kezdjek. Napközben akartam betérni hozzá, hogy megnyugtassam. Sajnos Lucy Olsen meggyilkolásának éjszakájára nincs alibim.

- Maga látta valaha is azt a bizonyos kísértetet az utcában? - kérdezte a felügyelő hirtelen.

- Láttam. A kert végében állt mozdulatlanul és egyáltalán nem volt félelmetes. Valamilyen ezüst fátyol burkolta, az arca nem látszott, csak a szeme világított a sötétben. Nekem eszembe jutott róla, amit klinikai halál állapotából visszatért emberek mesélnek utólag. Jóságos fény hívogatja őket, melegséget éreznek. Azt éreztem én is. Magának elmerem mondani, de nagyon kérem másnak ne mesélje el! Elindultam feléje, ám kinyújtott kezével megállított. Minden fényes lett egyszerre, és a fényben eltűnt. Azóta mindig keresem, de hiába - szomorúan nézett a felügyelőre.

- De hát mások félelmetesnek írták le, fenyegetőnek - hüledezett Martin felügyelő.

- Az lehet. Hozzám viszont jó volt és kedves. Gaston szőre azóta is világít éjszaka. Megnézheti - válaszolta a doktor.

- Susan Vale életben marad? - vágott közbe a felügyelő, hogy elterelje a szót a világító kecskéről.

- Kétséges - válaszolta gondterhelten a doktor -, nagyon rossz állapotban van a szíve. Valószínűleg barbitural mérgezés. Ő maga nem vehette be, nem volt olyan állapotban.

- De miért mérgezték volna meg? - töprengett a felügyelő hangosan.

- Miért? Talán tudott valamit Lucy meggyilkolásával kapcsolatban? Azután ott van a férje, aki teljesen vagyontalan és jól jönne neki a pénz. Rokonai is pályázhattak az örökségre. Véletlenül kezeltem egyszer, amikor az egyik rokona náluk volt. Gyomorrontás. A férjnek meg a rokonnak semmi baja nem volt. Igaz, Susan érzékeny a gyomrára. De nem tetszett nekem a rokon tekintete. A gazdag emberek nem irigylésre méltóak, sokan pályáznak a pénzükre.

- Majd utánanéznünk a végrendeltének. Azt mondta, barbiturát, igaz? - kérdezte a doktort, aki közben elvégezte a szokásos vizsgálatot.

- Igen, de nem olyan nagy mennyiségben, mint ahogy vártam - Dr. Moor elgondolkozva nézett maga elé. - Beszélnem kell a kezelő orvosával. Elég sok nyugtatót kapott mikor behozták.

- Majd meglátjuk - mondta a felügyelő. - Amíg nem találjuk meg az első gyilkosság tettesét, esetleg számolnunk kell újabbakkal. A gyilkosok nehezen tudják abbahagyni. Épp eleget nyomoztam a fővárosban. Ide azért jöttem, mert egy kis nyugalmat reméltem.

- Tulajdonképpen mindig csodálkoztam, miért jött ebbe a csendes kisvárosba - mondta a doktor.

- Magának elárulom, de ne szóljon róla senkinek. Könyvet írok a bűnözésről. Van egy elméletem a megelőzésről. Természetesen a visszaeső bűnözőkre gondolok. Majd egyszer kifejtem részletesebben. Érdekelne a véleménye. Most mennem kell. Teljesen sötétben tapogatózom, talán a Susan Vale elleni gyilkossági kísérlet, ha az volt, világosságot hoz ebben az ügyben - melegen kezét rázott az orvossal. Az ajtóból még visszanézett, bár ne tette volna! Dr. Moor, ajkán elégedett vigyorral, fűrészelni kezdte a vízhulla koponyáját.

Fent tétozva körülnézett a folyóson. Kivel kezdje? Az orvossal, vagy Pat Bensonnal? Az őrmester is hol a csudába marad? Már rég itt kellene lennie. Végül a nővér mellett döntött. Az éppen kávéfőzőt. Egy csészét odanyújtott a felügyelőnek.

- Szegény Susan Vale, mennyit kell szenvednie! Szerencsére idejében érkeztünk. Dr. Moor megmentette az életét. Bár mikor megláttam az ágya mellett, az volt az érzésem, hogy valami rosszat forral ellene. Nem tudom, miért. Lehet, hogy elkábította korábban és most visszajött elintézni?

- Ugyan mi oka lenne dr. Moornak a gyilkosságra? - csodálkozott a felügyelő.

- Magam sem tudom. Talán elintézte Lucy Olsent a kecske miatt, és Susan megtudta ezt.

- Éppenséggel magának is meg lehetett az oka a gyilkosságra, - jegyezte meg a felügyelő gonoszul. - Lucy Olsen tudott magáról valamit, nem is akármit, súlyos titkot. Susan Vale is megtudhatta ugyanezt.

- Hát jó! Gyanúsítson csak felügyelő úr, sértegetsen! Tudom, maga kedveli dr. Moort. De azt előre megmondhatom ami engem illet, tévúton jár. Lucy valóban tudott rólam valamit. De hogy mit, azt még magának sem árulom el. Nem kötelezhet rá. És annak semmi köze sincs a gyilkossághoz. Susant meg semmi pénzért nem bántanám. Azért maradtam itt, hogy vigyázzak rá. Éreztem, hogy veszély fenyegeti. Az altatót sokan beadhatták neki. A férje sem olyan ártatlan, mint amilyenek látszani szeretne. Dr. Moor szintén megtehetette. A kezelő orvosa dr. Briggs? Nem valószínű. De bárki bemehetett hozzá, aki el akarta hallgattatni. Még Steve Grant is lehetett, akinek semmi keresnivalója nincs itt éjnek idején.

- Steve Grant? - csodálkozott a felügyelő - Az a kedves kis elmebeteg? Itt járt?

- Azért nem merem letenni a nagy esküt, hogy ő volt - visszakozott Pat Benson hevesen. - Teljesen kizárt, hogy ő mérgezte volna meg Susant. Biztos káprázott a szemem amikor azt hittem, hogy őt látom egy nagy sporttáskával befordulni a folyosón.

- De konkrétan nem látott senkit bemenni a beteg szobájába?

- Nem, azt nem láttam - Pat hangja tétován csengett. Erőszakkal elhessegetett egy képet maga elől. Nevetséges, hogy éppen ez jutott eszébe. Egészen megzavarta a fejét ez a gyilkosság.

A felügyelő elgondolkozva nézte az ápolónő szigorú, zárkózott arcát. Ez a nő mindenre képes lehet, ha valamit nagyon akar. Neki aztán gyerekjáték lett volna Susan Valet megmérgezni. Sőhajtva indult dr. Briggs keresésére.

- A különszobában, Susannál - szólt utána Pat Benson.

A felügyelő az ajtóból visszafordult és ránézett az ápolónőre. Ellenszenvesnek találta. A maga részéről jobb szerette a karcsú, finom teremtéseket. De ki nem? - gondolta magában.

Patrick Vale elgondolkozva, óvatosan hajtott a sötét utcában. Megint tönkretették az utcai lámpákat. Csak elkapnám egyszer ezeket az ostoba kölyköket, csúzlistól. - Hirtelen valami ruhacsomót pillantott meg, Phil Forbes kapujában a kerítés mögött. Autója lámpáinak fényében közelebből szemügyre vette a ruhahalmazt és elkeseredetten emelkedett fel. Doris Forbes feküdt a kövön, látszólag élettelenül. Magával ragadta a rég elfeledett orvosi gyakorlat: pulzus érezhető, a szívhangok kicsit lassúak, de tisztán kivehetők. A sérülés nem látszott komolynak. Valami tompa tárggyal leütötték. Óvatosan felemelte a hideg kőről az asszonyt. Nyöszörgő hang hagyta el Doris ajkát. Majd kinyitotta értelmes, barna szemeit.

- Mi történt? Valaki leütött. Remélem nem maga? - kérdezte.

- Nem, Mrs. Forbes. Akkor nem tartanám a karjaimban. Phil már alszik?

- Nincs még itthon sajnos. Ostoba alak, majdnem elpatkoltam miatta. Ha itthon lett volna, biztosan nem ütnek le - válaszolta Doris Forbes, szokása szerint a férjét hibáztatva.

- Hol van a kötszer, a sebet el kell látnom. Szerencsére nem veszélyes. Aligha akarta megölni aki tette, de vajon miért ütötte le?

Doris nem válaszolt. Hol lehet a fehér lepel? Ezért ütötte le Olsen! Biztos utána lopózott a sötétben! Patrick bevitte a házba, gondosan kitisztította a sebet, ügyesen bekötözte. Mintha csak otthon lenne, a bársekreányhoz sétált, kivette a whiskysüveget, töltött egy pohárral s megitta az asszonnyal. Doris ezalatt szüntelenül a férjét szapulta. Azután Patrick Vale ráparancsolt, hogy maradjon nyugton, amíg ő átnéz Alfréd Olsenhez.

De minden hiába, a fürgé barna asszony kötéssel a fején ott loholt a nyomában. Olsenre a hálósobában találtak rá, tökrészig volt. Hiába kísérleteztek nem tudták magához téríteni.

Az asztalon feldöntött pálinkásüveg hevert a pohár mellett. Abban még volt egy pár csepp. Patrick beleszagolt, semmi gyanús.

- Olsen nem bántotta magát, az nyilvánvaló. De ki lehetett? - töprengett Vale.

Doris nem törődött vele, hol itt, hol ott tűnt fel a lakásban. Kereste a fehér leplet. Még a szekrényekbe is belenézett. Legjobb lesz, ha nem szól egy szót sem Patricknak a kísértetkosztümről. Nem érdemes ebben a zavaros helyzetben megbízni senkiben. Legkevésbé ebben a szépfiúban.

- Fogalmam sincs, ki lehetett! Olsen talán csak tetteti magát és nem is olyan részeg.

Patrick Vale visszament a fekvő férfihez, felhúzta a szemhéját. A múmiaszerű, ráncos, hamuszürke arc megrezdült.

- Ne, ne bántson - nyöszörögte Olsen.

Doris közelebb lépett - Vacsorát hoztam magának, Alfréd, jobb lenne, ha enne egy keveset. - De Olsen már ismét hortyogott. Patrick rádobott egy plédet a magatehetetlen szerencsétlen alakra:

- Menjünk, többet nem tehetünk érte. Hagyjuk, aludja ki magát! Talán jobb neki így. Az biztos, hogy nem ő ütötte le magát.

- Ő nem, azonban te megtehetted, szépfiú! - gondolta magában Doris, de óvakodott hangosan kimondani.

Bezárták a konyhaajtót, a kulcsot a levélszekrénybe dobták.

Kint legnagyobb meglepetésükre a felügyelőbe botlottak, aki szinte félálomban közömbösen nézte Doris Forbes bekötözött fejét. Eddie Forester viszont aggodalommal hallgatta a történeteket. Martin felügyelő álmosan, de kitartóan nézte Patrickot.

Az kínosan feszengett.

- Hogy van a felesége?

- Köszönöm, a körülményekhez képest jól - válaszolta Vale közömbösen. A felügyelő kezdett magához térni.

Nem - gondolta - barátocskám, engem nem csapsz be. Reszket a kezed. A feleséged nincs jól, és te azt átkozottul jól tudod.

- Ezek szerint maga nem is tudja? - kérdezte ártatlanságot tettetve.

- Mit nem tudok? - kapta fel a fejét a kérdezett.

Átkozottul jóképű pacák, gondolta az őrmester irigykedve.

- Elnézést Mr. Vale, azt hittük, már tudja. A feleségét megpróbálta valaki megmérgezni. - A két rendőr vizslatva fürkészte Patrick arcát.

Az értetlenül meredt rájuk.

- Megmérgezni? Hiszen mikor ott voltam hat óra körül, még semmi baja nem volt.

- Olyan korán eltávozott a kórházból? A nővér nem látta elmenni magát. Azt hitte, még mindig ott van - folytatta a felügyelő.

- Igazából nem tudom, mikor jöttem el. Lehet, hogy később. Nem bírtam tovább a bezárt szoba levegőjét. Úgy láttam Susan jól van és utána akartam nézni a kísérleteimnek. Amikor eljöttem, mégsem haza, hanem a folyópartra mentem. Szükségem volt a friss levegőre, úgy éreztem megfulladok. - Érezte a magyarázat nem hangzik túl meggyőzően.

- Nem is érdekli, hogy van a felesége?

- Dehogynem. Csak szóhoz sem engednek jutni. Hogy van?

- Hát, elég kutyául - válaszolta kárörvendően az őrmester, pedig ő nem is volt a kórházban - de valószínűleg rendbe jön, idejében érkezett a rendőrorvos.

- A rendőrorvos? Mit keresett az a feleségemnél? - csodálkozott bosszúsan Patrick.

- Dr. Moor bent volt a kórházban, hogy felboncolja egy vízbe fulladt ember tetemét. Azután, mint jó szomszéd, benézett a maga feleségéhez. Csak hálás lehet neki.

- Na jó! Kikérem magamnak ezt a hangot! Ha valami érdemleges közlendőjük van a kórházban megtalálunk - ezzel gázt adott, s faképnél hagyta az alkalmi társaságot.

Doris Forbes rátámadt a rendőrökre. - Mit akarnak ettől az embertől? Nekem is felettébb gyanús, de a feleségét igazán nem bántaná, azt elhiheti, Martin. És mi ez a zavaros história a mérgezésről? Előbb hinném azt, hogy Susan Vale öngyilkos lett, mint gyilkosságot kiabáljak. Mindig depressziós volt ez az asszony. Egyszer még megöli magát, mondogattam Philnek. Megkérdezhetik. A szívbetegek nem bírják az örökös halálfélelmet.

- Talán, ha szóhoz juthatnék, Mrs. Forbes! Megengedne egy kérdést? Ugyan mi történt a fejével? - A felügyelő a gyomrához kapott. A fenébe! Ez az átkozott gyomorfekély! De hát csoda? Azt hitte ebben az unalmas porfészekben végre megvalósíthatja dédelgetett tervét: megírhatja A Művet. „Tanulmány a bűnözésről.” Már a borítót is eltervezte magában. Szolidan elegáns betűk, a Martin esetleg kiemelve. S ehelyett? - ismét megtapogatta a gyomrát. - Fáj. Határozottan fáj. S mindez az ilyen ostoba emberek miatt, akik össze-vissza locsognak, hülyeségeket csinálnak. De hát mit tegyen? Ebből kell élnie, ezért kapja a fizetését.

Doris dühödten nézett rá. Legszívesebben lőkött volna egyet rajta. Ha megtenné, a felügyelő biztos úgy csuklana össze, mint ő miután leütötték. Ez meg csak álmos! - morgolódtott magában. De hangosan csak annyit mondott el, amennyit szükségesnek tartott. A lepelről hallgatott, mint a sír. Valami halványan felrémlt benne, de korai volt még erről beszélni.

- Szóval valaki leütötte hátulról, amikor visszatért Olsentől - csodálkozott a felügyelő -, de vajon miért?

- Miért? Mit tudom én! - zsörtölődött Doris Forbes, gondosan kerülve a rendőrök tekintetét.

- Valamit elhallgat, Forbes asszony, és ezt nagyon rosszul teszi - figyelmeztette az őrmester -, maga lesz az oka, ha újra megtámadják.

- Bízsa csak rám! Mindent elmondtam, amit tudtam. Az őrmester csak gúnyolódna a kísérteten. De hol van az én drágalátos férjem? Lassan fél tizenegy és sehol - kicsit megszeppenve nézett a felügyelőre.

- Jöjjön, átmegyünk Olga Chesterhez - javasolta az őrmester - megnézzük nála minden rendben van-e? Ott lepihenhet, amíg a férje megjön.

De erre nem volt semmi szükség. Phil Forbes éppen befordult a kis utcába öreg kerékpárján. Martinék gyorsan elköszöntek, nem voltak kíváncsiak Doris szitkaira.

Mrs. Chesternél sokáig csengettek. Az idős hölgy tetőtől talpig felöltözve nyitott ajtót. - Mélyen aludtam - mentegetőzött. Furcsa. De bent a lakásban az ágy valóban úgy nézett ki, mintha aludtak volna benne. Olga nem tudott semmiről. Csodálkozva hallgatta a történeteket, a Susan Vale elleni gyilkossági kísérletet, meg hogy Dorist leütötték. Érdekes. Mintha csak arra várna, hogy a rendőrök minél hamarabb elmenjenek.

- Világos! Gondolom maguknak is. A rendőrorvos tette. Mindig is örült és kiszámíthatatlan volt. Állandóan káposztát rágszál, mint a kecskéje. Hát normális dolog ez?

- Jó, hogy említi Mrs. Chester. A doktor ártatlan a reggeli dologban. Az intézetben Hallowe'en-t ünnepeltek a főorvossal együtt. A bolondok imádják dr. Moort, ezért ő is jelmezbe öltözött. Hazafelé tartott a mulatságból, amikor maga meglátta - magyarázta a felügyelő.

- Védjék, csak védjék! Én meg majdnem szörnyet haltam amikor megláttam. Mindenesetre az övé a kísértet ruha! - Olga kérlelhetetlennek látszott. Most már minden világos! Hogy mennyit tudnak akadékoskodni ezek a rendőrök! A kecske miatt az orvos mindenre képes! Meg aztán volt egyéb oka is a doktornak, hogy elhallgattassa Lucy Olsent. De Mrs. Chester erről bölcsen hallgatott. Úgyis védenék a rendőrorvost, a kollégájuk, egy húron pendülnek. Ő bizony nem látott, nem hallott semmit az este. Nézte a tévét, olvasott, azután megpróbált elaludni. Most már biztos nem fog sikerülni, mérgelődött.

- Doris is jobban tette volna, ha otthon marad. Éjnek évadján csavarogni! Ki hallott ilyet! - dohogott fennhangon.

A felügyelő nem próbálta csillapítani, csak intett az őrmesternek és megindultak kifelé. Mrs. Chester gondosan bezárta a kaput.

A szomszédban már égett a villany, Tom Benson botorkált kifelé a széles úton. Álmosan dörzsölte duzzadt szeméit. Átizzadt pizsamája kövér testére tapadt. - Mi ez a felfordulás, felügyelő!? Már sosem lesz nyugalom ebben az utcában. Nekem korán reggel munkába kell indulnom! - méltatlankodott.

- Nyugalom. Ne izgassa fel magát, mert még nem tud majd elaludni, mint Mrs. Chester - az őrmester a felügyelőre kacsintott.

A felügyelő fáradtan dőlt a kerítésnek, semmi kedve nem volt bemenni a házba. Röviden elmondta Bensonnak, mi történt, mialatt ő már az igazak álmát aludta.

Biztos hallgatózott a fürdőszoba ablaka alatt, gondolta az őrmester. Azért csukta be az öreg hölgy beszéd közben váratlanul a kis ablakot. Jól ismeri Tom Bensont! Nagy pletykafészek, hogy nem szégyelli magát férfi léte, mérgelődött Forester.

Mivel nem tudott semmit érdemlegeset mondani, faképnél hagyták. Még akkor is az ajtó félfát támasztotta, amikor a rendőrök becsengettek Lawsonékhoz.

A kisírt szemű Lilla nyitott ajtót. Két fia és férje az asztalnál ültek. Feszültség vibrált a levegőben. Ők sem láttak, nem hallottak semmit.

Hogy leütötték Dorist? Kit érdekel? Minek mászkál éjnek évadján egy asszony az utcán? - Az idősebb fiú metsző pillantást vetett az anyjára.

A két rendőr menekülésszerűen távozott, sorsára hagyva Lilla Lawson.

Mrs. Green háza sötétségbe burkolózva fenyegetően meredt a rendőrökre. Becsengessenek? Ne csengessenek? Végül a felügyelő elszánta magát és megnyomta a csengőt. Csodák csodájára az ajtó azonnal felpattant. A vöröshajú lány, mintha csak várta volna őket. Apatikusan hallgatta a történeteket.

Ugyan mi baja lehet? - töprengett az őrmester. Szép, egészséges, tehetséges lány! Mi ütött bele, hogy ennyire szomorú. Mert arra mérget venne, hogy nem Doris miatt. Vagy mégis belekeveredett volna valamibe?

Mrs. Green botorkált elő a szobájából álomittasan. Beinvitálta a rendőröket.

Hát biztos, hogy nem ő ütötte le Doris asszonyt. Martin irigykedve felsóhajtott. Milyen jó lenne aludni egyet! A fiatal lány viszont gyanúsán viselkedik. Biztos, hogy eltitkol valamit! De az istennek sem sikerül kihúzni belőle, mit rejteget.

- Ide figyeljen Martin felügyelő, miért nem foglalkozik a rendőrorvossal? Biztos, hogy csakis ő lehet a tettes! Ma is, hogy osont el! A kert alatt! Vajon hova mehetett? A szobájában ég a villany, a kecske nézi a tévét. Nem normális az a férfi. Legalább a kísértetruhát próbálják megkeresni! - Mrs. Green egyre inkább belelovalta magát.

- Asszonyom! A fehér lepel ártatlan játék volt! Moor nem öltözött át az intézeti Hallowe'en ünnepség után. A főorvos igazolta az alibijét. A doktor alapvetően rendes ember. Alaptermésze a jóság. Csak kicsit másképpen látja a dolgokat, mint mások. Az csak nem bűn, hogy annyira szereti az állatokat! - vette védelmébe Martin felügyelő a rendőrorvost. S maga is meglepődött, szavai mennyire szívéből szóltak.

- Ez még nem bizonyítja, hogy nem ő az utcabeli kísértet. Ügyesen kigondolta, hogy magyarázza meg, miért mászkált álruhában! Mindenesetre főzők magunknak egy kávét, hiszen itt alszanak el egy ültő helyükben.

- Köszönjük ne fáradjon! Már megyünk is. Azt hiszem ránk fér egy kis pihenés. Legyenek nyugodtak, pánikra semmi ok - a felügyelő nehézkesen támaszkodott fel a fotelból. Majd leragadtak a szemei.

A társalgás közben Eddie Forester le nem vette a szemét Jessicaról. Életében nem látott még ilyen gyönyörű lányt! Vajon mi nyomhatja a lelkét? Milyen szívesen segítene rajta. Elhessegette a gondolatot. Hogy jön ő ahhoz, hogy ilyesmiről álmodozzon. Kint csípős őszi szél rázta a fák ágait. Az utcácskát sejtelmesen világította meg a hold sápadt fénye. Az egész olyan volt, mint egy mesekönyv illusztráció. Patrick Vale házában égett a villany. A garázsajtó tárva.

Sóhajtva indultak a kopott rendőrautóhoz.

A vöröshajú lány észre sem vette, hogy már órák óta nézi a holdfényben fürdő diófát. Napok óta kerülte az álom. Minden forró volt körülötte, égette a szégyen, a valóság. A szobor nem hagyta nyugodni, folyton a ballonkabátos férfit látta maga előtt. Hiába mintázta a juhászt belőle. Felállt és művét átcipelte a parányi teakonyhába. Valamivel nyugodtabban dőlt le heverőjére. Azután törökülésbe kuporodott, s csak bámult maga elé.

Meglepetten vette észre, hogy a diófa levelei közt ragyogó ezüst fény aranyba váltott. Mintha nappal lenne. Napok óta tartó feszültsége oldódni kezdett, úgy érezte semmi más nem fontos, csak az egyszerű dolgok. Felkapta kabátját és leszaladt a lépcsőn. Az ajtót gondosan bezárta maga mögött, azután elindult Patrick házához. Az ajtó tárva-nyitva volt, az éjszaka hűvöse beáramlott a szobába. Mintha csak álmodna. A férfi mozdulatlanul ült az ágyon. A zajra megfordult, ránézett az aranyló hajú lányra, ideges, érzékeny arcát boldog megnyugvás árasztotta el. Ment minden a maga útján az ős, örök játék szerint. Megszűnt az idő és a tér, rajtuk kívül nem létezett senki.

Jessica reggel kábultan ébredt a manzárd szobában. Halálos nyugalom töltötte el. A napok óta gyöttrő kérdések nem kínozták tovább. Biztos van rájuk magyarázat, még ha a látszat teljesen a férfi ellen szól is. Az az ember, akinél az éjszakát töltötte, nem lehet ugyanaz, akit akkor este látott. Valami szörnyű véletlen! A többi meg nem számít. Vale az övé, nem tartozik ahhoz a beteg asszonyhoz.

Talán meghal - gondolta kegyetlenül.

Elképzelte milyen életük lenne együtt. Mindketten otthon tudnának alkotni, csodálatos, egyszerűen csodálatos volna.

Vale a tenyészeteivel, számítógépeivel a földszinten dolgozna, ő pedig fent az emeleten a műteremben csinálná a szobrait. Nem gyötörné a férfit örökös nyavalygásokkal. Mindenben annyira illenek egymáshoz. Ha Vale megérinti, mintha elektromos áram futna át rajta. Pusztán a jelenléte felvillanyozza, ihletet ad neki. Az a szegény asszony csak fél a férfi ragyogásától. Nem egyenrangú társa, és ezt biztos tudja is. Tegnap majdnem megölte valaki, mondta Vale. De közben milyen furcsán nézett rá. Mintha ő tehette volna. Hiszen ki sem mozdult egész délután.

Törökülésben ült az ágyon és az ablakon át a diófát bámulta. A fa elbűvölte, órákon keresztül tudta nézni. Közben megfeledkezett az idő múlásáról, az órák perceknek tündek ilyenkor.

A fa volt az ő titkos cinkos társa. Csak kilépett az ablakon s végigsétált az ágakon. Na a séta az azért túlzás! Azok az örült pillanatok amikor dobogó szívvel mászott be a férfi ablakán!

Vale házasságának vége, bármit is locsogott Lucy Olsen össze-vissza. Ronda kövér, közönséges asszony! Maga elé képzelte, milyen ostobán festhetett a hófehér szirmok alatt.

Mrs. Green hangja riasztotta fel ábrándozásából.

- Kihűl a kávé! Gyere reggelizni! Tudod, hogy nem szeretek egyedül enni!

Jessica frissen felkapta fürdőköpenyét, és lerohant a konyhába. A sonka két tojás társaságában csodálatosan illatozott a serpenyőben. Mrs. Greennek megvolt a véleménye a müzlikről és a hasonló se-íze-se-búze ételekről. A hagyományos angol reggeli! Az az igazi! Jessica, bár nem szerette a nehéz ételeket, mivel örömet akart szerezni az idős asszonynak gyakran vele reggelizett. Ma jól esett különösen a kiadós étel, mivel napok óta nem evett rendesen.

- Ez az ostoba Lilla! Tönkretette magát is, meg a családját is. Kiderült minden! A fiai megtudták, hogy megcsalja az apjukat. Az ő korában! Micsoda szégyen! - dohogott az öreg-asszony, miközben újabb pirítós kenyereket rakott a tányérra.

Jessica egy pillanatra megsajnálta Lilla Lawson-t. Aztán felkuncogott. Egy középkorú nő meg a szerelem! Ő nem fog így járni! Vale-t akarja, és most. Nem érzett egy szikra büntudatot sem. Megint elnevette magát.

Hál' istennek Mrs. Green nem törődött vele. Túlságosan elfoglalták a gondolatai. Nem tudta kiverni a fejéből a tegnapi képet. Épp az orgonabokrokat ápolta, mikor észrevette Olgát. Doris háza felől jött óvatosan, lopakodva, s mielőtt beugrott a saját kapuján, sandán körül nézett. Ez nem tetszett Mrs. Greennek. Egyáltalán, Olga egyre különösebben viselkedik mióta Frank meghalt. És vajon miért haragszik Dorisra? Na és aztán az a furcsa szokása, hogy éjszaka a kertben mászkál! Kéne tenni valamit! Elvégre Olga az egyetlen jó barátnője. Aztán ez a lány

is nyugtalanítja. Túlságosan boldognak látszik. Tegnap még olyan volt, mint egy alvajáró. Most meg madarat lehetne fogatni vele... Te jó ég! Ezek kibékültek? Ennek nem lesz jó vége! Vale a végén tényleg megöli azt a szerencsétlen asszonyt a vagyona miatt. Ő mindig is sejtette, ez lesz a vége. Aztán tessék! Lucy Olsent ölték meg. Na jó, ez nem mehet így tovább! Még ma délelőtt végére kell járnia pár dolognak. Mielőtt késő lesz! Azon a napon, amikor Susant bevitte a mentő, látott valakit bemenni a lakásba. Szentül meg volt győződve, hogy Vale-t látja, de később kiderült, ő nem lehetett. De akkor ki ment be, és miért? - töprengett magában. Érezte kezében van a rejtély kulcsa. Csak a hozzávaló zárat kell megkeresni. - Fel-sóhajtott. - Miért, miért gondolta azt, hogy Vale az, akit a házba bemenni lát? Susan biztosan tudja a választ. Kisietett a konyhából. Sebesen átöltözött. Kint hideg szél fűjt. Mrs. Green belebújt kedvenc kockás kabátjába, a kerti ollóval kisietett a ház mögé, és levágott egy pár álomszép krizantémot. Az óriási sárga szirmok szétterültek a zöld levelek fölött. Bent celofánba csomagolta a virágokat, elkészönt Jessicától, majd gondosan bezárta az ajtót, s a kórház irányába vette útját. Vigyázni kell, nehogy összefusson Olgával. Egyedül akart beszélni Susannal. Ha egyáltalán életben van még. Vajon hallgatni fog-e őrá? Csendes, szelíd asszony, könnyen befolyásolható. Útja a temető mellett vezetett el. Fonnyadt virágok, leégett gyertyacsonkok jelezték, nemrég volt Halottak Napja.

Charles házának kéménye vidáman füstölt. Ingrid boldogan nyitott be az ajtón.

- Isabel - kiáltotta Mrs. Green -, de jó, hogy megjöttél! Tudod, ha itt lettél volna, mikor Lucy megölték...

- Én is nagyon sajnálom, hogy nem voltam itt. Ez az ostoba Charles nem tudta rendesen elmondani, hogy történt. Ha ráérnél...

- Ötkor várlak teára - invitálta lelkesen Ingrid.

- Köszönöm, de jobb lenne, ha te jönnél. A nagynéném is itt van és Eve talán szintén befut. Tudod, ő a rendőrségen dolgozik, biztos tudja, hogyan állnak a dolgok...

- Jó ötlet - lelkesedett Ingrid. Energikus léptekkel folytatta útját a kórház felé.

Sajnos Pat nem volt szolgálatban, így az ügyeletes nővér vezette Susan szobájába.

- Eszméletlen. Lehet, hogy soha többé nem tér magához! Nem lehet tudni, mi történt. Szerintem biztos, hogy nem öngyilkosság! Mit tetszik szólni? Hát nem, mint egy krimiben? - csicssergett az ápolónő.

Ingrid szánakozva nézte Susan csapzott haját, halvány arcát. Tőle talán nem tud meg már semmit. Szegény! Még mindig veszélyben van! Miközben elrendezte a virágot a vázában, lázasan gondolkodott.

Igen! Megvan a segítség! Isabel fia, Brian. Mrs. Green mindig nagyon kedvelte ezt a két méter magas, szakállas, barna fiút. Ahol megjelent sziporkázott körülötte a levegő, pedig végtelenül nyugodt természetű ember volt. Számára nem létezett a baj, betegség, élt bele a világba az állatok csodálatos nyugalmaival.

Mrs. Green elhatározásra jutott. Ügyvéd kell. És Brian az volt.

Steve Grant boldogan lapátolta a földet. Mindig szívesen vállalta az ásást a rendőrorvos kertjében. Szeretettel vigyorgott a színes őszi virágokra. A kecske szorosan mögötte araszolt. Steve nevetett rajta, ugyan miben reménykedik. Káposzta nincs már.

Hirtelen beomlott a föld alatta, és egy üregben találta magát.

- Na, Gaston! Mennyé' mán innen, semmit nem látok tülled.

Nagy nehezen kikecmergett. A kecske szájában egy káposztaszerű növényt tartott. Steve még soha életében nem látott ilyet. A növény úgy csillogott, mit az arany.

- Doktor, doktor - szaladt a ház felé. Sehol senki.

Steve szörnyen megijedt, hová tűnhetett dr. Moor? Lehet, hogy elnyelte a föld! Összeszedte minden bátorságát, visszament a titokzatos omladékhoz és ásni kezdett. De sem a káposztákat, sem a doktort nem találta. Elkecsereződésében sírni kezdett, mert a doktort nagyon szerette, és azt hitte, az új futball labdának is lőttek. Itt is azt kért az ásás fejében. A kecske vigasztalóan lökdöste a fejével, a szőre még jobban világított, mint eddig.

- Ha ilyen fényes káposztákat eszik, nem is csoda - gondolta Steve.

Hirtelen, mintha földből bújt volna ki, dr. Moor állt mögötte. Kezében egy gyönyörű bőrlabda, narancs színű. Steve elragadtatásában mindenről megfeledkezett.

Hápagott a gyönyörűségtől - De hát még nem fejeztem be az ásást - dadogta.

- Holnap is ráér - mosolygott jószágon a doktor s kezébe adta a labdát.

Steve boldogan elügetett. Még egész világos volt, talán van idő egy mérkőzésre. Az orvos legszívesebben vele tartott volna, de furdalta a kíváncsiság. Vajon mit süthetnek ki a szomszédban ezek az ostoba nők?

Őt persze nem hívták meg. Hogy pukkadnának meg - mérgeződött magában. Annyira szerette volna tudni, mit beszélnek Isabel házában! Talán, ha a temető felől menne, és a konyhaablak alatt megbújna, kihallgathatná mit terveznek. Szerencsére egy lélek sem járt az utcán. De azért óvatosan fától-fáig osonva közelítette meg a konyhaablakot. Jól sejtette! Isabel résnyire nyitva hagyta, mert örökké fulladt.

Természetesen, szokás szerint Isabel vitte a szót.

- Felhívtad az anyját, és megértetted vele, hogy még ma feltétlenül vitesse egy biztonságos helyre a lányát? - hallotta.

- El van intézve. Még ma este elszállítják helikopterrel. Bár nagyon rossz állapotban van, féltő hogy... - Az orvos meglepődött. Ezek szerint Brian is itt van.

- Ezt legalább sikerült elintézni. Szerintem kibírja, nem olyan gyöngye, mint amilyenek látszik. De kinek állhatott az útjában? Szerintem csakis az utcából valaki... Tudjátok a megérzésem még sohasem csal meg engem. Egy pár nap és már tudni fogom ki volt az. Lehet, jól tette. És nem biztos, hogy elárulom, ki a gyilkos...

- De -, tiltakozott Mrs. Chester - az erőszak erőszakot szül. Ezt olvastam valahol, és szerintem nagyon igaz. Mi lesz ha büntetlenül megússza? És ha itt marad, szépen halomra gyilkolhat minket, ha neki úgy tetszik.

- Tökéletesen igazad van Olga! Hiszen Susanra is lecsapott - szólt közbe izgatottan Ingrid.

- Na, ez azért, egyáltalán nem biztos! - vágott közbe Isabel.

- Ha kideríted, ki tette, meg kell mondanod a rendőrségnek! Bár sokkal bonyolultabb a helyzet, mint gondoltam. Én kezdettől fogva a rendőrorvost gyanúsítottam. Biztos voltam benne, ő ijesztgeti az utca nőlakóit. De lehetséges, hogy tévedtem. Nagyon rossz ez így! Mindenki mindenkinek gyanús. Folyton zárni kell az ajtókat, ez az agyamra megy - sópáncodott Ingrid.

- A rendőrorvos? Rá nem is gondoltam! Pedig milyen izgalmat okozott tavaly nekem. Emlékeztek? Azóta sem hevertem ki. Éjszakánként verejtékezve ébredek, mikor azzal a szörnyű diagnózissal álmodok. - Isabel hangja elcsuklott.

- Miről van szó? - kérdezte Mrs. Green, csak halványan emlékezett az esetre.

- Egy évvel ezelőtt csúnyán meghültem, és sehogy sem jöttem rendbe. Rengeteg gyógyszert kaptam, sokat feküdtem, s közben állandóan az járt a fejemben, a bátyám is tüdőrákban halt meg. Dr. Moor rábeszélte, csináltassak egy röntgenfelvételt. Ő majd elkészíti. Mondanom sem kell milyen nehezemre esett rászánni magam. Lényeg az, hogy bevitt a kocsijával, kihasználta gyengeségemet. Összevissza kopogtatott, azután megröntgenezett. Ott álltam a hideg gép mögött, a szívem majd kiszakadt az izgalomtól. Nem szólt egy szót sem nekem. Az unokahúgommal ketten izgatottan suttoztak. Kiugrottam a gép mögül. Rájuk ripakodtam, hogy azonnal mondják meg nekem az igazat. Ugye rákom van éppúgy mint a bátyámnak? Izgalomban megfeledkeztem minden szeméremről és amúgy egy szál kombinében leroskadtam egy székre. Tudjátok, hogy inkább meghalok, de nem vetkőzöm le egy orvos előtt.

- Remek látvány lehetett - nevetett a fia -, ott ülsz kombinében és zihálsz a rémülettől. Nem csoda, hogy a rendőrorvos azóta sem bír egy nőre ránézni.

- Hallgass, nem vicceltél akkor te sem! Az ápolónő attól félt, elájulsz. De hadd folytassam... Szóval ott ülök, leperereg előttem az egész életem, mikor a doktor azt mondja, álljak vissza, megismétlik a felvételt. Visszaállok megint, leengedem a kombinét a vállamról, mondom nekik, ezt a vacakot nem lehetne elvenni innen, nyomja a mellemet. Milyen vacakot? Hát ezt!

- Te jó ég, doktor úr, maga rádobta a sztetoszkópot a gépre - mondja az ápolónő. Aztán levették azt a micsodát és már nem látszott semmi a tüdőmön. Annyira megkönnyebbültem, hogy nem is haragudtam arra a kelekótyára. Még ittunk is erre a nagy izgalomra - fejezte be a történetet Isabel. A többiek együtt nevettek vele.

Dr. Moor egyáltalán nem találta humorosnak a dolgot, annál is inkább, mert közben Gaston hátulról meglökte. A doktor hasra esett. A keze csúnyán felhorzsolódott. Nem is mert tovább maradni, hátha a kecske mekegni kezd és elárulja őket. Óvatosan kúszott visszafelé, remélte, nem vették észre. Mi a fenének nem maradtál otthon - dorgálta a kecskét, de az csak mekegett egyet. Dr. Moor rémülten húzta magával, nehogy meghallják. Visszafelé is átvágott a temetőn. Már egész beesteledett. De a sötétben is megdöbbenve látta, báró Estewood család kriptája mögött fehérlik valami. A rendőrorvos némán megbújt egy fa mögött Gastonnal. Várakozott. Nem történt semmi, csak az a fehér valami lobogott a szélben. Fától-fáig osonva megközelítette a kriptát. Gaston békésen követte. Az orvos óvatosan kilesett a fal mögül. Örület! Egy fehér kabátba öltözött fejfa integetett a szélben. A kabát valahogy ismerősnek tűnt. Összeszedte minden bátorságát, leszedte a fejfáról a ballonkabátot, összehajtogatta, azután Gastonnal együtt elindultak hazafelé. Otthon, a behúzott függöny mögött szemügyre vette a kabátot. Sejtette! Patrick Vale elegáns ruhadarabja feküdt előtte. Nem tudott ellenállni, felvette magára a tükör előtt. Elállt a lélegzete, szinte egy más férfi nézett vissza rá a tükörből. Nem hiába

mondják, ruha teszi az embert. Emiatt a kabát miatt örülnek meg a nők Patrickért, gondolta önmagát vigasztalva. Talán jobban kéne öltözködni. Bár ilyen kabátra nem telne neki, borzasztóan drága lehet. De hogy került ez a temetőbe? Nézett Patrick háza felé, és fényt látott az ablakban. Talán bölcsebben tenné, ha a felügyelőnek mutatná meg a kabátot először. De akarva - akaratlanul másként döntött, s a Vale - ház felé indult.

Patrick barátságosan fogadta, úgy tűnt, örült az orvosnak. A kabát láttán felcsillant a szeme. Már tűvé tette érte a házat. Biztos volt benne, hogy Susan tüntette el a kabátot. Az asszony az utóbbi időben allergiásan irtózott ettől a ruhadarabtól. Mindig összerázkódott amikor meglátta, hogy a férje éppen pompázik. Vajon mi bajuk lehet a nőknek ezzel a ballonkabáttal? Jessica is mintha iszonyodott volna tőle. Sajnálkozva nézte bepiszkolódott kedvencét. Hogy kerülhetett a kabát a temetőbe? Talán Susan kidobta, és valaki ostoba tréfából felöltöztette vele a fejét.

- Tudja, hogy Susant elvitték a kórházból a rokonai? - Vale hangja elkeseredetten csengett - nekem nem mondták meg hová. Engem gyanúsítanak...

- Elszállították Mrs. Valet? - Dr. Moor most értette meg, miről beszéltek Isabel házában.

- Igen. A kora esti órákban, kihasználva, hogy vacsorázni mentem - Patrickot meglepte a doktor izgalma.

- Talán jól tették - folytatta a doktor lecsillapodva - bár lehet, hogy már nem fognak tudni segíteni rajta.

- Magához kell térnie! Nem hagyhat itt engem - Patrick kétségbeesése őszintének látszott.

- Semmi közöm hozzá, de azt beszélik, maga bele van bolondulva ebbe a vörös hajú szobrászlányba - Dr. Moor le nem vette a tekintetét Patrickról.

- Maga ezt nem értheti! - Vale fülig elvörösödött. - Susan a feleségem. Felelőséggel tartozom érte! Jóban-rosszban, ezt fogadtuk egymásnak.

Dr. Moor hitetlenkedve nézte.

- Nézze - magyarázta Patrick -, magát itt mindenki elmebetegnek tartja, de én nem. Én megértem, hogy az állatok közelebb állnak magához, mint az emberek. És most elárulok magának egy nagy titkot. Még senkinek sem beszéltem róla. Tudja, én legalább ennyire szeretem az állatokat. Ki nem állhatom, hogy az orvosok rajtuk kísérleteznek! Ezért kezdtem el a kutatásaimat. Számítógépen lehet szimulálni, mi történik ilyenkor. S annak nem fáj. Azért mesélem el, mert ha tudja talán elhiszi, hogy nem kínoznám a feleségem halálra - reménykedve nézett dr. Moorra.

- Bocsásson meg Vale, de hirtelenjében nem tudok mit válaszolni. Át kell gondolnom az egész ügyet. - Néhány perc szünet után folytatta.

- Tudja mit? Szívesen segítek a munkájában. Világéletemben ilyesmire vágytam. A gyilkost csak keresse a rendőrség! Végére is az ő dolguk, nem? Én mindenesetre kiszállok a nyomozásból! Egyébként - tette hozzá gunyorosan - én vagyok az első számú gyanúsított, ha ez megvigasztalja. Na, nem tartom fel tovább. Megyek, megetetem az állatokat, aztán lefekszem aludni. Azt hiszem, magára is ráfér egy kiadós alvás!

Mrs. Chester vacsorára várta barátnőjét. Már tegnap elkészített mindent. Csirkesült lesz, rizsköreettel meg salátával. Utána meg az a isteni mandulás karamell krém.

A kiskonyhában terített, itt sokkal meghittebb. Gondolta, meghívja a többieket is, de aztán idejében eszébe jutott, hogy kevés lesz a csirke. Egy olyan hatalmas férfi, mint Brian egymagában megenné az egészet.

Csengettek a kapun, óvatosan kikémlelt az ablakon. Igen, ez Ingrid, örvendezett, végre mindent megbeszélhetnek maguk között.

Mrs. Green már alig várta, hogy a barátnője végre ajtót nyisson. Félelmetes ez a teljesen kihalt utca. Csupa sötét ház. Mindig bosszankodott korán fekvő szomszédai miatt.

Miután Ingrid levetette a kabátját, és ittak egy gint, késlekedés nélkül asztalhoz ültek. Farkas-éhesek voltak. Olga irigykedve nézte barátnőjét, irigyelte, hogy nem kell diétáznia. Neki bezzeg vigyáznia kell az epéjére. Azért ő is derekasan nekilátott a vacsorának.

- Képzeld, mit láttam ma! A rendőrorvos Patrick házából jött ki. El nem tudom képzelni, mit keresett ott. Eddig szóba sem álltak egymással!

Olga szórakozottan hümmögött.

- Min gondolkodsz? - kíváncsiskodott Ingrid.

- Az jár a fejemben, hogy igazából fogalmam sincs, ki a gyilkos. Itt van például Ben. Most már biztos, hogy nem ő tette. Saját kérésére rákapcsolták a hazugságvizsgáló készülékre, vagy mi a csodára. Egyelőre bent tartják, amit egy cseppet sem bánok. De biztos, hogy nem ő a gyilkos.

- Én soha egy percre sem hittem, hogy Ben volt. Apró tolvajlások, az igen, meg iszik, mint a kefekötő, de hogy az anyját leüti, és utána fojtogatja, meg áthozza a margaréták közé... Nem ezt nem feltételezném róla - rázta a fejét Ingrid.

- Na és Alfréd - folytatta - Őt is kizárhatjuk. Nem hagyhatta ott a telepet, no meg szerette is Lucyt. Szegény, egész életében azért gürcölt, hogy eltartsa azt a lusta feleségét. Jaj - csapott a szájára - halottakról jól vagy semmit!

- Megérdemelte az a dög. Elárulhatom neked, a férfiak egymás kezébe adták a kilincset. Én csak tudom. - Mrs. Chester nem, nem egykönnyen bocsátott meg.

- Doris, az unokahúgod sem tehetette. Bár lett volna rá oka. Ez a rémes nőszemély elhíresztelte róla, hogy mikor a bolondok házában dolgozott, mindenféle vacak, hitvány árut vásárolt a konyhára. Lucy szerint ezen gazdagodott meg. A főorvosnak bizonyítéka is volt ellene, de Phil miatt nem csinált botrányt, takarékosági okokra hivatkozott és felmondott neki.

Olga nem fűzött kommentárt Ingrid szavaihoz. A káposztáira gondolt, Frank csodálatos káposztákat termesztett. Mennyire szerette volna, ha Doris megveszi őket. Akkoriban nagyon kellett volna a pénz. De Dorisnak esze ágában sem volt segíteni. Hangosan azonban csak ennyit mondott:

- Nem bírta volna átcipelni Lucy holttestét! Csakis férfi tehetette.

- Csak férfi tehetette! Mindenki ezt szajkózza! Gondolkodjunk logikusan! Itt van például Pat Benson, erős mint az öszvér. Ápolónő. Hozzá szokott, hogy tehetetlen betegeket emelgessen. - Ingrid kíváncsian várta a hatást.

- Te mondtad, hogy gondolkodjunk logikusan! Most meg össze-vissza ugrálsz! Menjünk inkább sorban. Doris nem tehetette, nincs meg hozzá a fizikai ereje. Phil talán, de az égvilágon semmi oka nem volt rá. Ráadásul Doris azt állítja, végig aludt egész éjszaka.

- Honnan tudja Doris olyan biztosan, hogy nem osont ki éjszaka Phil? - Ingrid megmakacsolta magát.
- Elfelejtetted, hogy a foga miatt nem tudott aludni? Nem, őket kettőjüket törölhetjük.
- Na és Charles, ő megtehetette! Isabel nem volt itthon, és Sarah sem. Nyugodtan kimehetett éjnek idején - folytatta Ingrid dühösen.
- Charles? Ugyan minek tenne ilyesmit, badarság - tiltakozott a másik.
- Hát oka éppen lett volna, amit te nem tudsz, de én elmondom neked. Charles újabban a munkahelyén összebarátkozott a főnökének a titkárnőjével. Az egyik Olsen lány is ott dolgozik! Érted már? Hallottam, mikor elmondta az anyjának. Véletlenül épp az orgona-bokrok mögött kapáltam... - Azok a bokrok érdekes hírekhez juttatták Ingridet. Gyönyörűek is voltak a sok kapálástól.
- Na jó! Nálad Charles felkerülhet a gyanúsítottak listájára. Mert nem ismered. Én minden-  
esetre biztos vagyok benne, hogy ő se tehetette. - Olga szemmel láthatóan élvezte a vitát.
- Pat Benson a legerősebb a nők között - ismételte meg makacsul Mrs. Green - és Lilla szerint komoly oka volt rá, hogy belefojtsa a szót Lucyba.
- Azon az estén hallottam, hogy valaki kimegy a kapujukon. Jó későn, úgy tizenegy óra tájban. Csodálkoztam is, de gondoltam, Tom Benson oszon a barátnőjéhez. Mert bizony van neki szeretője, bárhog is tagadja. Hogy nem szégyelli magát! Lucy nem a levegőbe beszélt! - Olga lehalkította a hangját.
- Dehát ezt el kellett volna mondanod a felügyelőnek - dorgálta barátnőjét Ingrid.
- Jól adod! Tudod mit? Boldoguljanak a rendőrök nélkülem. Az ő dolguk, hogy kinyomozzák, ki a gyilkos!
- Hát nem tudom. Mindenesetre ezt a kettőt nem zárhatjuk ki! Remélem ebben egyetértünk - nézett kérdően Olgára Mrs. Green.
- Rendben, ők lehetnek - hagyta rá nagylelkűen Mrs. Chester.
- Következnek Lawsonék. A férfinak is, a nőnek is meglehetett a maga oka.
- De Lilla a barátjával volt - figyelmeztette Ingridet Mrs. Chester.
- Na és? - válaszolta az - Akkor van még egy gyanúsítottunk.
- Megfelelkezel Doris kísértetéről!
- Ez a kísértet az agyamra megy! Én nem láttam még, és te sem! Bár... Van aki azt állítja, hogy ezüstös fénybe burkolózva jár és jóságos kisugárzása van - Olga ingerülten vágott közbe:
- Csak nem hiszel az elmebeteg dr. Moornak?
- Nemcsak ő látta ilyennek. Jessica is találkozott vele, bár nekem nem szólt róla. De pontosan leírta a naplójában, amit titokban elolvastam - Mrs. Green elpirult a vallomástól. De lehet csak a pohárka ribizlibor ártott meg neki.
- Jessica - legyintett Olga megvetéssel. - Nem sokat adott a hóbortos lány meséjére.
- De Steve Grant is azt mesélte, hogy... - Mrs. Green mire kimondta, már megbánta. - Dr. Moor és Jessica mellé sikerült egy „szavahihető” tanút találnia.
- Na, nekem egész másként írták le! Te is tudod, hogy...

- Tudom, tudom. A legegyszerűbb az lenne, ha valamelyik éjszaka lesbe állnánk és a saját szemünkkel győződnenk meg róla, miféle kísértetről van szó - újabb pohár bort hajtott fel. Annyira elszántsak érezte magát, hogy akár két kísértettel is szembeszállt volna. - Végül is bárki felvehette a fehér lepedőt, és így álcázhatta magát a legjobban, erre már a rendőrség is rájött.

- Na, kiről nem beszéltünk még? - töprengett Mrs. Chester - Megvan! Patrick Vale! Susan, a felesége nem bírta volna átemelni a kerítésen Lucy-t, így őt törölhetjük. De Vale-t ne felejtjük ki a számításból! Nekem továbbra is dr. Moor a leggyanúsabb. Na, kit hagytunk ki? Ja, hát itt van még Steve, a többi elmebeteg és a főorvos. Őket sem szabad kihagynunk! Különben nem teljes a névsor.

- Azt sem zárhatjuk ki, hogy valaki jöttment ismeretlen a tettes - szólt közbe Mrs. Green.

- De az miért hozta volna Lucy-t az én kertembe? Csak az akarhatta a nyakamba varrni a gyilkosságot, aki tudta, hogy rosszban vagyunk. Senki sem szerette, de igazán csak én vesztettem össze vele!

Ingrid mérgesen nézett barátnőjére. Már nem tudta követni az eszmefuttatást... Hiába, Olga ribizliborának nem lehet ellenállni...

Jessica a szobájában ült. Bénító félelem kerítette hatalmába. Hiába bámulta kitartóan a diófát, az nem váltott aranyba. Kopáran, ijesztő torzóként meresztette ágait az ég felé.

Mrs. Greennek már rég itthon kellene lennie! Leszaladt, hogy megbizonyosodjon róla, az ajtó zárva van. Semmi ok a félelemre nyugtatta magát. Mennie kellene, de addig nem tud, amíg Mrs. Green haza nem érkezik, s nyugovóra nem tér. Patrick biztos el sem tudja képzelni mi történt vele. Még azt hiheti ő is cserben hagyta, mint Susan. El kéne mennie Ingrid néniért Mrs. Chesterhez.

Haha - nevetett saját magán, hiszen annyira fél, hogy a fürdőszobába sem mer kimenni. Kétségbeesetten küzdött a gyomrát szorító félelem ellen. Ebben a pillanatban a teakonyhából tompa, puffanó hang hallatszott. Jessica felsikoltott. Egész testében remegett. Nagy nehezen erőt vett magán, és halkán az ajtóhoz osont. A padlón ott hevert a ballonkabátos férfiszobor, szép arcát az égre emelve.

S akkor meghallotta, hogy nyílik az ablak. Halk neszezés, majd valaki beugrott a szobába. Jessica összeszedte utolsó erejét, a szekrény mögé bújt. Talán nem veszi a... Nem merte végiggondolni a mondatot.

Az, mintha érezte volna merre kell mennie. A teakonyhába indult. A fény kigyulladt.

- Te, jószágos Isten! - hallotta a lány Patrick hangját - A fenébe is! De hiszen ez én vagyok! Lerogyott a székre, hihetetlenül bámulva a sajátos szobrot.

Jessica megkönnyebbült sóhajjal mászott elő a szekrény mögül. - Jaj, Patrick! De boldog vagyok, hogy te jöttél. Ne félj! Ne félj semmitől. Ha örült vagy is, szeretlek! Minden Susan miatt van! Majd együtt küzdünk a betegség ellen! - Hirtelen elhallgatott. Lent megcsikordult a kulcs a zárban. A lány gyorsan intett a férfinak, hogy maradjon csendben. Óvatosan kiment a szobából és lekémlelt a csigalépcső tetejéről.

- Te vagy az, Ingrid néni? - kiáltotta.

Martin felügyelő rosszkedvűen ült az ágya szélén.

Az íróasztalán katonás rendben sorakoztak a dossziék. Istenem, a megírandó tanulmány! A visszaeső bűnözők pszichológiája! Egészen új elmélettel állt elő. Ha a szakemberek megfogadják tanácsait, megelőzhetővé válik... - félbeszakította gondolatait. - Na először a gyakorlat, azután az elmélet! Sajnos ezzel a gyilkossággal ahogy sem boldogult. Minden gyanúsított ártatlan! Azért Ben Olsent még lakat alatt tartja egy darabig. Bár az őrmester esküdni merne rá, hogy nem Ben a tettes. Nem. Nem hallgathat erre a fafejű őrmesterre! Képtelen belátni, hogy csak férfi lehetett a tettes.

Csengettek. Egy rendőr állt az ajtóban.

- Ralf meggyógyult Uram! Gondoltam, örülni fog a felügyelő úr, ezért egyenesen idehoztam a kutyát.

A felügyelő igyekezett eltitkolni mennyire boldog lett. Igen, ebben a tetves kisvárosban semmihez se lehet kezdeni! Ha megbetegszik az egyetlen nyomozó kutya, kész, passz.

- Köszönöm, leléphet!

Miután becsukta az ajtót, szabadjára engedte érzelmeit. Ralf, drága, okos kutya! Te vagy az én igazi segítőtársam, nem a beképzelt őrmester! Igen emiatt toporog egy helyben a nyomozás! Nyomozó kutya nélkül nem sokra mehettek eddig. Egy rendőr sem tud szagmintát venni!

- Gyerünk, Ralf! - s ezzel bevágta magát a kocsiba. Vajon miért szeretnek a kutyák autózni? - mélázott Martin felügyelő.

Az őrmester háza előtt megállt egy pillanatra, de azután úgy döntött, nem viszi magával. Felfűjt hólyag! Fogalma sincs az elméletről! Hízeleg neki, hogy „szeretik az itteniek”. Így szokta mondani: Martin felügyelő, engem szeretnek az itteniek!

Egy rendőrnek nem az a dolga, hogy szeressék!

Lucy háza előtt állt meg. Alfréd Olsen végre józanon a disznókat etette. Bambán bámult, ezer ráncból barázdált arcáról alig látszó, piciny malac szemeivel.

A felügyelő nem törődött vele, egyenesen a szobába ment, kinyitotta Lucy asszony szekrényét, és megszagoltatta a kutyával az asszony ruháit. Aztán elengedte a kutyát.

- Keressd!

Ralf átugrott Mrs. Chester kertjébe, a margaréták közé gázolt.

- Tovább! - kiáltotta Martin. - Keressd!

Az visszaugrott a kerítésen feldöntve a moslékos vödörrel bámészkodó Alfrédet, majd elindult a kapun át a temető felé. S nyílegyenesen egy kriptához futott, ott a bokor tövében kaparni kezdett. Alig néhány másodperc múlva egy pamutból készült színes kendőt vitt lelkendezve Martin felügyelőhöz.

- Jé - motyogta Alfréd -, ez Lucy kedvenc kendője. - Lehajolt a bokrok közé. A felügyelő ingerülten szólt rá:

- Legyen szíves ne nyúljon semmihez! Menjen vissza és telefonáljon a rendőrségre, hogy küldjék ki a laborosokat és Forester őrmestert.

Miután Alfrédttől megszabadult, gondosan megvizsgálta a talajt. Milyen szerencse, hogy nem esett eső azóta sem. Remélte esetleg találhatnak vérnyomokat, hajszálakat, valami olyasmit, ami egyértelműen bizonyítaná, hogy itt ölték meg szegény Lucyt. Vajon mit keresett éjnek idején a temetőben a szerencsétlen? Hiszen alighogy sötétedni kezdett, már nem merte kitenni a lábát az utcára.

A rendőrorvos közeledett a keskeny úton.

- Jó reggelt, Martin. Mit keres ilyenkor a temetőben? De jó, hogy találkoztunk! Van egy érdekes hírem a maga számára! - köszöntötte a felügyelőt.

- Hál' istennek végre meggyógyult Ralf - válaszolta Martin - Ha tudná, mennyit veszítettünk azzal, hogy nem volt itt. Hiába - sóhajtotta keservesen - kis létszámú rendőrég - egy kutya. Egykutya - harsányan felnevetett a saját viccén. Aztán komolyra fordította a szót: - Mit gondol itt üthették le Lucyt?

- Elképzelhető... De mit keresett volna éjnek idején itt ez az asszony?

- Majd megtudjuk, ha elkapjuk a tettest. Ha elkapjuk... - sóhajtott Martin felügyelő. - Nem vagyok formában. Ez egy rendhagyó eset. Az elméletem szerint... - Közben megérkeztek a laborosok, de az őrmester nem jelentkezett. Úgy látszik, Forester megint külön utakon jár. Martin utasítást adott a kollegáinak, azután megint dr. Moorhoz fordult.

- Jaj bocsásson meg! Mintha valami érdekes hírt említett volna!

- Hol is kezdjem? - töprengett a doktor fejét vakarva - Na mindegy, elmondom magának az egészet. Azzal elmesélte, hogy tegnap Isabelék ablaka alá lopakodott, de sajnos a kecske...

- Akkor nem is hallotta, mit beszélnek! - vágott közbe a felügyelő csalódottan.

- Nem, a világon semmit! Legalábbis semmi használhatót - válaszolta zavarodottan a rendőrorvos.

- Mi ebben az érdekes? - türelmetlenkedett a másik.

- Megengedné, hogy végig mondjam? Szóval jövök hazafelé, s ahogy átvágtam a temetőn, itt a kriptá mellett, ezen a fejfán egy kísértetet pillantottam meg. Nem tagadom, elfogott a félelem. De aztán láttam, hogy csak egy kabát van a fejfán, felakasztva. Még hozzá nem akármilyen kabát. Ilyen csak Patrick Valenek van a városban! Csodálatos anyag, remek fazon, nagyon drága. nagyon drága. Maga meg én együtt sem tudnánk egy ilyet megfizetni - sóhajtotta dr. Moor.

- Micsoda?! Azonnal meg kell kérdezni Vale-t! - a felügyelő sietve nekilódult.

- Már megtörtént - állította meg dr. Moor - Én már megkérdeztem. Azt mondta, fogalma sincs róla, hogy került a fejfára a kabátja. Csak azt tudja elképzelni, hogy a felesége kidobta a ballonkabátot és valaki tréfából felöltöztette vele a fejfát.

- Kidobta? A felesége? Egy vagyont érő kabátot? Ennél ostobább magyarázatot életemben nem hallottam! - méltatlankodott Martin.

- Talán nem is olyan ostoba, mint első hallásra vélné. Patrick Vale persze azt mond, amit akar, az asszony eszméletlen, se cáfolni, se megerősíteni nem tudja - válaszolta a doktor.

Közben a rendőrök szedelőzködni kezdtek. Egyikük jelentett a felügyelőnek.

- Igen, valószínűleg itt követték el a bűntényt. Majd bent elvégezzük a szokásos rutinvizsgálatokat - Megveregette a kutya fejét. - Okos kutya vagy Ralf!

- Bizony, okosabb mint a gazdája - mondta ellágyulva a rendőrorvos.

A rendőr döbbenten meredt rá, de a felügyelő csillapítóan intett neki. Újra ketten maradtak a temetőben. A közük települő egyre nyomasztóbbá váló csendet Martin felügyelő törte meg.

- Mégiscsak az lesz a legjobb, ha benézünk Vale-hez. Na gyere, Ralf! - az orvos lábára meredt. Egyiken az öltönyhöz illő szürke zokni volt, a másikon fehér teniszszokni. Hát, alapjában véve nehéz ezzel a doktorral. De elméletileg... szóval mi tagadás nagyon jó szakember. Híresen ügyes kórboncnok. A kórház is ezért nem mond le róla.

Vale otthon volt, kedvetlenül turkált a reggelijében.

Mint egy filmsztár - gondolta dr. Moor sóvárogva -, ez a pasztellzöld pizsama, a hozzáillő házikabáttal! Hódító! A felügyelő is lenyűgözötten figyelte a látványt. Vale mintha észre sem vette volna őket. Úgy látszott, mélypontra jutott.

Nem várták meg, hogy hellyel kínálja őket, leültek az asztal melletti székekre. Patrick végre megemberelte magát, és kávéval kínálta vendégeit, majd újabb sonkás tojások kerültek az asztalra. A felügyelő és a doktor derekasan nekiláttak, mivel még nem reggelizett egyikőjük sem. Már a második kávénál tartottak, amikor Vale végre megkérdezte, minek köszönheti a korai látogatást.

- Az az igazság, hogy megemlítettem a kabátot a felügyelőnek - röstelkedett dr. Moor. Zavartan igyekezett elrejteni lábait. Hogy a csudába vehetett fel felemás zoknit.

- A kabát - mélázott Vale, - bizony a kabát az örületbe kerget engem.

A másik kettő értetlenül nézett rá.

- Jöjjenek velem, a legjobb, ha a saját szemükkel látják! - Betessékelte őket a gardróbszobába.

- Mint a filmekben - gondolta a doktor, amikor Patrick széttolta a szekrény ajtaját. Csodálatos öltönyök, felöltők sorakoztak egymás mellett. Középen díszelgett a kabát másodmagával.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte Martin felügyelő idegesen.

- Azt én is szeretném tudni. Ma reggel hazahozták a kabátomat a tisztítóból. Amikor kipakoltam a zacskóból azt hittem meghibbantam. És most nézzen ide felügyelő úr - mondta, miközben magára öltötte az egyik kabátot.

- Ez magának iszonyúan bő! - a rendőrorvos izgalmaiban rálépett a felügyelő lábára.

- Igen, ez nem az én kabátom. Az enyémet a tisztítóból hozták haza. Igazságtalan voltam Susannal szemben. Azt hittem, kidobta. Tudja, az utóbbi időben ki nem állhatta! Pedig szerintem remek darab.

- Nem gondoltam volna, hogy van a környéken még valaki, aki ilyen drága kabátot megengedhet magának - szólt közbe dr. Moor. Áhítattal nézte a ballonkabátot.

Az eddig csöndben meghúzódó kutya dühödten morogni kezdett, majd vicsorogva ugrott a kabátra. Vale ijedten kibújt belőle. A felügyelő figyelmesen nézte a kabát ujján látható barna foltot. Valószínű vérfolt. Kért egy műanyag szemetesszákot és gondosan belecsoomagolta a kabátot. Közben Vale felvette a másikat. Olyan jól festett benne, hogy még Martin felügyelőnek is elállt a lélegzete.

- Igen, kétségtelen ez a magáé. Nem értem, nem értem... A maga ballonkabátja a tisztítóban, a fejfán egy szakasztott olyan - a felügyelő elkeseredetten vakarta a fejét.

- Rejtély - dohogta a doktor, közben lopva végigpillantott a maga pecsétetes szürke gyapjúkabátján. - Kié lehet ez a másik ballonkabát?

- Hát igen, erre választ kell találnunk. De nem tartjuk fel tovább, Vale! Elnézést, hogy megengedtük a felesége rokonainak, hogy magukkal vigyék Mrs. Vale-t. De az anyja ragaszkodott hozzá!

- Nem volt joga. Én vagyok a legközelebbi hozzátartozója, s ha magánál lenne, nem is ment volna velük - Patrick dühösen a földhöz vágta a frissen tisztított kabátot.

Dr. Moor aggódva kapott utána, a felügyelő nem kis bosszúságára. Kezdett az idegeire menni a rendőrorvos. Néha igazán olyan gyerekesen viselkedik, mint a főorvos gondozottjai. Patrickot viszont kifejezetten szórakoztatta az orvos ballonkabát iránti rajongása.

- Tudja mit, doktor, magának adom ezt az átkozott ruhadarabot. Elment tőle a kedvem. Fogadja el tőlem, igazán szívességet tesz vele!

- Ezt nem tehetem, hiszen ez egy vagyomba került - szorította magához a ruhadarabot az orvos.

A felügyelő elnevette magát a gyerekes öröm láttán. - Vegye csak fel, hadd lássuk magán. Nem akarom elszomorítani, de azt hiszem, szűk lesz.

Az sietve kapta magára, s a tükör elé állt. - Oh, jaj nekem, valóban szűk. A másik pont jó lenne - kesergett.

- Talán ki lehet engedni - vigasztalta a felügyelő. - A másik - mutatott a műanyagzsákra - még jó ideig a rendőrségé lesz.

- Nem, ehhez nem engedek nyúlni, inkább lefogyok - erősködött a doktor. Irigykedve pillantott Patrickra. Azon aztán nincs egy gramm felesleges hús sem.

- Jöjjön, doktor, még rengeteg dolgunk lesz ma - húzta magával Martin felügyelő az izgatott dr. Moort. Az zavartan köszönetet mondott a kabátot, amit egész biztos sohasem fog viselni.

Vale fáradtan ült vissza a reggelije mellé, egészen elcsigázottnak látszott.

- Ennek meg mi baja van ? - töprengett hangosan a felügyelő kifelé menet. - Úgy néz ki, mintha tényleg megviselné, ami a feleségével történt. Nem aludhatott valami sokat az éjszaka.

- Nem hát! - csúszott ki dr. Moor száján - és én sem - folytatta. A kecske egész éjszaka káposztát keresett a szoba zugaiban.

A felügyelő bánatosan sóhajtott. A világért sem feszegette a kecske dolgát. Egy kutya az más, nézett ellágyulva Ralfra, miközben beszálltak az autóba, hogy a laborba menjenek.

Tom Benson kedvetlenül kapálgatott a kertjében. Kövér arcáról csorgott a verejték. Valahogy minden rossz manapság. Pat is mennyire megváltozott. Nem csinál otthon semmit, csak álmodozva bámul maga elé. Ha valamilyen utált Tom, akkor az a lustaság volt. Elégedetlenül nézett végig kék munkaruháján. Ezt is mikor mosta ki utoljára az asszony. Ő bezzeg kitakarított, mint mindig. Kétszer is felmosta a konyhakövet. De Pat még csak nem is főzött tegnap este, megint mirelített kellett ebédelnie. Na, csak kerüljön elő abból az átkozott kórházból, ellátja a baját. Folyton csak az anyját kényezteti, ahhoz szaladgál. „Így édesanyám, úgy édesanyám” már a könyökén jön ki az öregasszony! Ha sokáig feszíti a húrt Pat, akkor ő, Tom egyszerűen fogja magát és itthagya. Ha tőle nem lehet gyereke, majd lesz mástól. Egy ilyen egészséges férfinak kell az utód. Itt van például ez a szépséges vörös hajú lány. Hogy nézett rá a múltkor is! Igazi férfi, az kell a nőknek. Hol a fenébe van ez az asszony? Már rég itthon kellene lennie. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon az előszobában.

- Elém tudnál jönni, Tom? Jó lenne, ha segítenél bevásárolni! - az asszony hangjában különös feszültség vibrált.

A férfi szó nélkül összeszedte magát és elindult a kórházba. Mindig elegánsan öltözött, amikor a kórházba ment. Tetszeni akart felesége fiatal kolléganőinek.

Paton látszott, hogy szörnyen izgatott, és valami fontos mondanivalója van. Nem szólt semmit, csak várta, mi sül ki ebből az egészből. Vásárolni már nem nagyon tudnak, ahhoz késő van. Pat egész sápadt volt az izgalomtól. Élénk színű kosztümöt viselt, kicsit elegánsabbat, mint ami egy vásárláshoz kell - gondolta Tom.

- Hová menjünk? - kérdezte hangosan a feleségétől.

- Menjünk a Fekete Bölénybe - válaszolta fojtottan Pat.

Tom kíváncsian kapta fel a fejét. Huha, ez fontos dolog lesz. Mindig ide tért vissza a felesége, ha valami életbevágóan fontos mondanivalója volt. Itt ismerkedtek meg.

Másnap, amikor Pat visszagondolt az előző estére, nem érzett kitörő örömet. Ahhoz képest, mennyire várták ezt a gyereket, Tom furcsán viselkedett. Természetesen nem mondott semmi rosszat, de jót sem. Egészen másképp reagált, mint ahogy Pat várta. Mi a fene esett bele, gondolta, hiszen évek óta gyötri őt a gyerek miatt, és most, mikor végre teljesül a kívánsága, inkább zavarodottnak hat. Kitöltötte a kávé magának, a főorvosnak majd később viszi be.

Két frissen végzett kis nővér jött be. Pat fél füllel hallgatta, mit locsognak. Valami exhibicionista pasas garázdálkodott a környéken. Az egyiküket már kétszer megijesztette, mikor késő este szolgálatból hazafelé tartott. A lányok rémüldöztek, vihorásztak. Pat végül rájuk szólt. Nem szerette, hogy így hangoskodnak, nem illet a kórház rendjéhez. A szomszédos szobákban fekvő súlyos betegeknek rosszul eshetett hallani ezt a viháncolást. Pat visszamerült gondolataiba. Lehet, hogy Lucy elmondta valakinek, amit megtudott a háta mögött? Könnyen előfordulhat, hogy még volt ideje rá. Keserűen itta a kávéját. Nem akart meghízni a terhessége alatt. Még mindig alig bírta elhinni, hogy végre gyermeke lesz. Micsoda véletlen ajándék a sorstól! Minden meg fog változni, lassan a férje tudatáig is eljut, miről is van szó. Akkor majd biztos másképp viselkedik. Nem ilyen furcsán, ridegen. Végre a két nővér kiment a szobából. Kitöltötte a kávé, s tálcára tette a csészéket. Ma az intézet vezető orvosa volt szolgálatban. Minden hónapban egy napot dolgozott a kórházban, hogy ki ne essen a gyakorlatból.

Eredetileg ideg orvos volt, de mivel azt tartotta, hogy beteg embert egészében kell gyógyítani, mindenhez értett. Pat igen nagyra tartotta.

Mikor Pat benyitott hozzá, az orvos gondterhelten bámult ki az ablakon. Nem fordult meg az ápolónő lépteire, így az letette az asztalra a tálcát, és ő is az ablakhoz lépett. Kint a reggeli napsütésben sétáltak a betegek, de a doktor figyelmét más kötötte le. Pat már látta is, mi. Steve Grant arcán kétségbeesett kifejezéssel izgatottan rohanguált a bokrok között, minden cserjét átkutatva.

- Szegény Steve - sóhajtott Pat nehéz szívvel -, vajon mit kereshet ilyen eszeveszetten?

- Azt én is szeretném tudni - fordult az ápolónő felé a főorvos. Arca a legérdekesebb arc volt, amit Pat valaha is látott. A szeme színe leginkább a nyári napra emlékeztetett. Csak úgy sugárzott belőle a szeretet. A kórház vezetősége egész kis vagyont ajánlott neki, hogy dolgozzon itt, de ő nem hagyta el az intézetét. Imádta az ő szegény, szerencsétlen elmebetegeit.

- Pat, - fordult váratlanul a nővérhez - ha egyszer úgy dönt, hogy elválíks a férjétől, rám számíthat. Rögtön feleségül veszem. Maga csodálatos társa lenne egy orvosnak - zavartan felnevetett.

- Egy nő, doktor úr, elsősorban egy férfi, nem pedig a munkatársa felesége szeretne lenni, - válaszolta tapintatosan Pat.

Te jó isten, csak nem sejt valamit? De nem, biztos nem. Megint csak a betegeire gondol. Azoknak szeretne egy jó ápolónővért szerezni. Pat nem vágyott ilyen szerepre. A maga életét akarta élni, egy egyszerű ember mellett.

- Kihűl a kávéja, doktor úr, legjobb ha megissza, mindjárt kezdődik a vizit. Szeretném tudni, mi az ördögöt keres Steve Grant ilyen lázasán? És vajon mit keresett Susan szobájában aznap este, amikor behozták. Bár lehet, nem ő volt, akit a folyóson láttam.

- Nem tudom - válaszolta a doktor - Bárcsak többet tudnék foglalkozni Steve-vel. Nagyon intelligens és rendkívül melegsívű. De a dolgokat másképp látja, mint mi. Számára teljesen normális lehet, ami bennünket elborzaszt. Magának el merem mondani, hogy valószínűleg azon az éjszakán is kiszökött, mikor meggyilkolták azt a borzalmas nőszemélyt. Rengeteget csavarog esténként, igen ravaszul ki tudja játszani az éjszakai nővért. Ugye senkinek nem mondja el, amit Steve-ről mondtam? - kérdezte.

- Természetesen nem mondom el, de cserébe maga is ígérje meg, hogy utánajár Steve ügyeinek. Ugye neki nincsenek exhibicionista hajlamai? - kérdezte Pat riadtan.

- Dehogya, mi jut eszébe? - a doktor felháborodott - Egyáltalán nem illik a kórképébe.

- Azt hiszem, mennünk kell. Pat kinyitotta az ajtót az orvos előtt.

Dr. Moor kicsit riadtan ült autójában Gastonnal együtt. A kecske hátul állt a kivett hátsó ülés helyén. Az országúton még csak hagyján, de itt a városban kínos feltűnést keltett a kecske az autóban. Ráadásul folyton kidugta a fejét és váratlanul rámekegett az emberekre. Jaj, ez a mekegés! Sokszor maga is majdnem frászt kapott tőle, amikor kiment a hátsó udvarra. Gaston úgy állt ott, mint valami kőszobor, mozdulatlanul. Aztán hirtelen rámekegett az emberre.

Azt fogják hinni, hogy megbolondult, és szerencsésnek mondhatja magát, ha épségben eljut Susanhoz.

Az asszony édesanyja telefonált, hogy a lánya beszélni akar vele. Ne szóljon senkinek egy szót sem, még Martin felügyelőnek sem. Ha lehet, a kecskét hozza magával, mert a lánya folyton az állatról beszél. Vajon mit akarhat Susan tőle? Ezek szerint őt nem gyanúsítja, hogy megmérgezte volna a kórházban. Ez az asszony mindig megbízott benne. Még közvetlenül azelőtt is, mikor őt, dr. Moort elvitték az örültek közé, bizalommal fordult hozzá tanácsért. Megjelent előtte a nő gyönyörű szürke, könnyörgő szeme. Ez az asszony sokkal többet ér, mint az a vöröshajú szobrászlány. Nem értette Vale-t. Hogyan tehette ezt Susannal?

Gaston váratlanul a doktor fülébe mekegett, mire az majdnem nekiment az előtte lassan haladó Morrisnak. Csak nem Mrs. Chester volt? Remélte, sikerült kicseleznie a két öregasszonyt. Folyton a nyomában vannak, őt gyanúsítják. Az ostobák! Vidáman kuncogott.

Jókedve volt. Kár, hogy olyan ritkán mozdul ki otthonról! Elhagyta a belvárost, a város előkelő negyedébe érkezett. A megadott címen egy tüneményes park mögött, fehér házikót pillantott meg. Azt hitte, Susan kórházban van. Megfeledkezett a pénz hatalmáról. A gazdagok otthon is ápolathatják magukat, ha nekik úgy tetszik.

Fehérköpenyes fiatal ápolónő nyitott ajtót, egyáltalán nem lepődött meg a kecske láttán. Mindkettőjüket egyből Susanhoz vezette, aki gyengén pihegett az ágyban. Szívfacsaró látvány volt. Riadt, félénk tekintetét a doktorra emelte.

- Milyen kedves magától, hogy eljött, dr. Moor. Foglaljon helyet. Gaston talán elfogad egy pár gyenge salátalevelet. Az erkélyen várja a csemege.

A kecske boldogan követte az ápolónővért.

- Mi meg talán elfogyaszthatunk egy korai aperitifet ebéd előtt - ajánlotta Susan.

- Nem is tudom, hol kezdjem, szinte csoda, hogy életben maradtam. De még mindig veszélyben vagyok! Kérem, segítsen rajtam. Maga mindig olyan jó volt hozzám! Maga mentette meg az életemet! El nem tudja képzelni min mentem keresztül az utóbbi hetekben. Bár már korábban magához fordultam volna! De szégyenletes titkomat nem kívántam megosztani senkivel - ivott egy keveset, sápadt arcán izzadságcseppek folytak egybe. Halvány rózsaszín pizsamája remekül passzolt szürke kifejező szemeihez. Dr. Moor gyönyörűnek találta az asszonyt.

- Az egész egy rémfilmbe illő éjszaka kezdődött. Ma sem értem, hogyan volt akkor bátorságom kimenni a házból. A szél csavarta a temető fáit, úgy tűnt mintha a fejfákat is ki akarná tekerni. Patrick reggel Londonba indult és még nem érkezett haza. Időnként kinéztem a temetőbe, ami érdekes módon nem hatott rám nyomasztóan. Egyszer csak, egy fehér leplek alakot pillantottam meg a kriptá felé vezető úton. Ez nem lehet más, gondoltam, csakis a híres neves kísértet. Máig sem értem, mi ütött belém, a kíváncsiság erősebb volt a félelemnél.

Óvatosan kisurrantam a hátsó ajtón és a nyomába eredtem. Nagyon lassan haladtam az erős szélben, valóságos orkán tombolt, a letöredező faágak félelmetesen kopogtak a márvány köveken. Ráadásul az egyik régi sír mellett becsúszott a lábam valami gödörbe. Percekig moccanni sem mertem, eszembe jutott, mi lenne, ha beomlana a sír és a halott a mélybe húzna. Ostobaság, tudom, de éjszaka, a viharos temetőben, ez a veszély valóságosnak tűnt. Azt hiszem egy pillanatra elvesztettem az eszméletemet. Mire magamhoz tértem, az úton egy ballonkabátos alak közeledett, arcát nem láthattam, mert viharkalapja és felhajtott gallérja teljesen eltakarta, de a kabát - ez iszonyatos! - Patrick kabátja volt. Mit keres éjnek évadján a temetőben a férjem? Már semmivel sem törődtem. Nekimentem egy roskadozó sírkőnek. Iszonyatos csattanással dőlt le. Egy hársfa törzse mögé ugrottam, de nem történt semmi. Az alak mintha transzban lenne, rendíthetetlenül haladt tovább. Kiértünk a temetőből, és én már nem is nagyon rejtőztem, hiszen úgysem vett észre! Meg talán jobban szerettem volna, ha megfordul, rámköszön, megmagyarázza, mi ez az egész. Mit keres éjnek idején a temetőben, miért nem jön haza? És akkor Mrs. Green háza előtt leparkolt egy autó. Jessica, szállt ki belőle. Hosszú estélyi ruhájában lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Bevallom, hozzám is eljutott a pletyka Patrickról és róla. Némán figyeltem, torkomat a keserűség fojtogatta, azt hiszem a könnyektől nem is láttam jól. Jessica nem nézett fel, csak amikor majdnem nekiütközött Patricknak.

Susan elhallgatott, szemmel láthatóan az ájulás környékezte. Dr. Moor megnyugtatóan paszkolta a hátát, automatikusan közel húzta magához. Lassan csillapodott remegése, ivott egy pár kortyot a szájához tartott pohárból. Úgy látszik, nem lesz szükség nyugtatóra, leküzdi maga a rosszullétet. Folytatta az elbeszélést.

- Mikor az meglátta a lányt, szétnyitotta a kabátját. Mint a karikatúrákon látni. Nekem legalább is ez jutott eszembe róla. A szél nekifeszült a kabátnak, és tisztán látszott, hogy nem volt alatta semmi. Szegény Jessica szinte szoborrá vált. Az alak sátánian felkacagott, és továbbállt, most már szorosan összehúzva magán a kabátot. Nem tudom, mi történt ezután. Csak arra emlékszem, hogy valaki bevitt a házamba és lefektetett. Feltehetően Jessica. Nem tudom, soha nem kérdeztem meg tőle. Másnap Patrick úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. S én meg nem tudtam mit tegyek, hiszen az ilyen ember beteg. Pszichiátriai eset. Könnyen lehet, olyan mint az álomkóros, nem tudja, mit cselekszik. Amíg ezen ettem magam, megtörtént az az iszonyú gyilkosság. Ha hiszi, ha nem, fejembe vettem, Patrick a gyilkos. S attól kezdve már nem voltam magamnál a félelemtől, csak azt néztem, hogyan meneküljek el, anélkül, hogy felkeltem a gyanúját.

- Nézze Susan, én elég sokat foglalkoztam pszichiátriával, már csak magam miatt is - dr. Moor keserűen felnevetett. - Az én bajom az rendben van, már tudom mi, de ez most nem tartozik ide. Abban viszont biztos vagyok, hogy a maga férje teljesen normális, ő nem lehetett akkor éjszaka a temetőben. Valaki más bitorolta az ő kabátját, valamilyen ismeretlen okból. Erről vannak elképzeléseim. Tudja, közben kiderült, két kabát van. Az egyiket én találtam a temetőben egy fejfára akasztva. Bevallhatom, majd szívbajt kaptam én is. Azt hittem, a férjéé, de ez jóval testesebb egyénre készült. Mi az? Mire gondol, Susan? - Az asszony szemei tágra meredtek, valahová a távolba nézett, láthatóan erőlködött, hogy eszébe jusson valami, amit fontosnak tart.

- Ó, rémes ez a memóriazavar! Tudom, hogy mielőtt összeestem a konyhában, valami életbevágóan fontos dologra jöttem rá. A két kabátrol eszembe jutott valami! Nem tudom, mi. Csak töredékek. A temető... a kabátos alak... az én kezemben a kabát... piszkos. Azt hiszen, tisztítóba akartam küldeni. - Látszott rajta, hogy erejével küzd, hogy visszaemlékezzen. Dr. Moor egy pillanatig reménykedett, hátha eszébe jut valami Susannak. És akkor megtudják, ki a

gyilkos. Mert egy percig sem kételkedett abban, hogy ha megtalálják a másik kabát gazdáját, megvan a tettes.

- Igen - Susan szinte olvasott a férfi gondolataiban. - Ezek szerint valaki szintén csináltatott egy olyan különleges kabátot, mint Patrické. Ha elfogadjuk Doris vallomását, hogy fehér lepelben imbolygó kísértetet látott Mrs. Chester kertjében a margaréták között, akkor igen valószínű, hogy az a gyilkos. Különben mit keresett volna ott, Lucy holtteste mellett?

- Én is kezdettől fogva biztos voltam benne, hogy ő követte el a gyilkosságot. De Forester őrmester szerint két különböző dologról van szó. Szerinte odamehetett kíváncsiságból megnézni, hogy mi fekszik a virágok között.

Gaston megunta az ápolónő társaságát, hangosan mekegve beügetett a hálósobába. Fejével bökdösni kezdte a doktort. Susan alig bírta visszafojtani nevetését, olyan komikusan nézett ki a különös kettős.

Dr. Moor életében először haragudott Gastonra. Tudta, a kecskének ezek után már nem lesz maradása az idegen helyen. Pedig annyira örült, hogy Susannal ebédelhet! Az ápolónő mentette meg a helyzetet. Gastont átszalogatta a szomszéd szobába, ahol bekapcsolta a tévét, és betett egy, a hegyi kecskék életéről szóló videokazettát. A kecske nagy érdeklődéssel szemlélte a félelmetes sziklák között ugráló állatokat. Ennél talán csak pár fénylő káposzta lehet gyönyörűbb. Azokat igazán szerette.

Ezalatt a gazdája nyugodtan elfogyaszthatta az ebédet Susan társaságában. A gyilkosságról többet nem beszéltek.

Steve barna erős szandálban baktatott az állomás felé. Úgy tett, mintha ő is utazna, táskát cipelt a kezében. Igazából nem volt benne semmi, de az egyáltalán nem zavarta Stevet. Kék vászonruhát viselt, mint a munkások. Az ég is kék volt, a kis állomás meghitt otthonnak látszott, az emberek kint ültek a padokon a vonatra várva. Steve leguggolt a padokkal szembe, hátát a kerítésnek támasztva bámulta az arcokat. Hallgatta mit beszélnek.

Mrs. Chester arra ébredt, hogy nagyon rosszul érzi magát. Borzasztóan fáj a gyomra. Lázasan gondolkozott, mit evett előző nap. Várjunk csak, egy kis főtt burgonya, csipetnyi vajjal. Reggelire tejeskávét, falatka piritóssal, vacsorára egy gyümölcs joghurt. Na tessék! Ennél diétásabban már nem lehet étkezni. Egy falat húst se, pedig világ életében az volt a kedvence.

Te jó Isten! Isabelnél rántott halat evett! Brr. Összerázkódott az undortól. Pedig imádta a halat is. Fáj a gyomra, hányingere van, émelyeg, ráadásul a bojler is rossz. Úgy látszik, összeesküdött ellene a világ.

Na, lássuk csak! Már próbálta a vasalót, bekente magát árnicatinktúrával, sőt ivott is belőle egy kortyot. Talán a friss levegő jót tesz. Lehet, hogy mégis csak orvoshoz kéne menni. De melyikhez? A házi orvosa nem érti a dolgát. Ráadásul ott az a szörnyen kövér, unott képű nővér!

Nem, ezekhez nem fordul. Inkább felkeresi dr. Moort. Az bolond ugyan, de legalább jószívű. Lehet Lucynak kitekerte a kövér nyakát, de jól tette. Azért a pár vacak káposztáért ennyi circuszt csinálni, jéghideg vízzel leönteni azt a szegény kecskét.

A hosszú út után dr. Moor fáradtan pihegett a kecskéje társaságában. Éppen elkészült a kávé, amikor Mrs. Chester beállított hozzá.

Na jó, első a kötelesség - intette magát a doktor, s helyet kínált Mrs. Chestert.

- Látom rosszkor jöttem - Az öreg hölgy némileg röstelkedett. Eszébe jutott, milyen szívesen köszörülte a nyelvét a rendőrorvoson. - Az igazság az, hogy alig bírtam ideáig elvánszorogni, olyan rosszul vagyok. Pedig állandóan diétázom. - Mindketten tudták, hogy ez nem igaz, de dr. Moor ráhagyta.

Annak idején az operáció után, részletesen elmagyarázta Mrs. Chesternek, hogy vigyázzon az evéssel. Még egy könyvet is ajándékozott neki, amiben jobbnál jobb étrendek voltak, de hiába. Az öreg hölgy hálásan megköszönte, azután továbbra tömte gyógyszerekkel magát. Dr. Moor keserűen gondolt a „modern” gondolkodású orvosra, aki szó nélkül felírt bármilyen orvosságot, hasfájásra, fejfájásra.

Miközben megtapogatta a hasfalát, rémülten érzékelte a rosszat jelentő csomókat. Ez rák! Te jó Isten! Még csak ez hiányzott! Amúgy is elég nyomasztó minden. Igyekezett közömbös arcot vágni, miközben görcsoldó injekciót szívott a fecskendőbe. A kis kerek szemek gyanakodva követték minden mozdulatát. Olga nem tehetett mást, várta, hátha elmúlik a szörnyű, rosszat sejtető fájdalom. Ez valahogy más, mint régebben.

Aztán lassan engedett a fájdalom, az idős asszonynak sikerült feltápáskodnia. Amint múlt baljós előérzete, kíváncsian nézett körül a szobában. Mindenütt rend és tisztaság. Semmibe nem tudna belekötni, hacsak nem a kecske jelentébe, az bizony furcsa volt. Kifelé menet, az előszobában, meglátta Vale kabátját. Csodálkozva pillantott dr. Moorra.

- Mit jelentsen ez? Hogy kerül ide ez a drága kabát?

- Ah - válaszolta zavartan az orvos - Vale ajándékozta nekem, de azt hiszem csak dísznek használhatom. Legalább húsz kilót kellene fogynom, hogy rám férjen.

- Mi ütött abba a pasasba, hogy magának adta? Télen, nyáron ebben járt! Igaz, nagyon illett hozzá, olyan volt benne mint az a Gregory hogy is hívják, akibe lánykoromban szerelmesek voltunk.

- Nem tudom - mondta a doktor kelletlenül -, mindenesetre annyira izgatott volt a kabát miatt, hogy inkább elfogadtam emlékébe, mintsem tovább idegesítsem. Van annak elég baja a felesége miatt.

- Azt elhiszem! - Mrs. Chester már egészen magához tért, hangja kajánsága a régi volt. - Minek kellett neki pénzért házasodnia, az sohasem vezet jóra.

- Visszatérve magára, Mrs. Chester, ezzel az injekcióval semmi nincs elintézve. Holnap reggel várom a kórházban, kivizsgálásra. Nem reggelizhet, azt ugye tudja - intette a doktor Olga asszonyt.

- Sajnos tudom - sopánkodott az, és nehéz szívvel indult az ajtó felé. Mint minden más normális embert, már a kórház szó hallatára kirázta a hideg, de tudta, nincs menekvés, ennek meg kell lennie. - Azért köszönöm, amit értem tett, maga jó ember, doktor, talán a kecske is elfogadható társ. Nekem macskám van. Gaston nagyon szereti az almámat, majd jöjjön el egy kosárral esteféle. - Ezzel elbúcsúzott, magára hagyva a doktort sötét gondolataival.

Hazafelé menet benézett Isabelhez, aki Sarah néniével kártyázott. Az asztalon friss fánk illatozott. Mrs. Chester szájában összefutott a nyál, de nem mert enni, a korábbi rosszullét emléke visszatartotta a bűnözéstől.

- Jól teszed, ha vigyázol - nyugtatta meg Sarah. - Nekem is megfeküdte a gyomromat az a kettő, amit most megettem. A tegnapi hal, annak is olyan furcsa íze volt, majdnem kihánytam az egészet az éjszaka. Újabban honnét szerzed be a zsírt, Isabel?

- Zsírt -, döbrent meg az unokahúga - olajban sütöttem, hiszen mondtam.

Mindketten hitetlenkedve néztek reá, de nem akarták megbántani, kényes volt a főztjére nagyon.

- Nem értem, mi bajotok mostanában, bármit főzök, van valami megjegyzésetek. Én is ugyanazt eszem, amit ti, még sincs soha semmi bajom - méltatlankodott Isabel.

- Csak a lábadra alig bírsz állni, a térdeid meg duplára dagadtak - lelkesedett Mrs. Chester azon, hogy másnak is van baja, nemcsak egyedül neki.

- Persze, hogy köszvényes! Az az örökös húsevés! Meg a szalonna, tepertő... - folytatta Sarah aggodalommal.

- A fészkes nyavalyát - kiáltotta a testvére a szomszéd szobából. - A foga miatt van az egész. Tele van rossz csonkokkal a szája, tiszta góc, a végén még a szívét is megtámadja.

- Befejezitek a velem való foglalkozást!? Mi ütött belétek, hogy mind nekem estek, ti is mind nyavalyások vagytok, még több bajotok van, mint nekem. Charles - ripakodott a férjére -, hívd már el ezt a kutyát, már megint a zsebemet rágja.

Bob, a kis foxterrier mindig kirágta Isabel háziruhájának a zsebeit, ami állandóan tömve volt különböző cukrokkal. A vendégek mindig jól szórakoztak szerencsétlen Isabelen, ahogy a kutya éles tépőfogaival kitartóan rágta a kanapén ülő gazdája zsebeit. Bob nemigen törődött Charles hívásával.

Szerencsére megérkezett a harmadik lánytestvér, Eve, így izgatottan nekiestek kérdéseikkel.

Eve azzal a szenzációval állt elő, hogy bizonyítékok hiánya miatt Ben Olsent elengedték a fogdából. Julia Carrington várta, és azonnal hazavitte magával a szüleihez. Általános felháborodást keltett a bejelentés, hisz titokban mindenki őt gyanúsította.

- Na, megint lopni fogja a tüzelőfámat éjszaka - dohogott Mrs. Chester, de csak úgy megszokásból. Az a rémes érzése támadt, hogy neki már nem sokáig lesz szüksége arra fára. Valahogy belül megfellebbezhetetlenül érezte, nem éri meg a telet. Holnap kimegy a kórházba, de érezte, halálosan biztosan érezte, nem fognak tudni segíteni rajta. Konokul nézett maga elé. A férje rokonai egész életében az idegeire mentek. Ő nem tartotta őket semmire, nem értette, miért olyan népszerűek ebben a kisvárosban. Hiába kapott városi rangot vagy húsz éve, nem város ez, csak egy nagy falu. Norfolk, az igen, ő ott született, onnan jött ide Frank miatt. Milyen kár, hogy meghalt. Érthetetlen, minden testvére él még, pedig ő volt a legfiatalabb. Bezzeg az édesanyja a férjének, majdnem megélte a százat, a jóságos Chester asszony, így hívta mindenki. Nem élet ez már így, enni sem tud. Kinézett az ablakon a temető felé. Kezd sötétedni, ideje hazamenni. A tévében megint az „Örvény” megy este, ez felvidította, fájdalommal nincs, így nyugodtan tudja nézni, nem hallgatja ezeknek a locsogását, szépen lefekszik, bekapcsolja az elektromos melegítőt, begyújtani nincs kedve. Elkészönt tőlük, jó éjszakát kívánt, s hazafelé indult. Az ajtóban összetalálkozott a doktorral, odaadta neki az ígért almát. Ez a legkevesebb, amivel viszonzhatja a vizsgálatot.

- Reggel nyolckor várom - figyelmeztette a doktor nyomatékosan.

Mrs. Chester engedelmesen bólogatott, azután bezárta a tyúkokat.

A doktor hazafelé menet benézett Patrick Vale-hez. Úgy tűnt, mintha az várna valakire, de a rendőrorvost most ez nem izgatta. Nagyon elkésérítette Mrs. Chester előrelátható diagnózisa, és valakivel meg akarta beszélni nyomasztó gondolatait. Vale ráadásul orvos is volt, már amennyiben egy kutató tudós, annak számít. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Patrick nagy tudású ember. Vale, mint mindig most is elegáns volt. A hűvös estén túlzásnak tűnt a nyári viselet. Talán azért vette fel, mert Jessicára vár, gondolta a rendőrorvos. Az a lány hidegen hagyta, még ha esélye lenne nála, ami soha nem lesz, akkor sem érdekelné. Vagy csak savanyú a szőlő, gondolta. Ilyen nyilvánvaló szépség csak zavarná a magafajta embert. Persze Patrick Vale, az egészen más eset!

Elfogadta a forró citromos whiskyt, pedig utálta. Most jót tett. Színtelen hangon vázolta Mrs. Chester holnap várható diagnózisát, azután felhajtotta a forró italt. A nyelőcsővét égette a maró ital, de nem törődött vele. Örömmel nyugtázta, hogy Vale-t szemlátomást érdekli a dolog. Izgatottan rohángált fel-alá a szobában.

- Amit most mondok, szigorúan bizalmas, senki nem tudhatja meg, dr. Moor! Véletlenül épp ilyesmivel foglalkozom. Hasnyálmirigy-rák. És most jön, mutatok valamit, amit még nem látott senki.

Hatalmas terembe vezette. Ki gondolta volna, hogy ekkora méretű helység húzódik meg a nappali mögött. Dr. Moor hirtelenjében nem tudta eldönteni, melyik a félelmetesebb: a temető kísérteties képe az ablakon túl, vagy a szobában zümmögő, villogó számítógépek. Rebesgetik, hogy a rendőrségen is bevezetik a computereket, de a helyi öregfiúk iszonyodtak a modernizálástól.

Patrick bekapcsolta az egyik PC-t, a képernyőn rákos sejtek tömege jelent meg.

- Májsejtek - mondta dr. Moornak. Félelmetes volt. Patrick Vale serényen kopogott a billentyűkön, és egyszer csak nagy molekulák jelentek meg a képernyőn.

- Ezek a maga fénylő káposztáiból valók! Nagyszerű növények. Már régóta ismerem őket. Jóval magasabb a foszfor-, szelén-, magnézium- és vastartalmuk, mint a máshol termelt káposztának. A föld, amiben terem, különleges összetételű, abból is vettem talajmintát. Egészen különös ásványi anyagok is találhatók benne. Mrs. Green szerint azt beszélték gyerekkorában a nagyon öreg emberek, hogy valamikor becsapódott egy meteor, de a krátert régen feltöltötték. Talán a maga kertje is ilyen talajú.

Dr. Moor mélyen hallgatott a jóságos meleg fény időnkénti látogatásáról. Keserű tapasztalatai voltak, mi történik, ha erről másoknak beszél. A káposzták biztos, hogy fénylenek. Több bennük a foszfor? Lehet. Már nem foglalkozott a józan ész számára nehezen érthető dolgokkal, nem akart bolondok házába jutni, elege volt belőle.

- Szóval - folytatta Patrick - adott a múlt évben egy pár fejet Susannak. Éppen akkor újult ki a gyomorfekélye, és mivel nem akart gyógyszert szedni, káposztaszafttal próbálkozott. Legnagyobb csodálkozásomra egyre jobban érezte magát, sőt a következő gyomortükrözés teljesen gyógyultnak mutatta a gyomorfalat. De nem untatom a részletekkel. Lényeg az, hogy a normális földben termelt káposztának megközelítőleg sem volt olyan kedvező hatása, mint a magáénak. Eléggé el nem ítélnél módon embereken próbáltam ki a felfedezésemet. De hasnyálmiriggyel kapcsolatosan még csak a computeren próbálkoztam. Itt az alkalom, hogy Mrs. Chesteren kísérletezzem. Természetesen, ha nincs más gyógymód és ezt magának kell majd eldöntenie. Teljes titoktartást követelek, még legalább egy évnyi kísérleti munka áll előttem. Na, mit szól hozzá? - kérdően nézett dr. Moorra.

- Azt hiszem, nem lesz más választásunk!

Vale lázban égett, ki volt cserélve. Jessicaról is teljesen megfeledkezett. Így amikor az benyitott a gépterembe, a két férfi úgy nézett rá, mintha az úrból jött volna.

- Hello doktorok! - üdvözölte őket könnyedén, - kopogtam, csengettem, senki nem jött kinyitni.

- Már megyek is, Vale, nem zavarok tovább - mentegetőzött dr. Moor lángra gyúlt arccal. - Felnőtt férfi vagy - dorgálta magát - és úgy viselkedsz ennek a széplánynak a jelenlétében, mint egy kamasz.

Vale zavartan kapcsolta ki a számítógépet. A doktor távozása után bezárta az ajtót, töltött mindkettőjüknek egy-egy dupla whiskyt, aztán lekapcsolta a villanyt és elhúzta a függönyt. Kint a hold bevilágította a kertet. Átkarolta Jessicát. A lány hirtelen rémülten felsikoltott.

- Kint a kertben járkál valaki, Patrick! - erősen belekapaszkodott a férfiba. Az megpróbálta lefejtetni a lány ujjait a karjáról, de az újra, meg újra elrángatta az ablaktól. Végül sikerült meglátnia, mi ijesztette meg annyira a lányt.

Steve Grant osont a fák között kék munkásruhában, lázasan keresgélve a bokrok tövében. Patrick mindig iszonyodott az intézet lakóitól, valahogy adósnak érezte magát velük szemben. Steve kutatva nézett a házra, együgyű arcán kétségbeesés tükröződött. Ekkor a kerítés túloldalán megjelent a főorvos, s bekiáltott neki. Az büntudatosan ugrott át a kerítésen és eltűnt a temetőben.

- Ez a Steve, meg az a kecske! Az agyamra mennek - Jessica megkönnyebbülten felsóhajtott. - Egész nap itt lófrálnak a doktor kertjében. Ha véletlenül kimegyek a lugasba, le nem veszik rólam a szemüket. Ne neved ki, de néha félek tőlük.

- Meg tudom őket érteni - mormogta magában Patrick. Jessica tengerzöld szemével, valószínűtlenül ragyogó színű hajával, lélegzetelállító látvány.

- Mit mondasz? - a lány rajongó tekintettel nézett a férfire.

- A'h, semmi, semmi - Patrick szórakozottan meredt maga elé.

Igen, Jessica inkább illik hozzá, mint Susan - szötte tovább gondolatait - Csakhogy nincs pénze, szólalt meg benne a kis ördög. Miből fogom folytatni a kutatásaimat?

Töltött magának még egy dupla adag whiskyt. A régi ír recept alapján készült ital mindig megnyugtatta. Ilyen drága italt is csak Susan pénzéből engedhet meg magának.

Jessica fehér fürdőköpenyben tért vissza a fürdőszobából. Lassan lecsúsztotta magáról és Patrickhoz lépett. Ujjaival úgy pásztázta végig Patrick testét, mintha készülendő szoborhoz venne mintát.

Reggel Mrs. Chestert alig bírt felkelni. A szoba forgott körülötte, minden porcikája fájt, ráadásul megmagyarázhatatlan félelem fogta el. Mi lesz? Mi lesz vele? Kínkeservesen elkészítette a kávéját. Szerencse, hogy még tegnap este megkérte Dorist, lássa el az állatokat.

Mit csináljon? A sarokban ott állt a már összekészített kórházi táska. Brrr. Miután kihányta a tejeskávét, arra gondolt, tényleg okosabb lett volna, ha annak idején megfogadja a jó tanácsot és gyümölcsön, zöldségen és forrásvízen élt volna. Felvette kétrészes zöldvirágos kosztümjét és várta Briant az autóval.

Megborzongott. Belül egy hang azt súgta, felesleges volt teletömnie a hűtőszekrényt húsokkal. Vajon ki fogja megenni az ezekből készült remek pecsenyét? A gondolatra ismét hányinger fogta el.

Öt évvel ezelőtt már megoperálták. Most megint kés alá kell feküdnie? Jaj! - a gyomrához kapott, s kitámlolygott a fürdőszobába. Szerencsére autótülkölést hallott. Megérkezett Brian.

Bensonék kint kapálgattak a kertben. - Hogy van Mrs. Chester? - kérdezték - Hallottuk, kórházba megy.

- Nem vagyok jól - válaszolta sírósan - Lehet, ott is maradok.

Azok döbbsen egyenesedtek fel a kapa mellől. Annyira sajnálták Mrs. Chestert. Pat megígérte, hogy ha bemegy dolgozni, azonnal meglátogatja Olga nénit.

- Na, fel a fejfel - kiáltotta Brian Mrs. Chesternek - Lesz még ez rosszabbul is! - viccelődött időtlenül.

A kórház kapujában dr. Moor már várta, s az valahogy felvidította a beteget.

Mialatt Mrs. Chester arra várt, hogy kikeressék a kartonját, Brian váltott pár szót dr. Moorral. Nevetve mesélte, az utcában már azt terjesztik Olga néniről, azért megy kórházba, mert tud valamit a gyilkosról. Érdekes, hogy pont most jött ez a betegség. Persze, hogy ki találta ki ezt a ostobaságot, nem lehet tudni.

A doktor nem nevetett vele, még jobban elkomorult. Lehet, hogy van benne valami? - kérdezte magában. Fürkészve vizsgálta Olga Chester görnyedt kis alakját.

A régi jó, igazi házi orvosok még szerették az embereket - gondolta Mrs. Chester, mialatt a beteghordozó ide-oda tologatta a folyósokon. Néha ott felejtette egy-egy ajtó előtt, szemmel láthatóan a saját ügyeit intézte.

Olga Chestert valami sajátos nyugalom fogta el. Szemei előtt régi emlékek peregtek le. Visszagondolt gyermekkorára, az öreg Bard doktorra. Az nem küldte sehova a betegeket, egyből megmondta mi bajuk van. Csak a betegekért élt. Azután fiatalasszony kora idéződött fel. A régi kis szoba, ahol a kis Jenny feküdt lázrózsás arccal. Mennyire aggódtak érte! Mégis mekkorát nevettek Bard doktorral együtt, amikor az beszorult a fából készült karosszékebe. Mintha csak tegnap történt volna! A hatalmas doktor leült az asztalhoz receptet írni, és összerogyott alatta a szék. Szegény, kétségbeesetten próbált felkászálódni. Csakhogy annyira kövér volt, hogy együtt alig tudták kihúzni a székből. Olyan volt szegény, mint egy fába szorult féreg. Frank rettenetesen szégyellte magát a rossz szék miatt. Istenem, Frank. Már kilenc éve, hogy elment! Úgy látszik most rajta, Olgán a sor. Nem bánja, csak nehogy rák legyen! Pat

ugyan esküdjük, hogy sokan meggyógyulnak ezek közül a súlyos betegek közül, de ő tudja amit tud. S rajta már csak a csoda segíthet.

Végre túl voltak a vizsgálatokon, Susan szobájába került, így intézte dr. Moor. Ki fogja ezt megfizetni? Az ápolónő, egy fiatal kedves arcú lány elrendezte a holmiját, majd hozta az ebédjét. A kis ápolónő kedvéért evett egy pár falatot, de tudta, nem sokáig marad a gyomrában.

Alighogy végzett az ebéddel, dr. Moor nyitott be a főorvos kíséretében, akit direkt miatta hívott át az intézetből. Nem köntörfalaztak, kimondták a kimondhatatlant. Hagyták, hadd sírja ki jól magát, azután a rendőrorvos valami zavaros történetbe kezdett Patrick Vale kutatásairól. Abból ugyan nem süllhet ki semmi jó - gondolta keserűen Mrs. Chester. De nem mert ellentmondani, beleegyezett, hogy kipróbálják rajta. Egy hétig itt kell maradjon a kórházban, amíg mindent elő nem készítenek, azután a kezelés idejére az intézetbe kerül a főorvoshoz. Mrs. Chester csak pislogott rémületében, még csak ez hiányzott neki, a bolondok háza!

Azután amikor a két orvos elment, elaludt a fáradtságtól. Álmában csodálatos fényt látott, s közben Frank hangját hallotta.

- Még nincs itt az idő Olga. Rendbe jössz, ne aggódj! Enni is tudsz majd mindent, amit csak szeretsz - Frank hamiskásan nevetett. - Most gyere velem.

És Mrs. Chester ment, röpült az éterben, pedig a teste nem volt vele, ezt pontosan tudta, mégis ő volt az, teljes valóságában. Csodálatos, jégvirág-mintázatú mezőn találta magát, simogató fények vették körül.

- Minek menjek vissza, itt akarok maradni - kérte.

- Még nem tanultál meg mindent, amit kell - simogatta a megnyugtató hang.

- Hallottad? - erősítette meg a férje, s visszavezette a kórházba. Abba a szerencsétlen beteg testbe.

Doris Forbes együtt kávézott Martin felügyelővel. Napok óta le nem megy a nyakáról a felügyelő, kénytelen ebéddel kínálni. Már teljesen rákapott, hogy ebéd után együtt igyák meg a tejszínhabos kávé.

Mit képzelsz ez a férfi. Phil már féltékenykedni kezd, és az nem vezet jóra. Folyton Isabelről, Brianról, Sarahról, főként Mrs. Chesterről kérdegeti. Már az idegeire megy, legszívesebb ajtót mutatna neki. Nem. Az mégiscsak udvariatlan lenne. Doris Forbes pedig szívélyes háziasszony - mindenki megmondhatja. Csak nem Olga ölte meg Lucy-t? Brian olyan különösen viselkedik az utóbbi napokban! Igaz, a kórház nagyon megviseli. Kijut neki bőven, az utóbbi napokban mindennap meglátogatta Olgát, aki külön szobát kapott! Csak azt tudná, ki fogja azt a méregdrága ellátást kifizetni? Mrs. Chesternek nem telik rá, szerény kis jövedelméből.

Martin felügyelő végre rászánta magát, hogy elinduljon, hosszasan búcsúzkodott. Doris nem tartoztatta, még udvariasságból sem. Tőle ugyan nem sokat tudott meg, esze ágába sincs mindent elmondani neki.

A felügyelő tekintete egy pillanatra ellágyult, egészen megszerette ezt a fanyar humorú, csípős nyelvű asszonyt. Elnézte a nőt. Majdnem fekete haja egyenes szálban hullott formás nyakára. Ruházata mindig tiszta, egyszerű. Semmi luxus, pedig illett volna hozzá. Főzni azt nagyon tud - összegezte benyomásait a felügyelő. Kifelé menet Phillel találkozott, aki gyanakodva mérte végig.

- Ideje volna tisztázni egyet s mást magunk között - fordult hozzá Martin s hatalmasat sóhajtott. Jól esett neki a csípős levegő.

Phil vonakodva követte. Mit akarhat tőle, mit nem akar Doris előtt elmondani? Phil halálosan szerelmes volt a feleségébe. Pedig az sokszor lehordta, veszekedett vele mások előtt, nevetéssé tette. Ez mind nem számított Phil Forbes szemében, külsőségek voltak, amik nem érdekelték. Tudta, hogy Doris viszonyszereti őt, és ez a lényeg. Féltékenynek persze féltékeny volt, de jól tudta, hogy ez a fűszere kettőjük kapcsolatának.

Martin nem tudta, hogyan kezdjen neki mondanivalójának. Végül csak úgy a kertben állodogálva rázúdította Philre az egészet. Hideg tárgyilagossággal sorolta a tényeket. Papírokat szedett elő a zsebéből. Phil káprázó szemekkel olvasta... Te jó Isten! - gondolta magában -, ez a kis szürke életünk jól megszínesedett az utóbbi időben. Egy gyilkosság, Dorist leütik a saját kertünkben, kísértet lebeg a margaréták felett, tetejében most ez a história, amit a felügyelő elmondott neki bizalmasan. Zúgott a feje, de főként megkönnyebbülést érzett. Így már érthető a gyakori látogatás.

- Phil! Phil! - kiáltozta Doris mérgesen - Hol maradsz már? Megint kihűl az étel, hányszor melegítsem? - A felügyelő nevetve búcsút intett Forbesnek, aki sietve indult a ház felé. Doris imádni való feleség, csak ne lenne néha olyan mint... mint egy kiképző őrmester.

Martin felügyelő elgondolkodva ballagott az utcácskában. Őt nem várta senki, elvált volt. Kétszer is nősült, egyik házassága sem sikerült. Most élete végéig fizetheti a tartásdíjat. Valahogy egyik nő sem illett hozzá. Persze rendőrfeleségnek lenni... hát nem éppen ideális. Se hét vége, se szabadság! Éjszaka felberreg a telefon, és nincs mese, menni kell. Az ilyesmit csak a regényszereplő rendőrfeleségek bírják. De Martinnak legjobban az fájt, hogy egyik asszonyát sem érdekelte az ő zseniális pszichológiai okfejtése.

Elhessegette szomorú gondolatait, inkább benéz Olsenhez. A fickó egész nap sörös üveggel kezében lófrált, hol az utcán, hol a kertjében. A ház elhanyagoltnak látszott.

- Hiába nincs asszony - mentegetőzött Olsen, piszkos, foltos nadrágját sepregetve. Fején az elmaradhatatlan svájci sapka a szemébe húzva, ráncos arcából kicsi, mélyen ülő alattomos malacszelei gyanakodva néztek a felügyelőre.

- Na, Olsen! Itthon van a fia, mit szól hozzá? - ütögette meg a hátát a felügyelő. Igyekezett barátságosan viselkedni, de nem bírta legyőzni viszolygását.

- Nem látom én azt! Mindég annál a lánynál eszi a fene. De nem baj, legalább nem issza el előlem a pálinkámat - dörögte közel hajolva a Martinhoz. - De maga ihat, ha akar - ajánlotta, s előkapott két piszkos poharat.

- Köszönöm, nem, - hárította el a felügyelő -, szolgálatban soha nem iszom! Inkább meséljen, történt-e valami rendkívüli azóta, amióta találkoztunk.

- Ugyan már, mi történt volna - Olsen zavartan pislogott, véletlenül sem nézett volna a felügyelő szemébe.

Történt! Határozottan érezte, történt. De Olsentől nem fogja megtudni. Makacs, mint egy öszvér.

- Jól van, Olsen, nagyon jól van! Csak így tovább! Hamarosan ott fekszik majd maga is a felesége mellett. Aki egyszer megtette, az másodjára is megteszi, nem gondolja? Ha viszont segít nekem azzal, hogy mindent elmond, amit tud, olyan itókat hozok magának, amelyet még életében nem ivott. - A felügyelő feszülten figyelte, mit mond Olsen. Az kinyitotta ajaktalan száját, de rögtön be is csukta.

- Menjen innen, ne gyötörjön már, felügyelő úr! Mit követtem el, hogy állandóan a nyakamra jár! - méltatlankodott elfúló hangon. Malacszeleibe vágóhídi félelem költözött, sípólva szedte a levegőt.

Martin villámgyorsan megfordult, de nem látott senkit. Mintha Lawsonék kapuja csukódott volna, de nem mert volna megesküdni rá. Nem vesztegette az idejét tovább, csináljon a vén lóköttő, amit akar! De vajon mitől ijedhetett meg ennyire?

Mrs. Chester nincs otthon, a kórházban van. Tom hátul volt a tyúkoknál. Pat a kertben álldogált. Szokatlan volt, hogy nem csinál semmit.

Mire Lawsonékhoz ért, Bob hirtelen elbújt egy tuja mögött, Lilla, a felesége kacér pillantást vetett Martinra.

- Mi újság, felügyelő úr - kérdezte gúnyosan.

- Nem szeretnék a gyilkos helyében lenni! Szorul a hurok. - Élvezettel szemlélte az elképedést.

- Oh, már elég régen sejtjük - folytatta Martin - de persze nem mondhatunk semmit. A nyomozás érdekében - tette hozzá.

- Látnia kellett volna - mesélte Foresternek később -, mindkettőnek leesett az álla, de én nem hajoltam le felvenni.

Mrs. Green otthon volt, meg az a lány is. Az öregasszony is a kertben ügködött, a lány meg rajzokat készített a diófáról. Annyit lefetyelt arról a fáról, egész megfájdult a fejem tőle. Szerencsére Mrs. Green megkínált egy kávéval.

A rendőrorvos a kecskével vacakolt a kapu előtt. Vale bent volt a házban. Mindegyikük számba jöhet!

Isabelék háza, elég messze esik Olsenékétől, de ki tudja? Charles nem volt otthon, legalábbis ezt mondták. Hát ennyit intéztem.

- Bár igaz lenne, amit Lawsonéknak mondtam - sóhajtotta. - A helyzet az, hogy Lucyt nem Mrs. Chester kertjében ölték meg. De ha Olsenéknél ütötték le, akkor is nagyon erősnek kellett lennie, annak... - elgondolkozott. - Tudja, egyébként Olsen kerítésén óriási lyuk tátong a hátsó oldalon. Hiába kérte Olga Chester, hogy javítsa meg.

- Ha nő a tettes, valóban kísérteties erővel kellett rendelkeznie - válaszolta szórakozottan Forester. Az esti rendőrbál járt az eszébe.

- Fene essen bele ebbe a kísértetbe is! Fél éve tud róla, és a gyilkosságig nem szólt róla! - mérgeződött a felügyelő. Az agyára megy az őrmester ezzel a bállal. Rendőrbál! Nem ezért kérte magát ide az isten háta mögötti helyre, hogy kísérteteket keressen, meg bállokba járkáljon! Azt hitte itt végre megírhatja, hogy a bűnözők...

A telefon szakította meg a cseppet sem kellemes gondolatmenetet. Az őrmester felkapta a kagylót. Vale telefonált, izgatottan újságolta mi történt a házában. Mialatt kint volt kertben, hogy különböző növényeket gyűjtsön a kísérleteihez, Steve Grant bejött a kecskével a nappaliba. - Össze vissza túrt mindent, mire észrevette. S mit gondol felügyelő úr, miben volt? Felvette a kabátomat! Neki is szűk volt, mint dr. Moornak. Rákiabáltam, mit keres itt, erre a szerencsétlen összeesett ijedtében.

- Nyögje ki végre, mit keresett az a szerencsétlen Steve magánál - Forester üvöltött. Ki nem állhatta, ha ezeket a szerencsétleneket piszkálták.

- Őrmester! Legyen szíves moderálja magát! - Vale kis szünetet tartott - Ez a bolond Steve azért jött, állítólag Susan ígért neki egy labdát. Bent a kórházban is kereste. Teljesen el van keseredve miatta, tönkretették amit utoljára a rendőrorvostól kaptak, nem tudnak játszani, mert a főorvos nem ad nekik másikat. Képtelen megérteni, magyarázta Steve, hogy minden mérkőzést, új labdával kell játszaniuk. Ugyanis a meccs végén, Ralf szétvágja a labdát egy éles kővel.

- Micsoda? Ralf? A kutyánk még életében nem vágott szét labdát. Még szétrágni se szokta. Legyen szíves...

- Forester! Ralf az egyik beteg. Nem tehetek róla, hogy... Na hagyjuk... Figyeljen, ez a Ralf, ha nem engedik, hogy ezt tegye, először dührohamot kap, azután olyan szívszaggatóan sír, hogy Steve nem bírja hallgatni, inkább odaadja neki a labdát. De ezt a főorvos nem tudja.

Forester letakarta a kagylót, röviden elmondta Vale beszámolóját. A felügyelő intett, hogy adja át neki a telefont.

- Figyeljen ide, Vale - mondta a felügyelő a telefonba - mi percekben belül magánál leszünk. Addig tartsa ott valahogy Steve Grantot. A főorvos ragaszkodik hozzá, hogy csak a jelenlétében hallgathatjuk ki az ő gondozottait, de ha váratlanul megjelenünk, az ellen nem tehet semmit.

- Rendben van - válaszolta Patrick hosszas hallgatás után -, de hozzanak magukkal egy labdát az Isten szerelmére.

- Örmester - fordult a felügyelő Foresterhez -, szerezzen valahonnan egy focilabdát.

Micsoda kopott labda! - mérgelődött immár az autóban ülve a felügyelő. - Jellemző! Ez az örmester egyáltalán nem ért a lélektanhoz. - Steve azonban nem törődött a labda külsejével, neki éppúgy megtette, mint egy új. Ugrált örömeiben, azután kicsit feszengve leült a kanapéra. Vale teával kínálta őket, amit hálásan elfogadtak. Steve belerakta az összes cukrot a csészéjébe, és átszellemülten szűrte a sziruppá vált teát.

- Steve! - kezdte a felügyelő -, hallom, Susan asszony ígért neked egy labdát és nem adta oda.

- Bizony nem - csóválta a fejét Steve Grant. - Nagyon rosszul esett. Be is mentem éjszaka a kórházba, de nem vót magánál. Kicsit meglökdöstem, de féltem, hogy észrevesznek. Köllött, köllött vóna az a labda! Meccs vót! Másnap meccs vót. Aztán másnap kerestem a labdát. Mer' mon'ták, hátha elejtette Mrs. Vale. Szóval, reggel megint kerestem, minden bokrot megnéztem, de hiába, nem találtam. Pedig mon'ták. - Kétségbeesésén látszott, még most sem tudta feledni a csalódást.

- Ki volt az, aki ezt mondta, Steve? - Forester izgalmaiban felpattant a székről.

- Nem emlékszem - riadt meg az. Valahogy nem tetszett neki ahogy faggatták. Sígni kezdett. Biztos baj, hogy bement a kórházba. A főorvos szomorú lesz, ha megtudja, hogy kiszökött éjjel. Ezek biztos elmondják neki.

Patrick intett, hogy hagyják. Most úgysem tudnak meg tőle semmit, nagyon meg van riadva. Igen, valaha ő is gyakorló orvos volt. Megsimogatta Steve-t, újabb cukor adagot rakott a tálcára.

De Steve nem bírt parancsolni magának, egyre csak sírt és sírt.

Ha már errefelé jártak, bekukkantottak a rendőrorvoshoz.

- Szerencse, hogy most jöttek, Martin, öt perc múlva már nem találtak volna itthon. Sürgősen a kórházba kell mennem - Dr. Moor meglehetősen kelletlenül fogadta a rendőröket.

- Megint egy vízihulla? - kérdezte Forester.

- Ezúttal cserbenhagyásos gázolásos. Csúnya ügy. De minek köszönhetem a látogatást? Azért csak üljenek le! Gaston, hagyd békén a felügyelő úr kalapját!

De a kecske nem volt hajlandó lemondani a remek filckalapról.

Ráadásul ahelyett, hogy valami rendes itallal kínálta volna őket, a doktor rémes kotyvalékot tukmált rájuk.

Elmondták, miért jöttek, és a rendőrorvos megígérte, megpróbál segíteni. Este benéz az intézetbe, és megteszi, amit tud. De előre megmondja, kemény dió lesz Steveből kiszedni valamit, ha nem akarja elmondani... Pláne, ha tilosban járkált és nem akarja, hogy a főorvos megtudja.

- Különben mi újság? - kérdezte Martin.

- Mióta Mrs. Chester kórházban van, az itt lakók fejükbe vették, hogy tud valamit a gyilkosságról. Tegnap éjjel valaki megpróbált bejutni a házába, de szerencsére Tom észrevette.

- Maguk egyáltalán nem vesznek komolyan bennünket! Senki nem értesítette a rendőrséget! Forester! - fordult az őrmesterhez -, valaki menjen ki a kórházba, kérje el Mrs. Chester kulcsát. Találjon ki valamilyen ürügyet. Aztán körülnézünk. Hátha rájövünk mit kereshetett a betörő. Lehet valami érték Mrs. Chester házában? - kérdezte dr. Moor

- Nem, a világon semmi. De az idős hölgy állítólag leírta a naplójában, amit az esetről tudott. S mivel az embereknek az a makacs elképzelése, hogy tudja, ki ölte meg Lucyt, mindenkit izgat, mit jegyzett fel - ismételte dr. Moor az utca véleményét.

- Jó. Bemegyünk és körülnézünk, ha Mrs. Chester beleegyezik - várakozva nézett az őrmesterre.

- Már intézkedtem. Addig igyunk még egyet ebből a finom italból! - Forester kajánul nézett a felügyelőre.

Martin felügyelő dühöngött. Elege volt. Bár már lezárhatták ezt az ügyet. Mrs. Chester után bemegy Pat Bensonhoz, és addig szorongatja, amíg az be nem vallja, mi az a titok, amit Lucy kiszimatolt róla.

Mrs. Chester odaadta a kulcsot, nemigen érdekelte már semmi. Ahogy beléptek a lakásba, elszorult a szívük. Hiába a rendőr is csak ember. Keresni kezdték a naplót. A televízió mögött leltek rá arra, amit kerestek. De nem napló volt, hanem afféle háztartási könyv. Nem volt benne semmi érdekes. Mikor mennyit tojtak a tyúkok, kinek mennyit adott kölcsön Olga, meg rengeteg ételrecept. Rutinszerűen átvizsgálták az egész lakást, de nem találtak semmit.

- Lehetséges, hogy Olsen próbált bejutni a lakásba. Előszeretettel dézsmálja az italkészletet, meg a téli tüzelőt - vélte dr. Moor, mintha elfeledkezett volna róla, hogy neki fontos dolga van.

- Menjünk innen, olyan lehangoló így üresen ez a kedves kis ház. Talán hamarosan meggyógyul Olga asszony, és akkor elmondja, amit tud - mondta az őrmester.

Na, arra várhatunk, gondolta a doktor, de hangosan csak ennyit mondott:

- Talán menjünk át Tom Bensonhoz! - Legalább meglepik őkegyelmét.

De Tomot nem sikerült meglepni. Ez időtájt mindig a kocsmában üldögélt, kora esti sörét fogyasztva.

Pat Benson viszont szerencsére otthon volt. A felügyelő úgyis leginkább vele akart beszélgetni. De hogy lehet így bizalmasan társalogni, azaz hogy kihallgatni valakit. Bosszúsan nézett dr. Moor-ra. Miért nem megy ez a hullájához a kórházba? Az előszobában alig fértek el. Remekül néz ki ez az asszony, állapította meg magában a felügyelő. Eddig még sose vettem észre, milyen csinos! - gondolta dr. Moor. Vajon mi lehet a titka? - töprengett Forester.

- Mi újság, felügyelő úr? Csak nem történt újabb gyilkosság? Nem tudom behívni magukat, mert... - tétovázva pillantott rájuk. De talán a konyhában elférünk.

- Dr. Moornak már rég a kórházban kéne lennie. Forester elviszi a rendőrségi autóval - A többiek előtt Pat biztos nem fog semmit elmondani, gondolta a felügyelő.

A másik kettő csalódott arccal indult kifelé, de Martin nem sokat törődött velük.

- Mit akar tőlem hallani, felügyelő úr? A saját különbejáratú titkomat? - nevetett Pat vidáman Martinra, miközben helyet foglalt a konyhaasztal mellett, szemben a felügyelő szinte lerogyott a székre. A nő mosolyogva nézett rá.

- Igen, azt akarom hallani, elegendő volt a sok mellébeszélésből. - Micsoda hidegvér. Egyszer látta, milyen szakavatott mozdulattal vágta el egy csirke nyakát. Brr. Elhessegette a képet.

- Na jó! Látom nem nyugszik addig, amíg el nem mondom. Különben már nem is olyan nagy titok, hamarosan mindenki tudni fogja. Tíz éve vagyunk házasok és bánatunkra nem lehetett gyerekünk. Tom sokat ette magát emiatt. Érthető, olyan egészséges, mindenképpen utódot szeretett volna. Hosszú évekig kezeltettem magam, már éppen feladtam, mikor váratlanul mégis terhes lettem! Három hónapos terhes vagyok. Az erről szóló leletet találta meg nálam Lucy. Nem mondtam el senkinek, babonából nem akartam elkiabálni. Kértem, tartsa titokban. De ha elmondja, az sem lett volna olyan nagy baj. Nem én fojtottam meg...

- Leütötték - szólt közbe automatikusan a felügyelő.

- Mindegy! Dühített, hogy a cuccaim között kotorászott, amíg kimentem a teaért. Hát ez az én szigorúan őrzött titkom felügyelő úr. Most magára bíztam. Még mindig titok, csak Tom tud róla - sóhajtott kicsit keserűen Pat.

- Köszönöm, az őszinteségét. Természetesen mindent, aminek nincs köze az ügghöz, szigorúan bizalmasan kezelünk és engedje meg, hogy szívből gratuláljak! - állt fel a felügyelő.

Pat kissé zavartan kísért ki a kapuhoz. Levegőt vett, mintha mondani akarna valamit, de végül semmit nem szólt. Kezet nyújtott a felügyelőnek, s lehajtott fejjel indult vissza a ház felé. Martin felügyelő elgondolkodva nézett utána.

Forester őrmester fékezett a ház előtt. Kiszállt a kocsiból s kíváncsian nézett a felügyelőre. Az elmondta a nagy újságot. Hát, ami a nyomozást illeti, Pat leletei... - nem fejezte be a mondatot, legyintett.

- Legalább azt a kísértetet sikerülne elkapni, de úgy látszik, felhagyott a kóborlással - kesergett Forester. Martin felügyelő a homlokára csapott.

- Hogy én mennyire ostoba vagyok! Ott kellett volna hagyni mindent! - Legszívesebben felpofozta volna magát.

- De talán még nem késő - folytatta Foresterhez fordulva. - Jó ötletet adott, őrmester. Tegyenek mindent vissza a helyére! Az ilyen ember nem normális, elképzelhető, hogy ha rájön a bolondóra, megint kimegy a temetőbe, és ha ott találja a dolgait...

- Zseniális! Egyszerűen zseniális! - lelkendezett Forester őrmester. Mióta a felügyelővel dolgozott, első ízben érzett őszinte tiszteletet a főnöke iránt.

- Mindent a legnagyobb titokban csinálunk! Nehogy gyanút fogjon, irtó rafinált fickó lehet. Mert ugye most már maga se hiszi, hogy a kísértet csak dajkamese...

- Így igaz - válaszolta bánatosan az őrmester.

- Mindketten követtünk el hibát, de bevallom magának, nincs olyan nagy gyakorlatunk az ilyesfajta gyilkossági ügyekben. Egy nagy városban minden annyira más. Itt kis körben mozog minden. Talán pont ezért sokkal nehezebb! Mindenki ártatlannak tűnik, mindenkinek van alibije... Legfeljebb a bolondok között kereshetjük a tettest. Legjobb lesz, ha felderessük a főorvost, hátha sikerül jobb belátásra bírni. Elvégre neki is érdeke, hogy a gyilkosságra fény derüljön.

Útközben megálltak egy sportboltnál, vettek egy pár futball-labdát az olcsóbbik fajtából.

Miközben saját jó cselekedetüktől meghatódva kiszálltak az autóból, megfedkeztek hűséges kutájuk druszájáról, a kődobáló Ralfról, aki bosszúszomjasan lesett minden ellenséges személyt, aki az intézethez közeledett. A felügyelő feljajdult, a vállán találta el az egyik kő. Az őrmester gyorsan odadobta az egyik labdát. „Ha megdobnak kővel, dobd vissza labdával”. A felügyelőnek épp megtetszett saját szellemessége, de mire hangosan megismételte volna, Ralf feléje rúgta a labdát. Martinnak az utolsó pillanatban sikerült visszapasszolnia. A portán nem volt egy lélek sem. A portás éppen kávészünetet tartott. Hátról, a kis konyhában találtak rá. Dohogva tért vissza a portásfülkébe és felszólt az irodába. Az ügyeletes ápolónő válaszolt, hogy jöjjenek fel, tíz perc múlva a doktor úr rendelkezésükre áll. Fent leültek a kényelmes irodában, kaptak egy-egy pohár gyömbért.

Forester őrmester szórakozottan kihúzta az egyik fiókot, s belelapozott a kartonokba. Nocsak! „Steve megint kiszökött”. Megnézte a dátumokat. A gyilkosság éjszakája nem szerepelt köztük. Gyorsan becsukta a fiókot...

- Ravasz ember ez a főorvos - fordult a felügyelőhöz. - Tudja, mit pletykálnak az emberek róla? Azt, hogy a doktor anyja elmebeteg volt, és felcsinálták. Már bocsánat a kifejezésért. Innen az odaadó szeretet az ápolottjai iránt. Igazából nagyon tisztelem emiatt, csak ne nehezítené meg a munkánkat! Sajnos az ellenségének tekint minket.

- Mi is a neve ennek az orvosnak? Az ember nem szólíthatja állandóan főorvos úrnak.

- William Hortnak hívják.

- Hort? Német származású? - töprengett Martin felügyelő.

- Igen, az apja német orvos volt, innen a hihetetlen precizitása - válaszolta Forester. Aztán hirtelen elhallgatott, mert belépett a főorvos. Kitűnő hangulatban volt, sikerült egy mélyen depressziós beteget felráznia apátiájából. Egy kis macskát ajándékozott neki. Páciensét azóta mintha kicserélték volna.

- Jó napot, Uram! Miben állhatok szolgálatukra? Remélem, nem történt újabb gyilkosság? - mintha nem viccnek szánta volna.

- Szerencsére nem - a felügyelő, ha nem röstelli legszívesebben lekopogta volna. - Az igazság az, hogy Steve Grant miatt jöttünk vágott egyenesen a közepébe. Bent volt a kórházban, mikor Susant megpróbálták megmérgezni! Mit keresett ott? Éjszakánként kint járkal! Napközben az állomáson bóklászik. Én nem szeretném a nyakába varrni a dolgot, elhiheti nekem. De mégiscsak...

- Jól van, elhiszem - vágott közbe az orvos - Magam is kíváncsi vagyok rá, hogy miért mászkál ki éjszakánként. Már arra gondoltam, barátnője van. De eddig csak arra jöttem rá, hogy mindenhol labdát keres. A bokrok között, a kertekben, az állomáson. Valaki felbízta, hogy menjen be a kórházba Susanhoz. Rettenetesen fél attól, aki rávette, hogy éjszaka oda menjen. Én nem hiszem, hogy ő akarta volna megmérgezni Mrs. Vale-t. Vagy ha igen, akkor nem tudta, mit cselekszik. Esetleg azt mondta az illető, hogy itassa meg Susant, segítsen rajta. Magam is ki akarom deríteni az igazságot. De ha kérdezni próbálom, mindig sírva fakad, begubózik, nem szól egy szót sem. Persze az is lehet, hogy elfelejtette, ki mondta neki és az bántja. Maguknak is azt tanácsolom, figyeljék Stevet! Lehet a gyilkos találkozik vele éjszakánként, felhasználja valamire. Tudatosan nem cselekszik rosszat Steve Grant, de bizonyára nem tudja, miről van szó. Bocsássanak meg, de többet nem mondhatok. - Dühödt mozdulattal lapította szét az ablakpárkányon sétáló bogarat.

- Láta felügyelő úr! - dohogott kifelé menet Forester. - És még őt nevezik jó embernek.

- Ugyan, ne túlozzon őrmester! Szerintem a doktor nem is tudta mit csinál. Félti Steve Grantot, ugyanakkor azt sem venné a lelkére, hogy még valakit megöljenek.

Kint a kora esti ködben fázósan húzták össze magukon a kabátot. Az őrmesternek az esti bálon járt az esze. Csodák csodája, hogy ez a csinos kis nő első szóra igent mondott.

A sportpálya felől vad rikoltozás hallatszott. A portás az autó után nézett. Ez a hülye felügyelő is jobban tenné, ha nyomban letartóztatná az egész csapatot. Ki más fojthatta volna meg ezt a vastag nyakú némbert! Csakis valamelyik elmebeteg.

Isabel felkelt és tüzet rakott a régimódi konyhában. Sarah néni még javában aludt, Charles kint a műhelyben szöszmötölt. Az asszony virágos háziruhájában, hosszú haját hátrakötve várakozott a kávéra. Reggel alig sikerült lábra állnia, a térde sehogy sem akart engedelmeskedni. A jó ég tudja mitől lehet. A rossz fogaktól? Marhaság! - intézte el magában. Kinézett az ablakon. A rendőrorvos bolyongott a kecskével a bokrok között - Mi a fenét keres ez hajnalban a temetőben? - morfondírozott magában.

Hirtelen felordított, a kutya ráugrott fájós térdére. Mire újra kinézett, a rendőrorvos valakivel hevesen vitatkozott. Ide-oda rángattak egy hátizsákot, szemlátomást egyre dühösebben. Mire Charles behozta a kávé, már nem volt senki a kriptá közelében. Reggelizés közben elmesélte a férjének a különös huzavonát. Charles szemmel láthatóan nagyon ideges lett. Abbahagyta reggelit. Észrevétlenül akart kiosonni a házból, de nem számolt a kutyával. Az eb imádta gazdája bőrcipőjét. A kriptáig követte Charlest, majd vad hörgéssel vetette magát a férfi lábára, aki hatalmasat rúgott bele. Majd olyan vadul kezdte tépni a tyúkhúrt, mintha az élete függne tőle.

Charles éppen a konyhában tisztogatta a cipőjét, amikor Phil berobogott egy pár késői almával. Doris mindig gondolt rájuk. A végtelenségig jószívű volt. Szegény Olga Chester diófája alól is ők szedték össze a lehullott termést. Isabel megköszönte a finomságokat, és egy kávéra invitálta a sógorát. Phil komoran hajtotta fel a kávé. Látszott rajta, hogy az esze egész máshol jár.

- Mondd csak, Isabel - kérdezte hirtelen, - apátoknak szegény anyátok mellett volt más nőkkel is kapcsolata?

Isabel először bosszúsán nézett rá, színtelen szemeivel, azután megvonta vállát.

- Nagyon jól tudod, hogy apánk... - hirtelen dühbe gurult - Már megint Dorist gyilkolod az örökös féltékenységeddel?!

Phil nem sokat törődött Isabel haragjával. Felállt elköszönt. Később a temetőben látták a biciklivel bóklászni, de nem törődtek vele. Patrick Vale találkozott vele, de Phil némán elment mellette, mintha nem is ismerné. Patrick Jessicának számolt be az esetről, miközben együtt ebédeltek. Azt is elmesélte mérges a feleségére, amiért az nyomtalanul eltűnt, mintha előle bujkálna.

Jessica jelenléte nem használt tudományos kutatásainak. De ki a fene törődik ilyesmivel, mikor itt van ez a gyönyörű lány! Érdekes módon nem érzett bűntudatot Jessica miatt. Ők ketten egymáshoz illenek. Csak az a pénz...

Délután egymás mellett dolgoztak. Patrick óvatosan adagolta a káposztából kivont hatóanyagot. Egyszer csak megállt a kezében az üvegpipetta. Azt hiszi, megmérgezem - nevetett magában. Nem baj, majd máson kipróbálom, most nem ez a legfontosabb.

Jessica elmerülten rajzolgatott az ablak közelében. A férfi biztos volt benne, hogy a diófa pompázik a papíron. Fényes káposzta, fényes diófa! Jól kiegészítik egymást ebben is. Hirtelen meglepetten pillantott az egyik rajzra, egy furcsa alak körvonalai bontakoztak ki az ágak között, mintha világított volna. Jessica transzban rajzolt tovább.

Döbbsen meredtek egymásra, aztán a képre. Jessica egész testében reszketve húzódott a férfihez. Aztán egymást átölelve visszajutottak a valódi világba.

A felügyelő mérgesen üvöltözött.

- Jones, így egyáltalán nem tudjuk meg, mit akart csinálni valójában a doktor - szidta Forester is a szerencsétlent. - Mi van, ha mégis ő a tettes? - fordult Martin felé - elég örült, hogy megtegye. Vagy maga szerint normális, hogy annyira rajong azért a kabátért. Ráadásul mindenki mindent tud. Phil Forbes, Charles Benett, Patrick Vale, az egész fényes kompánia...

- Most mit csináljunk? - fordult beosztottjához. Ez a Forester egyáltalán nem ért a bűnözők lélektanához, de legalább ismeri ezeket az embereket.

- Azért hagyjuk ott, ahol volt - válaszolta Forester őrmester. Alig bírta nyitva tartani a szemét, hajnalig ropta a táncot az ápolónővel. Nem volt hiába! Igen érdekes dolgot tudott meg ettől a lánytól. Elmondjam a felügyelőnek? - futott át agyán a gondolat. Nem! A fenébe is! Boldoguljon ez a nagyképű hólyag nélküle. Bár...

- Na, látogassuk végig az utca lakóit - döntött a felügyelő. Elhessegette magától azt a gondolatot, hogy tulajdonképpen csak Dorist akarja látni.

Szokás szerint Olsennél kezdték, aki dühösen csapta le a sörös üveget. Az udvarban aránylag rend volt, s micsoda meglepetés! Egy szép új Morris kocs. Szinte csodálkozott, hogy került ide.

- Na, vén lóköttő - fordult Alfred Olsenhez Forester - azóta sem jutott semmi új az eszébe?

- Miért nem hagynak már nyugton? Nem elég a bajom - rongyos zsebkendőt halászott elő, és beletrombitált.

- Nem tud ez semmit, ne nyaggassák - Ben szinte észrevétlenül termett mellettük.

- Az autón csodálkozik? A biztosítási pénzből vettük, amit szegény anyám után kaptunk. Életbiztosítása volt, képzelje el felügyelő úr! Nem is tudtuk - büszkélkedett Ben.

- Hm. Itthon voltak egész délelőtt? - kérdezte Martin felügyelő a torkát köszörülve.

- Miért? Megint meggyilkoltak valakit? - gúnyolódott Alfred Olsen, jót húzva a sörből.

- Válaszoljon tisztségesen a felügyelő úrnak, különben megbánja - ripakodott rá Forester őrmester.

Ben kajánul vigyorgott, de szemében gonosz fény villant fel.

Doris nem volt otthon. A felügyelő megpróbálta letagadni magának, hogy elszomorodott. Steve Grant gyomlált a kertben. Phil mogorván nézett maga elé, nem repesett az örömtől. Most már mindennap meglátogatják őket? Azért hellyel és üdítővel kínálta őket. Előtte feküdt kézirata, szabad idejében sokat írt. A felügyelő udvariasan megkérdezte tőle, miről szól a regény. Később nagyon megbánta. Phil tekintete felcsillant. Egy órán keresztül mesélte egy áttelepült ír asszony küzdelmes életét Angliában.

- Három kötetes nehéz élet. Te jószágos ég - mondta később az őrmester, mikor végre megszabadultak -, szegény Doris, nem csodálom, hogy néha annyira kivan.

- Mindenesetre Steve Grant és társai is itt voltak délelőtt, bár ők hiába látták a huzakodást dr. Moor és Jones között, úgysem tudták, miről van szó - vélekedett a felügyelő.

- Csak ne lenne olyan feltűnő az a hátizsák, honnan vette azt a méregzöld színt!

Foresternek eszébe jutott, amit a kis ápolónő elárult neki. Lelkiismeret-furdalása támadt. Éppen nagy levegőt vett, hogy mindenről beszámoljon a felügyelőnek, amikor mentőkocsi állt meg Mrs. Chester háza előtt, és a beteg Olga szállt ki az autóból. Mrs. Green támogatta.

- Ez meg mi a csuda - csodálkozott Martin felügyelő, az őrmesterre nézve -, azt mondták, már nem fog hazajönni az életben.

- Hát, elég rosszul néz ki, az már szent igaz - vélekedett Forester.

- Elfogták már Lucy gyilkosát, felügyelő úr? - kiáltott oda nekik a beteg. - Azt hiszem nem fogják soha megcsípni, de nekem már mindegy, én nem félek tőle! Az én gyilkosom bennem van. És sokkal kegyetlenebb mint Lucyé!

- Felügyelő úr, jöjjön csak közelebb! Nem akarok kiabálni - intett Mrs. Chester.

Az vonakodva jött közelebb.

- Csak azt akarom mondani - suttogta, lázas kis kerek szemeit a felügyelőébe mélyesztve -, nem lesz gondja többet a gyilkossal, nem árt az már senkinek. Lucyért meg nem kár, minek fürkészte mindig mások életét - ezzel befordult a kapun. Mrs. Green a karjánál fogva vezette.

- De Mrs. Chester! - kiáltotta Martin felügyelő - Nem hagyhat itt ezzel a mondattal. Maga tud valamit, ami veszélyes lehet magára! Segítenie kell nekem.

- Haha! A rák, az a veszélyes! - az asszony keserűen felkacagott, s ezzel eltűnt a ház sarka mögött.

Mrs. Green csillapítóan intett vissza a csalódott rendőröknek.

- Legyen türelemmel, Martin felügyelő! Szegénykém nagyon fel van dűlve, azt sem tudja mit beszél.

Tom Benson következett. A férfi hátul dolgozott a kertben. Örömmel újságolta Martinéknak, hogy az anyósa végre úgy döntött, hozzájuk költözik. Ő egy különálló szobát ragaszt a házhoz. Így együtt lehetnek, mégis ki-ki élheti a saját önálló életét. Pat is előkerült, látszott rajta, hogy álomvilágban él. Ma nem ment dolgozni egyikőjük sem, szabadságot vettek ki, sok intéznivaló gyűlt fel, meg itt ez az építkezés.

- Van valami új hír? - kérdezte Pat udvariasan. Igazából nem is érdekelte, mit válaszol a felügyelő.

Elköszöntek s gondolataikba merülve, hallgatagon ballagtak Lilla Lawsonék házához. Senki nem volt otthon, még nem jöttek haza. A felügyelő nem is bánta. Elege volt az egészsből. Patrickhoz nem akaródzott bemennie, mivel tudta Vale-nek vendége van, Jessica. Később benéztek dr. Moorhoz. Az persze kint volt a kórházban. Csak a kecske mészázott az udvarban. Bölcs fejét nem fordította feléjük, valahova a semmibe nézett. Az orvossal különben is már megbeszélték a reggeli incidenst.

A felügyelőt elkapta a nevetés, ahogy visszagondolt a doktor kétségbeesett sopánkodására. Mert mondhat Forester amit akar, világos, hogy dr. Moornak nincs köze az egészhez. Mit tud egy ilyen bugris őrmester a pszichológiáról. Egész életében tyúklopásokkal, kocsmai verekedésekkel foglalkozott. S nekifogott, hogy minderről előadást tartson beosztottjának. Ezt pedig igen rosszul tette, mert Forester őrmester éppen készült beavatni értékes titkába, amit az ápolónőtől megtudott. Még nem sejtette, mire jó, hogyan kapcsolódik Lucy meggyilkolásához, de valami azt súgta neki, hogy fontos információhoz jutott. Ez a pökhendi Martin, meg bűnügyi tanulmányokat ír, csak küszködjön maga. Nagyokos!

Isabel háza szép nagy kőház volt. A kapu be volt riglizve, de bárki benyúlhatott az ajtón és kinyithatta. A kutya lelkesen üdvözölte a rendőröket.

Isabel a szokásos otthoni vászonköntösében fogadta őket. Szemmel láthatóan nehezen mozgott, biztosan megint fájnak a lábai. Sarah fekete köntösben, fején az elmaradhatatlan, rémes hajhálóval, ráncos arcán jóindulatú érdeklődéssel figyelte az érkezőket.

Az étkezőben legnagyobb meglepetésükre Eve-t pillantották meg. Rajta is ugyanolyan lestrapált otthoni öltözék volt, mint a többiekén.

- Korábban jöttem el a rendőrségről, hivatalos intéznivalóm volt - magyarázkodott.

- Nem baj, legalább végre magát is megkérdezhetem, mi a véleménye erről a kísértethistóriáról! - a felügyelő bepréselte magát a két testvér közé.

- Az egészet egy perverz alak csinálja, aki éjszaka egy fehér lepedőben kionson a lakásából. Ugyanaz a véleményem, mint Dorisnak. Mért nem hittek neki?

- Elmondok maguknak valamit, bár tudom, hogy csak kinevetnek - kezdte váratlanul Sarah néni, egyenesen a felügyelő szemébe nézett, nehogy az nevetni merjen. A moziból jöttem hazafelé, s amikor az állomás felőli útra értem, hirtelen nagy darab férfi ugrott elém, abban a lehetetlen kabátban! Szétnyitotta a kabátot és tényleg nem volt alatta semmi. Nem tudom, mi történt velem, földbe gyökerezett a lábam és csak álltam és bámultam. A pasas biztosan azt hitte, begolyóztam. Mondott valami iszonyatosan mocskosat. Erre magamhoz tértem, sarkon fordultam és elindultam az ellenkező irányba. A két testvér tátott szájjal meredt Sarahra.

- Most mit bámultok? Nem meséltem el, mert tudtam, egy szavamat se hittétek volna. Ismerlek benneteket! Állandóan ugrattatok volna! „Na és Sarah, hogy van a szatír? Ma nem találkoztatok?” Hogy most mért beszélek mégis róla? Hát azért, mert valami olyat mondott, amit csak az tudhat, aki ismer. A másik dolog izé..., hogy is mondjam. - Nagyot nyelt, nagy levegőt vett, majd kivágta - Olyan kicsi volt a micsodája! Feltűnően kicsi!

- Dehát, mégis mit mondott? - robbant ki a kérdés Isabelből, előbb mint a felügyelőből.

- Azt soha az életben senkinek nem fogom elmondani! Aljas hazugság, rágalom. - Sarah néni feje papírsárkányra hasonlított, egy ráncos papírsárkányra.

- Nem fogja elmondani soha - fordult a kollégáihoz Eve -, nagyon tud titkot tartani, ha akar.

- Sarah néni, legyen esze - könyörgött Forester őrmester -, segítenie kell a nyomozást.

- Már azzal is segítettem, hogy ezt elmondtam. Napok óta rágom magam. Az emberek azt beszélnek, hogy a kísértet a tettes. Valami idegen csavargó, nem mondhatta nekem azt, hogy... - Sarah néni a szája elé kapta a kezét, s elhallgatott. Látszott, hogy harapófogóval se lehetne kihúzni belőle többet.

- Ezen elgondolkozhatunk, mert minden jel arra mutat, hogy ő tette - jegyezte meg halkán Forester. Szemben ült vele a két nő, s középen Martin. Mint három testvér!

- Szerintem - Brian szólalt meg hirtelen, észre sem vették, mikor lépett be -, egy csavargó is elintézhette Lucy! Vagy a férje! Nagyon gyanús nekem ez az Alfred! Olyan mintha állandó bűntudat gyötörné. Ráadásul mostanában márkás italokat iszik.

- Na végre! - Isabel dühösen csapott az asztalra - És hol van a beígért vendég? Megrendeled az ebédet, aztán meg nem jöttök! Egészen összeesett a húspuding.

- Hát vannak itt vendégek! Martin felügyelő, Forester őrmester! Ugye velünk tartanak.

- Szívesen megkóstolnánk azt a híres alkotást, amit Doris állandóan emleget - sietett Martin Brian segítségére.

Sarah boldogan hordozta körbe az étkeket, imádta a jó étvágyú vendégeket. Az asztal egykettőre roskadozott minden jótól, vidáman falatoztak.

Brian vidáman szeletelte a hideg húst a fadeszkán, pillantatok alatt eltüntették az egészet.

Fenséges krémes koronázta meg a lakomát. Isabel joggal volt büszke a süteményeire.

Miután a vendégek elmentek, Charles ment, hogy bezárja a tyúkokat. A kutya lelkesen követte, imádta a tyúkokat lesni az ólban. Bántani nem merte őket, hisz a múltkor is milyen cirkuszt csináltak, amikor egyik óvatlan csirke kidugta a fejét a kerítésen, ő meg bekapta. De a gazda a temető felé indult. Ő is kötelességtudóan a kerítéshez rohant, pedig csak egy utcabeli ólálkodott a fejfák között.

Nem érdekelte a nagydarab férfi, a tyúkok sokkal izgalmasabbak.

Jessica nyugtalanul hánykolódott alvás közben. Megint ez a visszataszító álom. Kisgyermekkor óta retteg tőle.

Sötét az egész lakás, s ő hirtelen felébred, elindul a bejárati ajtó felé megnézni, hogy zárva van-e. A külső ajtón dörömböl valaki. Nem akarja kinyitni, de egy nála nagyobb erő kényszeríti rá, pedig tudja, mi várja kint. Egy szörnyűséges rém, aki...

Ilyenkor izzadtan, remegve, heves szívdobogással ébred, azután órákig nem tud elaludni. Most is saját nyöszörgésére ébredt. Fogvacogva ült az ágya szélén. Szidta magát. Ugyan miért volt olyan sürgős, hogy befejezze a munkáját! Bár inkább mégis átment volna Patrickhoz. Mióta Olga Chester hazajött, Mrs. Green nem aludt idehaza.

Mezítláb indult lefelé. A csigalépcsőn botorkálva újra rájött a rémület, mintha álma folytatódna. Megpróbálta magát nyugtatni, de hiába. A félelem majdnem megőrijtette. Most álmodik, vagy ébren van? Dörömbölést hallott. Hipnotizáltan meredt a sötétbe, elátkozva magát, amiért nem gyújtott villanyt. Kintről egy férfihang a nevéen szólította. Mintha Patrick fájdalomtól eltorzult hangja lenne. Gyorsan kinyitotta az ajtót. Nem, ez nem lehet igaz! A kísértet! Jessica ájultan rogyott össze.

A rém nem tétozott, felemelte a vöröshajú lányt, karjaiba vette és szinte a levegőben úszva, megindult a temető felé. Távolról csendben, komoran követte a kecske.

Másnap reggel Patrick egyre türelmetlenebbül várta Jessicát. A reggeli kihűlt, és a lány még mindig sehol. Végül idegesen felugrott, felkapta a kabátját s átment. Sehol senki. Átkutatta az egész szobát, feltúrta Jessica szekrényét. Nem hiányzott más, csak egy zöld szoknya, meg a hozzávaló mélyvörös meleg pulóver. A lány kizitaskája az éjjeli szekrényen állt. Érintetlenül. Igazolvány, csekkfüzet, kulcsok, minden a helyén. Enélkül el nem mehetett jószántából.

Patrick teljesen kétségbeesett. Alig volt ura a kezeinek, annyira remegtek az ujjai.

- El kell mennem a felügyelőhöz - tépelődött Patrick. - Azt hiszem újabban minden reggel Doriséknál kezd. Ha őt gyanúsítja, akkor tévúton jár.

Kintről jajveszékelés hallatszott, Vale lélekszakadva rohant ki az utcára. Dr. Moor leírhatatlan állapotban találta, egy szót nem lehetett érteni zavaros beszédéből. Csak nagy nehezen tudta kiszedni belőle, hogy Gaston eltűnt, nem találja sehol.

- Oh, jaj nekem! Minek hagytam magára tegnap este! De rengeteg dolgom volt a kórházban, azután meg az intézetbe is benéztem. Biztos elment oda, ahonnan a fény jön, s akkor megyek én is, tudom az utat - mintha megint teljesen megzavarodott volna.

- Szedje össze magát! - időközben odaérkezett a felügyelő, sarkában Forester őrmesterrel. - Mi a csuda történik itt? Mindenki megbolondult? Kérem Patrick, mondja el, mi történik itt!

- Eltűnt Jessica! Nem találom sehol! Dr. Moor meg a kecskéje után jajveszékel - Vale kezdett magához térni.

- Eltűnt a vöröshajú! - kiáltotta izgatottan dr. Moor. Hangjában megkönnyebbülés érződött - akkor Gaston utánament. Kedvelte a lányt. Van benne valami... kecsesség. Mint valami növény. Vagy inkább vadkecske. Ezért mehetett vele Gaston.

Dr. Moor teljesen abbahagyta az őrjöngést.

- Ide hallgasson, ne merészelje kecskéhez hasonlítani! - dühöngött Patrick, de senki sem törődött vele.

- Ha Gaston is vele ment, hamarosan megtaláljuk mindkettőt - nyugtatta őket Forester. - Mi a felügyelővel visszamegyünk a kapitányságra, hogy megtegyük a szükséges intézkedéseket.

- Jól van! Tegyük meg a maguk híres szükséges intézkedéseit! - Patrick teljesen kétségbeesett. Rettenetes gondolat fészkelte be magát az agyába. Jessica már biztosan nem is él! Kábultan indult a háza felé. Mit fog most csinálni? Jessica nélkül, ezt most már tudta, dolgozni sem érdemes.

Előbb-utóbb minden ember meghal. Ezen nem változtatnak az ő kísérletei sem. Ha ez az új, növényből kivont hatóanyag hatásos lesz, akkor jön majd egy másik gyógyíthatatlan, pusztító kór.

Kinézett a temetőre, sose riasztotta. Gyermekkorában itt, e sírok között játszott. Akkor nem ebben a drága házban lakott. Úristen, milyen szegények voltak! Sokszor még az is gondot okozott a szüleinek, miből lakassák jól a gyerekeket. Ő gyermekkorában elkerült innen, rokonokhoz, akik tanították.

Behunyta a szemét és maga előtt látta az aranyló diófát. Azután a kriptá felé nézett. Lassan felkelt s elindult a hatalmas ruhásszekrényhez. Széthúzta az ajtót s keresni kezdte a ballonkabátot.

Jessica hitetlenkedve bámulta a kriptá nyálkás hideg kövét. Mikor magához tért, egy kőszarkofágon feküdt. Alatta vastag, bíbor színű palást, amin átsütött a kő hidege.

Az egyik koporsó mellett réges-régi csontok heverték szanaszét. Fentről, a kupolából halvány fény sugárzott be. Vajon nappal van, vagy éjszaka? Teljesen elveszítette az időérzékét. Jessica szinte mozdulni sem mert.

- Bárcsak álom volna, bárcsak felébrednék, - gondolta. - Istenem add, hogy felébredjek - könyörgött hangtalanul. Azután félelmetes élességgel jelent meg előtte a kép: újra látta a rémes alakot. Háta mögül félelmetes, földcsuszamlásra emlékeztető zajt hallott. Jaj, beomlik ez a szörnyűséges kriptá és maga alá temet! Ijedtsége legyőzte bénult rémületét. Nem adhatja ilyen könnyen! Cselekednie kell! Először óvatosan körbejárta a sírhelyet. Hatalmasnak tűnt. Lehet, hogy nem is ott van, ahol hitte magát. Jeges borzongás futott rajta végig. És mi ez a furcsa zaj. Jessica felsikoltott, aztán sikoltása nevetésbe váltott át. Hátul, a bolthajtásos oldalkamrában meglátta Gastont. A kecske kicsit kótyagosan, a fején hatalmas púppal, a szarvával a falat lökdöste. Sikerült egészen meglazítania a köréteget, ami mögött látszott a sárga agyagos föld. Jessica életében először örült a kecskének, aki kicsit zavarosan ránézett, mintha azt kérné, segítsen tágitani a mélyedést.

Villámként sújtott belé a felismerés. Ha Gaston itt van, az csak egyet jelenthet. Dr. Moor a rém. Meg se lepődött igazán, régóta gyanította, hogy az orvos bolondul érte.

De kiverte a hideg veríték: egy elmebeteg orvos kénye-kedvének van kiszolgáltatva.

Gaston közben a szarvával egyre bökdöste a boltozat tetejét, abból meg csak hullott a vakolat az agyaggal együtt. Jessica megpróbálta összeszedni magát. Ez állat ki akar innen jutni, épp-úgy mint ő. Segíteni kell neki, bármennyire kilátástalannak látszik. Megint körbement, hátha talál valami ásásra alkalmas szerszámot. Közben elment az egyik koporsó mellett, rémületére úgy látta, hogy nincs teljesen lecsukva. Erőszakkal elfordította a fejét, hogy ne lássa. A nap süt odakint, a rém éjszaka tér vissza, addig ki kell jutnia, Gastonnal együtt. Vajon mi oka volt dr. Moornak, hogy ide zárta a kecskét is? A bolondok néha kiszámíthatatlanok, lehet emberségből nem akarta, hogy megzavarodjon a félelemtől. Valóban, az állat biztonságot árasztott, rajta nem látszott semmi riadtság. A lány az egyik sarokban kis kerti ásót fedezett fel, egy pár szerszám társaságában. Sietve visszament Gastonhoz, eltolta az útból, nekilátott az agyagrégtegnek. Percek alatt belepte a por, de nem érdekelte. Szobrászkodás közben is gyakran belepte a kőpor, és hozzászokott a fizikai munkához. Szépen haladt, szinte nem is érzett fáradtságot. Csak szomjúságot. A kecske sem tétlenkedett, hanem a másik oldalon a szarvával lyukat kezdett fúrni a falba. Jessica ásója egyszercsak keményebb anyagba ütközött. Tágitani kezdte a lyukat, s rájött, hogy fa koppanását hallja az ásó ütközésénél. Sebesen dolgozott, már egy méternyi rés tátongott, s még mindig akadályba ütközött a fémásó. Azután a gyér fényben iszonyodva vette észre, hogy egy koporsó alja állja útját.

Patrick! Patrick miatt van az egész, gondolta. Most már késő. Nem szabad elveszítenie a fejét. Nem szabad másra gondolnia, csak arra: ki kell jutnia innen! Néhány percet pihent, majd úgy döntött, bármilyen rémesnek is látszik, a koporsó felé halad tovább. Talán nem törik szét, ha bezuhan a kriptába, elég erősnek látszik. A helyén fog tovább dolgozni, onnan hamarabb a felszínre ássa magát. Ha viszont megpróbálja megint máshol újrakezdeni, órákat veszít, és nem lesz kész, mire besötétedik. Az ereje is fogytán, hiszen tegnap dél óta egy falatot sem evett. Még egy pár ásócsapás és a fadoboz belezuhan a kriptába.

- Istenem add, hogy egyben maradjon, ne törjön szét - könyörgött magában Jessica. A lehullott törmeléket összelapátolta, a koporsó alá. Gaston abbahagyta a hiábavaló öklelést, és a lány legnagyobb rémületére ráállt a kupacra. Jessica kétségbeesetten próbálta elvonszolni. Eddig azt hitte, csak a szamarak ilyen csökönyösek. A végén ráesik a koporsó! Végül sikerült arrébb lökdösnie az állatot. Szoknyája övével odakötötte Gastont a szarkofághoz.

Az kétségbeesetten mekegni kezdett, soha nem fordult elő életében, hogy szabad mozgásában korlátozták volna. Bármennyire is sajnálta Jessica a kecskét, a keserves mekegés újabb reménysugárt jelentett. De nem vesztegette az időt, hatalmas csapásokat mért az ásóval az agyagra. Így is végtelennek tűnt az idő, míg végre mozdult a koporsó egyik vége, és a következő ásólökésre bezuhant az agyaghalomra.

Jessica hangosan zokogni kezdett a megkönnyebbüléstől, amikor látta, hogy egybemaradt, nem hullott darabjaira. Iszonyú lett volna meglátnia a benne lévő hullát. Hosszú, verejtékes munkával odahúzta a másik koporsót, megpróbálta egymásra tenni őket. Nem volt más választása, ha el akarta érni a szabadon maradt üreget. Ott a föld már nem lesz olyan kemény, hiszen csak ráhányták a koporsóra. Végre sikerült egymásra állítani a rémes faládákat. Gaston egyre vékonyodó, fájdalmas mekegése még őrjítőbbé tette az egészet. De nem engedhette el a kecskét, ki tudja, mit csinálna, amíg ő ezen a labilis emelvényen megpróbálja szabadba ásni magát. Talán valaki meghallja ezt a fültépő hangot, és kiszabadítja őket sötétedés előtt. Ekkor vette észre, hogy már erősen alkonyodik. A parányi ablakon keresztül már alig szűrődött be némi világosság. Az ijedség megsokszorozta erejét, sebesen dolgozott. S mikor a kis ablak feketére váltott, az ásó csikorogva tört ketté a kőrétegen, amivel a sírt lefedték. Megint csak sírvafakadt, lerogyott a szarkofágra, se ásó, se remény. Gaston erre elhallgatott, amennyire az öv engedte, odahúzódott Jessicához. A vöröshajú lány magához karolta a kecske aranyosan fénylő fejét, aztán annak melegétől új erőt érzett magában. A kőlap nem lehet több, mint pár négyzetméter, mellette földnek kell lenni. A baj csak az volt, hogy az ásó eltörött, és már éjszaka lehet. A rém biztos készülődik az áldozatához. Rá sem mert gondolni, mi lesz, ha meglátja a csuklyás fejet. Kétségbeesetten kutatta át a kriptát, de a szerszámok között nem lelt semmi használhatót. Maradt a csonkásó, amivel szörnyen megsértheti magát, ha kicsúszik a kezéből. Nem, ezzel nem dolgozhat! Megint csak leült, Gastonnal egymáshoz húzódtak. A kecske közben elrágta kötelékét, de mindegy volt már, úgysem hallotta meg senki a mekegését. Fentről a kerek ablakon besütött a holdvilág, a falak gyilkos párát leheltek magukból, a koporsók nyitogatni látszottak szörnyű szájukat, s ők ketten féltek. Igen, Jessica határozottan érezte, a kecske is fél.

S akkor, az igazán síri csendben, nyikorogni kezdett a krypta ajtaja.

Mrs. Green döbbsen hallgatta, amit a barátnője mondott. Nem tudta, mit higgyen el belőle, hiszen tegnap is milyen képtelenségeket hordott össze. Ráhagyta, mert nem akart vitatkozni egy ilyen nagybeteggel.

Maga előtt látta aranyos kis arcát, kandi szemét, ahogy lázasan erősködött.

- Ott voltam Frank neve napján, tudod, mindig mennyire megtartottuk. Körbeültük a nagy asztalt, mint régen és énekeltünk. Ott voltunk mindannyian. Mind boldogok voltunk!

Ez volt tegnap, ma meg azt állítja, hogy tudja, ki a gyilkos. Teljesen képtelenség, amit őtőle kér. Álljon éjjel lesben és kövesse a tettest, mert az elvezeti Jessicához. Rendőröknek való feladat ez. Persze ilyen légből kapott mesével nem állíthat be hozzájuk.

Sóhajtván igazgatta el a párnákat barátnője feje alatt. Milyen rettenetes az élet! Olyan jól megvoltak együtt évek óta, és úgy tűnt még évekig meg is lesznek.

Mrs. Chester dühösen figyelte barátnője tépelődését. Nem hisz neki, egy szót sem, talán tegnap nem kellett volna elmesélnie Frank névnapját. Ostobaság ilyesmit elmondani egy egészséges embernek! Úgyse értheti!

Ő meg olyan gyenge, hogy nem tudná követni éjszakai útjára a beöltözött kísértetet. Ha ez a kótyagos Ingrid nem hallgat rá, Jessica elveszett.

A felügyelő! Annak nem szól, azonnal nagydobra verné, mit tud. Csak óvatosságra készítetné az alattomos férget, és elveszne az a vöröshajú. Bár nem lenne kár érte, gondolta magában. Soha nem volt szimpatikus neki, de erről nem szólt Ingridnek.

Aztán azt sem szerette, ha erőltették, ahogy a felügyelő tette, amikor utána kiabált a kapuból, hogy mondja el, ha tud valamit. Azért sem mondta meg, mert valószínű, hogy ha elmondja, Martin nem hitt volna neki. Bizonyíték, ahogy mondani szokták, nem állt rendelkezésére.

- Na, nem bánom, ha félsz egyedül megcsinálni, szólhatsz Vale-nek. Hadd tündököljön Jessica előtt. Menj, készülj fel. Lehet hosszú út áll előtted, pihend ki magad! Különben azt csinál, amit akarsz - mondta ingerülten - de magadra vess, ha az a lány elpusztul. A kecskével együtt - tette hozzá, majd a fal felé fordult. Eleget beszélt már.

Mrs. Green őszintén sajnálta magát, miközben óvatosan gyalogolt a köves úton. Hátha mégis igazat mondott Olga, és tényleg tudja, ki a gyilkos.

Hova menjen? A felügyelőhöz, vagy Valehez? Legszívesebben sehova nem ment volna. Egy csésze kamilla tea és zsupsz az ágyba. Az lenne a legjobb. Úgy érezte, influenza lappang benne. Hasogattak a csontjai. Megérkezett kedves kis házához, az barátságosan hunyorgott rá, félig lehúzott zsaluival. Bent a jó meleg konyhában kísértést érzett, hogy leüljön és szunyókáljon egyet. De tudta, hiába minden, megcsinálja azt, amit Olga Chester rábízott. Megeskette, hogy nem megy a felügyelőhöz, de magától sem szívesen tette volna. Minek rágalmazzon ártatlan embert. Ez az! Nem jelent semmi veszélyt, ha megteszi, amit a barátnője kért. Inkább a tévében nézne egy jó krimi. Ott szoktak öregasszonyok lopakodni a gyilkos után. Forró grogot csinált magának dupla rummal. Azután felvette megboldogult ura húsz évvel ezelőtt csináltatott meleg tweed-nadrágját, amiben kertészkedni szokott, puha gyapjúkabátot húzott hozzá, előkereste a kedvenc golfütőjét, és remélte, nem lesz rá szüksége. Még egy utolsó pillantást vetett a barátságos konyhára és elindult a sötétedő, megváltozott utcára.

Milyen békés volt még egy pár héttel ezelőtt itt minden! - sóhajtotta hangosan, nem törődve azzal, hogy magában beszél.

Patrick háza felé indult. Ha már Olga engedélyezte neki, hogy magával viheti éjszakai útjára, minek menjen egyedül. Mire Vale kapujához ért teljesen besötétedett. A kaput tárva-nyitva találta, így akadálytalanul eljutott az ajtóig. Mikor látta, hogy az is nyitva van, már rossz érzés fogta el. Bent szobáról szobára haladva Patrick nevét kiáltozta. Hiába! A komputerek bekapcsolva, de Vale sehol.

A temető felé vezető kaput a szél nyikorgatta.

Na jó, csillapodj - nyugtatta magát Mrs. Green eredménytelenül. - Hol a frászban lehet ez a kótyagos Vale? - bátortalanul kiáltotta a nevét egy párszor, aztán lehangoltan visszafordult.

A diófa alatt leült egy ócska fonott karosszékbe, s felkészült egy vég nélküli éjszakára, amikor nem történik semmi. Mrs. Chester beteg fantáziája a bolondját járattja vele. Remélhetőleg nem hűti meg magát még jobban. Más sem hiányzik neki, mint egy tüdőgyulladás.

S ekkor a sötétben megélné az utca. Először dr. Moor lopakodott a kertek alatt a főutca irányába. Hosszú fehér köpeny volt rajta, feltehetően elfelejtette levenni, amikor hazament a kórházból. Kezében fénylett valami, Mrs. Green meg mert volna esküdni, hogy egy káposztafej.

Dr. Moor fénylő káposztája mindig is izgatta Ingrid asszonyt. Egyszer egyet elvitt laborban dolgozó rokonához. Az megvizsgálta, mintha mérgezett étel lett volna, de ő csak annyit tudott megállapítani, a doktor káposztájának foszfortartalma jóval magasabb, mint a többi normális káposztáé.

Dr. Moor után Charles Benett sétált el az utcán, kutyáját pórázon vezetve.

Kisvártatva Phil Forbes hajtott el biciklijén a temető mellett, ő sokszor szaladt fel még este a nagy csemegébe, ha Dorisnak eszébe jutott valami vennivaló. Pat Benson sietett el az intézet irányába, biztos a főorvos üzent érte. Mellette Steve ügetett. Olsenéknél tökéletes csend uralkodott, egyáltalán mostanában alig lehet látni őket. Mintha kísértetház lenne Lucy háza.

Nagy butaságot mondott ez az Olga, de hiába, az ígéret szép szó! Hátha ez a szegény Jessica tényleg ilyen nagy veszélyben van. Hol lehet? Eltűnt nyomtalanul. Biztos nem önszántából távozott. A diófa felragyogott a holdfényben. De úgy tündöklött, mintha... Eh, hagyjuk! Ő is kedvelte ezt a fát, de nem volt annyira megörülve érte, mint Jessica. Nem is látta aranyfának, pedig többször megfigyelte teliholdkor. Bement egy kis szíverősítőért, meg meleg pokrócért. Éjfél felé járt, félt, hogy elbóbiskol. Patrick házából nem szűrődött ki semmi fény, de úgysem mert volna elindulni, hátha akkor nem veszi észre a gyilkost. Egyáltalán minek rabolták volna el ezt a lányt? Honnan veszi Olga Chester? Már épp leragadtak a szempillái, amikor végre a síri csendben, fehér lepedőben elindult a kísértet.

Sajnos azt elpasszolta! Vajon honnan jött ki? Ez lényeges lett volna. Nem bízott benne, hogy rájön. Nevetségesnek érezte magát ezzel a golfütővel. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy használni meri, ha szükség lesz rá. Egyelőre lassan, óvatosan megindult a fehér lepedős alak után. Az Mrs. Green rémületére a temető felé vette útját, pedig mindenki biztosra vette, hogy oda többet nem mer menni.

Hacsak nem volt olyan ravasz, hogy oda zárja Jessicát, ahol senki sem keresné. De nem, a kísértet elsuhant a kriptá mellett, akkor csak átvág a temetőn, hogy lerövidítse útját. Alig bírta követni, szörnyen félt, hogy észreveszi. Eddig is kész csoda, gondolta magában, hogy nem hallotta meg zihálását. Ingrid megbotlott valamiben, s majdnem hasra esett. Ezerszer elátkozta

Olgát meg magát is, amiért nem szóltak a rendőröknek. Nem, már nem bírja tovább, le kell ülnie. A kísértet meg, semmi tekintettel nem volt Mrs. Greenre. Egyre távolodott. Az öreg hölgy összeszedte utolsó erejét, megpróbálta utolérni.

S akkor az elhagyott régi temetőnél, ahova már régen nem temetkeztek, megállt a fehér ruhás alak, mintha keresne valamit.

Az összenőtt bozótban felfedezett valami fehér kupolás épületet. Érdekes, nem emlékezett erre a kriptára. Igaz, régen nem járt a temetőnek ebben a távoli részében. Na most mi legyen? Ő ugyan nem tud megküzdeni egy ilyen ürge alakkal, de megteszi, ami tőle telik. Erősen megszorította a golfütőt. Kellett ez neki? Dühbe legyőzte félelmét. Na lássuk, mit csinál ez az ostoba kísértet. Vagy nem is olyan ostoba?

A fehér leplek alak halkán, óvatosan a kriptá ajtajához lopakodott, beletette a kulcsot a zárba, elfordította, azután villámgyorsan belevetette magát a bozótosba...

Óriási kavarodás támadt. Először Patrick vetette magát a kriptá ajtóra. Bentről Jessica velőtrázó sikoltozása.

Mrs. Green legnagyobb csodálatára villámgyorsan előkerült Forester őrmester, meg a felügyelő. Fegyvert szegeztek a lepedős alakra és felszólították, hogy adja meg magát. De az nem mozdult, csak állt feltartott kézzel.

Az őrmester figyelmeztető lövést adott le. Az addig nyugodt kecske teljes sebességgel bele-rohant a felügyelőbe, aki ráesett az őrmesterre. Szitkozódva rohantak a bozótosba, hogy végre leleplezzék a rémet. Az ágakon egy lepedő himbálódzott. Megzavarodva néztek egymásra. Aztán rohanni kezdtek az ösvényen. Az események villámgyorsan követték egymást, Mrs. Green tátott szájjal figyelt. Majd nagy nehezen összeszedve magát, odament a szerencsétlen Jessicához, ráadva a gypjűkabátját, csillapítóan simogatta.

Patrick automatikusan veregette a lány kezét, mintha nem akarná elhinni, hogy él. Az egész betetőzte Gaston üdvívalgása, amikor szeretett gazdája kezében felfedezte a káposztát. Tegnap este óta nem evett. Hogy dr. Moor miként került oda és mikor, senki se tudta.

A felügyelő elcsigázottan jött vissza, irtózatosan mérges volt magára. Az egész rendőrkapitányság rajta fog nevetni - s joggal. Nem bízott Forester őrmester képtelen állításában. De mindenesetre megengedte neki, hogy kísérelje meg, amit akar. Fusson el az általa feltételezett gyilkos házához és álljon lesbe. Valószínű, hogy ő ér oda előbb. Forester őrmester kétségte-lenül gyorsabban tud futni, mint ő. Ha igaz, amit állít, akkor elkapja a hazaosonó „kísértetet” lepedő nélkül. Bár ez még közvetett bizonyítéknak sem elégséges.

Közben, mintha összebeszéltek volna, mindnyájan Patrick háza felé indultak. Elöl Jones köz-rendőr, erős zseblámpával a kezében, utána Patrick szinte a karjában vitte a félájult Jessicát. Dr. Moor legszívesebben megvizsgálta volna a lányt, de az hallani sem akart róla. Így az orvos Gastont húzta magával, aki, mivel még nem ette meg a káposztát, nem akart menni. A fején a púpot a rövidlátó doktor még nem vette észre, különben a kecskét ápolta volna, nem a lányt.

Mrs. Green a felügyelőbe kapaszkodott, aki még utasításokat adott a többi nyomozónak, nem kizárt, hogy találnak valami használhatót a kriptában. Bagolyhuhogás hallatszott. Még csak ez hiányzott Mrs. Greennek, aki élete legrémesebb óráját élte át ebben a régi temetőben. Az út fehérén kígyózott előttük. A felügyelő nem szólt egy szót sem, dühös volt mindenkire. Ha ezeknek a civileknek nem jut eszébe, hogy detektívesdit játsszanak, akkor már lakat alatt lenne a gyilkos.

- Miért nem tudják ráhagyni az emberek a rendőrökre, ami azokra tartozik - dohogott magában.

Vale háza teljesen kihűlt. Bent továbbra is szorgalmasan dolgoztak a számítógépek, Patrick mindenkit a nappaliba terelt. A kecskén kívül mindenki leült.

Dr. Moor ugyan lerakott neki egy párnát a földre, de Gaston körbejárt a szobában, esze ágában sem volt lefeküdni.

- Hm - köszörülte a torkát Martin felügyelő -, talán már Miss Johnson elég erősnek érzi magát, hogy elmondja, mi történt.

Jessica színtelen hangon beszélt. Elmondta, mi történt tegnap éjszaka. Csak tegnap történt volna? Patrick megpróbálta átölelni, de a lány idegenül nézett rá, elhúzódott előle. Most már teljesen magához tért, ledobta Mrs. Green kabátját, nem volt szüksége rá. A felügyelő állandóan ismételt kérdésére, hogy ki lehet a támadója, türelmesen válaszolta, hogy fogalma sincs.

Martin nem feszegette a dolgot, hanem Mrs. Greenhez fordult.

Mit keresett éjnek évadján a temetőben? Honnan tudta, hogy Jessica ott van? Az idős hölgy levegő után kapkodott. Nem volt elég mára?

- Csak nem azzal gyanúsít, hogy én raboltam el Jessicát?

- Nem, persze, hogy nem - válaszolta Martin felügyelő -, csak tudni szeretném, miért gondolta azt, hogy Jessica ebben a régi kriptában van elrejtve.

Ingrid néni elvörösödött, felvette a földről a Jessica által levetett kabátot, takarosán összehajtotta.

- Kérem, Mrs. Green, válaszoljon arra, amit kérdeztem. Bármennyire kínos is - nógatta a felügyelő.

- Olga kért még rá, hogy maradjak fent késő éjszakáig, figyeljem az utcát, s ha megjelenik a kísértet, kövessem. Csökönyösen ragaszkodott hozzá. Én szólni akartam magának, de nem engedte. Azt mondta, nincs semmi bizonyítéka a tettes ellen, anélkül meg nem ér az egész semmit. Ha viszont én lesben állok, akkor követni tudom a lepedős alakot s megmenthetem Jessicát. Hiába magyaráztam neki, hogy ha küzdelemre kerül sor, még engem is elintéz, azt mondta, üssem le egy golfütővel. A végén belenyugodott, hogy magának szólok, Mr. Vale, de nem találtam egész este itthon - Mrs. Green a sírás határán állt.

A felügyelő Vale-re nézett választ várva. Az elsápadt.

- Csak a szokásos lefekvés előtti séta - kezdte nagy szünet után. - Aztán arra lettem figyelmes, hogy egy csomó ismerős alak indul a régi temető felé. Erre én is utánuk mentem. Éppen akkor értem oda, amikor a felügyelő úr fegyvert fogott egy felakasztott lepedőre! Szerencsére sikerült kinyitnom a kriptaaajtót. Különbén még mindig ott szerencsétlenkednének.

- Jól van, Vale, csak gúnyolódjon! Majd meglátjuk ki nevet a végén. Lehetett maga is a kísértet. Szemmel láthatóan Johnson kisasszony is ezen a véleményen van - válaszolta a felügyelő. Hiába, leghatásosabb a pszichológiai fegyver!

- És maga, doktor? - fordult dr. Moorhoz - Maga, hogy került a kriptához?

- A kecske miatt. Megéreztem, hogy a temetőben van - válaszolta a doktor - Azért vittem magammal a káposztát.

Mielőtt Martin feltehetette volna a következő kérdést, becsörtetett Forester őrmester. A fejével nemet intett a felügyelőnek. Az elégedetten vette tudomásul, hogy Forester megint felsült az ötletével.

Fentről léptek zaja hallatszott. Vale mindenről megfeledkezve pattant fel.

- Bocsánat, elfelejtettem mondani, Susan itthon van.

Kettesével vette a lépcsőfokokat.

A többiek zavartan néztek egymásra. Elsőnek Mrs. Green indult el az ajtó felé, magával húzva a bénult Jessicat. Mindnyájan követték. Még Martin felügyelő is úgy érezte, mintha betolakodó lenne Susan Vale házában.

Kint a hideg éjszakában, mindenki saját meleg otthona felé indult, csak Martin felügyelő és Forester őrmester nem, ők még visszamentek a kapitányságra. Forester őrmester letörten számolt be kudarcáról. A felügyelő nem bírta nevetés nélkül. Valahányszor az őrmesterre nézett, kitört belőle a hahotázás.

- Látja! Pedig mennyi sört feccölt beléjük. - Hm. „feccölt”. Úgy látszik, rá is ráragad ez a vidéki szóhasználat.

- De hát felügyelő úr! - erősködött az őrmester elkeseredetten - Higgye el, neki volt a legkisebb az utcában!

Martin felügyelő dülöngélt a röhögéstől. - Lehet, hogy csak mélyponton volt. Tudja, őrmester, a pszichológia... - nem bírta folytatni, ismét rájött a röhögőgörcs.

Forester dühösen kifakadt.

- Egyáltalán nem vicces, hogy nem fogtuk el ma este. Majd meglátja felügyelő úr, hogy igazam volt. Ő lesz a tettes! - Az őrmesterben forrt a düh. Idejön ez a nagyképű alak a városba, így a bűnözés, meg úgy a pszichológia, vagy mi a fene; de az már nem fér bele abba a nagyokos fejébe, ha nem beszélget az emberekkel, semmit sem tud meg! Az nem beszélgetés, amit ez művel, mikor végiglátogatja az utca lakóit. Az kihallgatás!

De a felügyelő egyre csak vihogott, maga előtt látva Forestert, ahogy sorban meghívja a közeli kocsmába az utca lakóit. Szegény őrmester! Szöget ütött a fejében, amit Sarah néni mondott a kísértetről. Saját költségére addig sörözött velük, hogy előbb-utóbb ki kellett menniük a vécére. Akkor lépett akcióba az őrmester, utánuk ment ő is, mintha neki is kellene. Valószínűleg kellett is, ha sört ivott velük. Ezután szúrta ki a gyanúsítottját.

- Nem volt teljes a létszám - piszkálódott Martin felügyelő tovább. - Charles nem ivott a cukra miatt, Patrick Vale-t meg nem tudta rávenni a kocsmázásra. De még pótolhatja a héten, Forester, megjött az asszony, biztos menekül majd otthonról.

Az őrmester nem válaszolt a hitvány gúnyolódásra. Meglátjuk, ki nevet a végén. Mindenesetre, most se bökte ki, mit tudott meg. Pedig már a nyelve hegyén volt.

Jessica elcsigázottan feküdt az ágyában, mintha már halott lenne. Boldognak kellene lennie, hogy kiszabadult a kriptából, de nem volt az. A reménytelenség márványként burkolta be.

Mrs. Green abbahagyta a sündörgést, lefeküdt az egyik fenti hálósobában. Hallatszott kimerült szuszogása, biztosan mély álomba zuhant.

Jessica nem vette be a nyugtatót, inkább ébren feküdt. Talán soha többé nem mer elaludni. Biztosra vette, ha lehunyná a szemét, megjelenne a rém. Tehát nem elaludni! Patrickot örökre megbántotta. De annak ott van Susan, visszajött hozzá. Csak az a kérdés, mit tegyen, hogy kedve legyen tovább élni. Vagy ne tegyen semmit?

Patrick, Susan, Patrick, Susan - addig motyogta maga elé a két nevet, míg a monoton ritmus mégiscsak álomba ringatta. S akkor jött a rém. Kint megreccsent a diófa. Az ablak párkányára mászott valaki. Felül a kisebbik ablak nyitva volt. A lány nem tudott csukott ablaknál aludni. Egy fekete kesztyűs kéz nyúlt be s megpróbált lefelé, a nagyobbik ablak fogantyúja felé tapogatózni. Tisztában volt vele, hogy csak sikoltania kellene és máris felébredne, de nem tette. Némán várta, hogy a rém végezzen vele.

A kéz megtalálta az ablak nyitóját, lassan kitárta az ablakot, s egy árnyék lépett a párkányra. Nem. Ez nem álom.

A holdfény egy pillanatra megvilágította a betolakodót. Patrick! Jessica most majdnem felsikoltott örömeiben. Végtelen boldogság öntötte el a szívét.

Jessica a kriptában megfogadta, szakít a férfival. De most már tudta, hogy számára ez a véget jelentené. Akár belefeküdhetett volna ott helyben a koporsóba, magára csukva a fedelet.

Patrick óvatosan leült az ágy szélére. Mindent előről kellett kezdenünk - gondolta.

- Susan tudja, hogy átjöttél? - törte meg végül a lány a köztük telepedett csendet.

- Nem tudom, de nem is érdekel. Már mondtam neked, hogy elárult engem, amikor elhagyott. Félt tőlem! Még most is fél! Nem miattam jött vissza, valaki más miatt - válaszolta a másik. A holdfényben kirajzolódott markáns profilja.

- De hát ki miatt jött vissza, ha nem miattad? - ujjongott magában Jessica.

- Ki miatt? - keseredett el a férfi hangja - Nem fogod elhinni... a doktor miatt.

- A bolond orvos miatt! - nevetett felszabadultan a vörös hajú lány, bár kis tűszúrást érzett a szívében, mert hallani vélte a csalódást Patrick hangjában.

- Miatta - erősítette meg a férfi, de nem tudott a lánnyal együtt nevetni.

- S mi lesz most velünk? - kérdezte szorongva Jessica.

- Ez tőled függ. Számomra eddig is nyilvánvaló volt, hogy együtt maradunk, akármi lesz. Azért jöttem át, hogy megkérdezzem, mit jelentsen ez a furcsa viselkedés? Miért nem engedted, hogy átkaroljalak?

- Ah, nem érdekes! Ostobaság volt. Megfogadtam, hogy ha élve kiszabadulok abból a pokolból, visszaengedlek Susanhoz. Félreállok az útból, még ha tönkremegyek bele, akkor is. De így minden más! Ha dr. Moorba szerelmes, legyenek boldogok - nevetett Jessica. Nem tehetett róla, olyan komikusnak tűnt az egész. A szürke Susan elhagyja a szépséges férjét egy bolond miatt.

Valahogy Patrickra is ráragadt a nevetés, de szerencsájükre Mrs. Green nem ébredt fel, tovább hortyogott a hálóban.

- Igyunk egy forró citromos whiskyt - ajánlotta Jessica. Tette készen indult a kis teakonyhába, elkészíteni az italt. Fekete selyemhálós inge kiemelte tökéletes alakját s csodálatosan fehér bőrét.

A szépség minden, gondolta újra, meg újra, amióta megismerte Jessicát. Igazából eddig nem tudta, milyen mámorító lehet a szépség. Mindig jelentéktelen külsejű lányokkal járt. Azok viszont tőle kellően meg voltak hatódva. Persze véletlenül pénzük is volt. Patrick sose tudta elfelejteni a gyerekkori nyomort.

- Elmegyünk innen - mondta váratlanul Jessica -, méghozzá nagyon messze megyünk.

Patrick várakozóan nézett.

- Nem akartam elfogadni korábban egy amerikai top modell-ügynökség ajánlatát, de most elfogadom. Annyi pénzt adnak, amennyit csak kérek, ha igent mondok. Abból berendezzük az életünket ott, ahol nekünk tetszik. Folytathatod a kutatásaidat, én meg a szobrászkodást. Minden reményünk megvan rá, hogy karriert csináljunk.

Patrick elszégyellte magát, mekkora megkönnyebbülést érez. Nem kell az álmait feladnia! Nem kell a mindennapi kenyérért robotolnia! Ott elmehet egy kutatóintézetbe is, ha eljön az ideje, ha egyedül már nem jut tovább. Legszívesebben azonnal összecsomagolt volna, de tudták mindketten, hogy amíg nem tisztázódnak a dolgok, sehova sem mehetnek. Ez az átkozott gyilkosság!

- Nem túl nagy áldozat részedről, Jessica, hogy modell leszel?

- De! Azt hittem, erre a lépésre soha nem szánom rá magam. Bár a főiskolán többen mondták, hogy ezt a foglalkozást nekem találták ki. Az alakom, a hajam, meg a szemem miatt.

- Meg a bőröd különleges hamvassága miatt - tette hozzá Patrick ellágyulva.

- Igen, természetesen - Jessica természetesnek tartotta, hogy ő: szép. - Meg aztán van bennem valami belső tűz. Legalábbis ezt próbálta magyarázni nekem az ügynök, aki az állást ajánlotta.

- De hát mikor történt ez? - Patrick hirtelen kíváncsi lett.

- Nos, azután az éjszakai találkozásunk után, amikor azt hittem, nem vagy normális, hanem egy exhibicionista rémség. - Gúnyolódva tette hozzá: - Nekem nyugodtan bevallhatod az igazat. Azt sem bánom, ha időnként elrabolsz, de ne kriptába zárj.

Vale elsápadt a méregtől. Úgy látszik, tényleg minden nő ostoba. Felhajtotta a forró italt, s öntött magának még egyet. Nem volt kedve tovább feszegetni Jessica történetét az állásajánlatról. Egészen biztos, hogy neki való élet. Érdekes lesz a változatosság kedvéért egy szép nővel együtt élni. Talán ettől rendbe jön egyébként is. Úgy tűnt neki, Jessica teljesen rendben van, nyoma sincs a félelmének. Eredetileg vissza akart menni, hogy legalább a látszatra ügyeljen, de már semmi kedve nem volt hozzá. A vöröshajú lány sem úgy nézett ki, mintha elengedné. Bezárta a szobája ajtaját, becsukta az ablakot, így jelezve, hogy maradnia kell.

Patrick sátáni mosollyal gombolta ki felöltőjét.

Jessica már tudta előre, hogy a kabát alatt nem visel semmit.

A doktor háza gömbölyded formájával egyesek szerint óriási salátára, mások szerint inkább egy fényes tökre hasonlított. Egy külön építész tervezte, akit dr. Moor a tengerentúlról ismert. Annak idején örökölt a nagynyjától, így ki tudta fizetni ezt a költséges hobbit.

Gaston már régen az igazak álmát aludta. Máskor százszor meggondolja, hogy a temető felé csavarogjon. A doktor elgondolkozva nézte kedvenc állatát, valahogy furcsán viselkedett vele a kecske. Mintha neheztelne rá. Ostobaság! Senkinek sem tűnt fel, csak neki. Kiment a kertbe, s a kerítés mellett megkezdte a köröket. Annak idején ezen is nevettek az emberek, de nem törődött velük.

Örökzöld bokrokkal, tujákkal ültette be a kerítésen belüli részt. Azután kerti utat csinált körbe, apró fehér kavicsokkal szórta be, nem akart betont. Az nem jó a térdnek. Így körülbelül másfél kilométer sétatut jelentett egy kör. De ritkán ment csak egy kört, többnyire három vagy öt kört tett meg, különösen esténként. Csodálatos volt az év bármely szakában ez a mesterséges sétaút. Hány jó ötlet, szép gondolatot köszönhetett ennek az esti járkálásnak. Ha rossz napja volt, és nem tudott elaludni, sokszor nyolc kört is ment. Azóta sokkal jobban érzi magát, le is fogyott valamiképp. Na, karcsú azért nem lett.

Az emberek elismerték, hogy a kertje valóban nagyon szép. Igaz, azt is az amerikai tervezte. Ő fedezte fel a barlangot is, aminek a bejáratánál természetesen a káposztákat a doktor. Ennek a kis barlangnak a levegője jól hatott a hűléses betegségekre. Gyakran gyógyította itt betegeit, akik főként a gyengeelméjük közül kerültek ki.

Elérkezett a barlanghoz. Sódárogva álldogált egy darabig. Semmi, mint mindig. Magában elgondolkozott a kísértethistóriákon. Nevetséges.

A harmadik kör után megállt az őszirózsák között. Gyönyörűek voltak, legalább olyan szép hófehérek, mint Mrs. Chester margarétái. Halotti virágok, mondják sokan. Az ő szemében inkább mindegyik egy sugárzó naphoz hasonlított. Közel ment a kerítéshez, innen Susan Vale házára látott. Minek jött vissza ez az asszony, csak felkavarja őt. Vajon érez iránta valamit? Patrickkal nem vetélkedhet, meg nem is akar. Megkedvelte Vale-t. Egész elkeseredettnak látszott az este. Vajon a felesége, vagy Jessica miatt?

Talán Vale sem alszik, jó volna egyet inni vele. Belül a kis ördög gúnyolódott vele: Susant akarod te látni, nem Patrickot. Ha, ha. Igazából szörnyen késő volt már, ráadásul ez az éjszakai kriptakaland biztos megviselte Vale-t. Ő maga is meglehetősen fáradt volt. Ekkor a temető felől lopakodó férfi tűnt föl, hatalmas sporttáskával. Dr. Moor megbújt a bokrok mögött, ahogy már többször tette, ha figyelte a világot. Mikor a kapuhoz ért a táskás alak, óvatosan kilesett a kerítésen. Majdnem hanyatt esett a meglepetéstől és a méregtől, Steve Grant! A doktor hirtelen útját állta, mire Steve annyira megijedt, hogy elejtette a táskát. Három focilabda gurult ki belőle. Szegény félkegyelmű tiszta sár volt mindenütt, a ruhája összevissza szakadozva. Sírva keresgélte a huppanó labdákat. Dr. Moor elszégyellte magát, amiért így ráijesztett. Gyorsan kihozta az autóját, beültette a pityergő Stevet. Nem próbálta faggatni, már ismerte annyira, hogy ilyenkor nem mond el semmit. Az intézetben átadta az ügyeletes orvosnak, aki nyugtatót adott Stevennek, majd csengetett a nővérnek, hogy fektesse le. Már éppen menni készült, amikor a főorvos lejött a szobájából. - Nem inna velem egy pohár bourbont? - kérdezte. Kitöltötte az italt, de valahogy nem akaródzott egyiküknek sem megszólalni. Végül a főorvos belekezdett:

- Félek, nagyon félek, Moor, hogy Steve belekeveredett ebbe a históriába. Időnként a leggon-  
dosabb felügyelet ellenére is megszökik. Nagyon ravasz tud lenni, ha menni akar. Eleinte azt  
hittem, valami nőügyről van szó, de az egyik fiatal orvos legutóbb utánaeredt. Elképesztő  
felfedezést tett. Steve Olsen kertjében átöltözött fehér lepelbe, amit feltehetően ott talált és  
elindult vissza a sötét úton a város felé. S most jön a legrosszabb! Amikor találkozott egy  
nővel, szétnyitotta a lepedőt, s megmutatta magát. Szerencsére nem találkoztak több nővel  
aznap éjszaka, eljutottak a kórházig, ahol Steve az egyik pad alatt talált egy táskát, tele  
labdával. Ezután megindult vissza Olsen házához, ahol bedobta a kísértet öltözetet, s egye-  
nesen hazajött. Másnap mikor kérdeztük, szokás szerint sírva fakadt, nem tudtunk kiszedni  
belőle semmit. Steve nagyon tud hallgatni, ha akar. Azóta sem tudtam meg tőle semmit. A  
fiatal orvos szerencsére másnap elutazott az esküvőjére, de ha visszajön a nászút után, tudni  
akarja, mit intéztem. Én nem hiszem, hogy Steve ölte meg Lucy Olsent, de a rendőrök biztos  
rávarrják - fejezte be elkeseredetten a főorvos.

Dr. Moor előtt világos lett valami, ami már régen zavarta. Ő kifaggatta azokat a nőket, akik  
találkoztak a kísértettel. Úgy tűnt neki, mintha három kísértet létezne. Martinnal is beszéltek  
erről. Egyik áldozat keménynek, félelmetesnek írta le, a másik viszont azt mesélte: sírva  
elszaladt egy pofontól. Hogyan lehetséges ez? Csakis úgy, hogy valaki más is beöltözött.  
Olyan valaki, aki ravasz volt ahhoz, hogy zavart keltsen Steve-vel. Elmondta a kollégájának is  
a gyanúját.

- Igen, pontosan így történhetett - vidult fel a főorvos - Meg merek esküdni rá, hogy Steve sem-  
miképpen nem exhibicionista. Sőt, nagyon is szemérmes. Valaki visszaélt a jóhiszeműségével!

- Meg a labdamániájával - csapott az asztalra doktor Moor.

- Igaz - csodálkozott el a főorvos. Szégyellte, hogy eddig ez nem jutott eszébe. - Valahányszor  
hazajött titokzatos éjszakai útjáról, a táskája tele volt focilabdával.

Csendben iszogattak.

A főorvos töltött még egy adagot dr. Moornak, ő maga soha nem ivott többet egy pohárnál.  
Azután feltette a kérdést, amire dr. Moor legszívesebben nem válaszolt volna.

- És a harmadik kísértet?

- Na igen, a harmadik. Azt csak én, meg a kecském láttuk. Talán a vörös hajú Jessica... -  
válaszolta zavarodottan a rendőrorvos - Az nem volt félelmetes. A barlang előtt állt, szeretet  
és melegség sugárzott belőle. De ez még akkor volt, mielőtt elvittek az idegosztályra. Azután  
költöztettem be Gastont meg a többieket a házba. S mivel nagy ricsajt csaptak a tágas  
szobákban, magam kint aludtam a kamrában. A többit már tudja - elhallgatott. Remélte, hogy  
kielégítette kollégája kíváncsiságát.

Az zavarában harmadszor akarta teletölteni dr. Moor poharát. A rendőrorvos köszönettel  
elhárította a kínálást.

- Mit tegyünk Steve Grant ügyében? - kérdezte a főorvos.

- Szerintem el kellene mondani a felügyelőnek. Meg fogja érteni. Talán garanciát vállalhatna  
Hort, hogy arra az időre, amíg nem tisztázódik minden, Steve az otthonban marad. Magam  
részéről vállalom, hogy elmondom a felügyelőnek az egészet. Ez a kötelességünk. Stevenek  
nem lehet baja, ha ártatlan. Ha meg vétkes, újra elkövethet valamit.

- Ki van zárva, hogy bármit is elkövetett volna - tiltakozott hevesen a főorvos.

- Akkor nyugodtan nézhetünk Martin nyomozása elé - zárta le a dolgot dr. Moor. - Mennem  
kell, talán ott találom a felügyelőt a kapitányságon.

Mrs. Chester mérgében még fájdalmát is elfelejtette, legszívesebben felkelt volna. Ez a szerencsétlen Ingrid pont a legfontosabb dolgot szúrta el. Mintha nem mondta volna neki, kire figyeljen. Egyetlen személyre kellett összpontosítania, és arra sem volt képes.

- Onnan a kertemből nem is láhattam a házát! Képtelen vagy elismerni? - tiltakozott Mrs. Green.

- Fel kellett volna másznod a diófára - replikázott Mrs. Chester, miközben elfogyasztotta a zabpehelyből és pirítósból álló reggelit. Mrs. Green belül melegséget érzett a szíve körül, amikor látta az üres tányért. Egy pillanatra elfelejtette az utcában történeteket. - Istenem - suttogta magában -, bárcsak rendbe jönne! Ha meghal, magamra maradok. Soha nem tudok végigmenni az utcán szívszorítás nélkül, ha üres lesz a ház. Harminc év nem kis idő!

- Igazad van Olga, de még semmi nincs veszve. Én megígérem neked, hogy minden éjszaka lesben állok. Legfeljebb reggel tovább alszom.

- Hát jó - hagyta rá Mrs. Chester.

Valaki erősen, hosszan nyomta a csengőt odakint, nem törődve a beteggel.

- Ki lehet ez? - csodálkoztak egymásra kicsit ijedten. Ingrid belenézett az ablak mellé szerelt visszapillantó tükörbe. A kaput jól látta, de aki csengetett, elhúzódott a fenyőfák alá.

- Kimegyek, mert nem látom, ki csenget, ha egy kíváncsiskodó a szomszédból, nem engedem be. - Ingrid szaporán kiszaladt, mielőtt Olga valamit is válaszolt volna.

Pár pillanat múlva Forester őrmesterrel tért vissza.

Mrs. Chester örömmel köszönte meg az őrmesternek a kosárka naspolyát. Meghatotta, hogy Forester nem felejtette el, amit a tavasszal ígért neki.

- A vesszőket is elhoztam, szívesen elültetem a kertben. Pár éven belül teremni fog - lelkesedett az őrmester. Belül lelkiismeretfurdalás gyötörte, mert az ajándékot alibiből hozta. Tulajdonképpen azért jött, hogy kiszimatolja, kire gyanakszik Mrs. Chester.

- Néhány év múlva! - gondolta magában Olga asszony. - Hol leszek én már? - De nem akart ünneprontó lenni,

- Na, bökje ki, mi szél hozta valójában Eddie, bár azt hiszem kitalálom - kajánkodott régi szokásához híven Mrs. Chester. - A felügyelő küldte, ugye? Meg akarja tudni a titkomat? Hogy mit gondolok, ki tette ezt a gyalázatot? - folytatta bátorítóan.

- Ugyan, dehogy - tiltakozott a fiatal férfi és elvörösödött -, magamtól jöttem. Martin felügyelő úr nem osztja nézetemet a tettes személyét illetően.

- Úgy, szóval magának is határozott elképzelése van, nem csak nekem. Valószínű ugyanaz a hírforrásunk, ugyanarra a következtetésre jutottunk - Mrs. Chester határozottan élvezte Forester elképedt arcát.

- Kate-re gondol? - kapcsolt villámgyorsan az őrmester. - De honnan tudja? Hiszen megesküdött, hogy rajtam kívül senkinek nem mondta el.

- A nők meg az ő esküjük! Nem kell komolyan venni. Legtöbbjük képtelen tartani a száját. Én - nyomta meg erőteljesen a szót - még Ingridnek sem mondtam el, amit Kate-től megtudtam. Az a lány nem gondolta, hogy még hazajövök ebben az életben. Különben nem pletykált volna

nekem ilyesmiről. Na, de ez még nem jelenti azt, hogy az a tettes, akire gondolunk. De nagyon gyanússá teszi.

- Ezenkívül nekem van egy másik információ is. Csak nem tudom, hogy mondjam el ilyen finom hölgyek előtt - Eddie Forester kínosan feshengett.

A két idős hölgy szeme kíváncsian tapadt az őrmester arcára. Azt kiverte a veríték.

- Nem, ezt nem is tudom... ilyen finom hölgyek előtt... majd talán máskor.

Mrs. Chester barátnőjére nézett, hátha annak eszébe jut valami, amivel az őrmestert vallo-másra bírják. De hiába. Bele kellett nyugodjanak, hogy Forester hallgat. Az ostoba!

Mrs. Green ravaszul vacsorára invitálta az őrmestert, amit az udvariasan megköszönt, de még nem tudta biztosan, hogy el tud-e jönni este. Arra viszont megkérte a hölgyeket, hogy tartsák nyitva a szemüket, és vigyázzanak magukra.

Ingrid kikísérte az őrmestert, s mire visszajött csodálkozva látta, hogy Olga teljesen egyedül felöltözött.

Pat könnyes szemmel rakosgatta a friss ágyneműt a szekrénybe. Nagyon haragudott a férjére. Most először életében. Vagy az lenne a magyarázat, hogy Tom megtudott mindent? Akkor pedig nagy bajban van. Leült az asztalhoz. Mostanában hamar elfárad. Kávét nem mert inni, az nem tesz jót a gyerekeknek. Meghámozott egy hatalmas narancsot.

Vajon ki pletykálgodott a férjének? Lucynak nem volt ideje rá, hogy elmondja, amit megtudott. Még aznap éjszaka meghalt. A többiek nem tudhatták, honnan is értesültek volna róla. Hacsak itt a kórházban nem kutatott valaki a postájában. Mit tegyen? Az biztos, hogy nem hagyja a gyermekét elvetetni. De Tommal tisztázni kell ezt az egészet, különben pokol lesz mindkettőjük élete.

A hirtelen megszólaló csengő majd a szívbajt hozta rá. Mennie kell, a hármasszoba csengője csak rosszat jelenthet, ott feküdtek a legsúlyosabb betegek. Mire odaért, Kate, a csinos ápolónő már próbálta az infúziós szerelést rendbehozni. Nagy nehezen sikerült. Pat aggodalommal figyelte a frissen műtött beteg elkékült száját. Ilyenkor minden gondjáról megfeledkezett, nem létezett számára más, csak a beteg ember.

- Kate, légy szíves hívd ide a doktort! Nem tetszik nekem Mrs. O'Connor arcszíne.

A fiatal nővér elsietett. Tele volt lelkiismeretfurdalással. Nagyon bántotta, hogy annak idején felbontotta Pat postáját. De a bélyegző felkeltette a kíváncsiságát. Sehogy sem értette, hogy miért Londonba utazott Pat kivizsgálásra. Jól emlékezett arra a napra. Mérgező volt a főnővérre, amiért folyton dolgoztatta őket. Semmi nem volt elég jó neki, amit csináltak. S amikor az irodában átvette a postát, feltűnt neki, hogy Patnak két levél volt címezve, s mindkettőn egy londoni labor szerepelt feladóként. A boríték rosszul volt leragasztva, vagy nedvesség érthette, mert felbomlott és ő egész könnyen kihúzta a bent lévő leletet. A másik levelet nem bántotta, az jól le volt ragasztva, és nem merte feszegetni. Ma már azt is tudja, abban mi lehetett. Haragudott magára, hogy minek kíváncsiskodott, de még jobban azért, amiért mindezt elmesélte Eddie Foresternek.

A szívéhez kapott: Te jó ég! Nemcsak Eddie-nek, hanem Pat szomszédjának, Mrs. Chesternek is elmondta, amit megtudott. Az idős hölgy már hazament és megemlítheti Patnak. Na ezt jól megcsinálta! Legjobb lesz az egyenes út. Elszánta magát! Most rögtön bevallja Patnak mit tett. Szegény! Szörnyen kétségbeesettnek látszott a nővérszobában az előbb, amikor bekukkantott. Hát bizony, Pat Benson nagy bajban van. Ha segíteni akar rajta, éppen ideje mindent elmondani neki. Jobb ha tudja, honnan fenyegeti veszély.

Dr. Briggs éppen zenét hallgatott, így nem hallotta, amikor Kate belépett.

Megérintette a doktor karját, aki szaporán követte a nővért. Az utolsó pillanatban rakta le a fülhallgatóját az asztalra. Majdnem azzal vonult a folyosóra. Mrs. O'Connor már jobban lett, mire odaértek. Azért Briggs doktor kötelességszerűen meghallgatta a beteg szívét, megtapintotta a pulzusát.

- Estére adjanak altatót a betegnek - rendelkezett, és máris eltűnt a folyosón. Kate nehéz szívvel követte Pat-ot a nővérszobába. Bent aztán meggyónt neki mindent. Nem mentegette magát. Elmesélte, milyen szerencsétlenül kotyogta ki Eddie Foresternek a titkot, szinte nem is vette észre, ahogy kicsúszott a száján. Az idős Mrs. Chesternek meg azért mondta el, mert az azt állította, hogy Patnak gyermeke lesz. Erre válaszolta azt, hogy az lehetetlen. De megígéri, hogy többet nem avatkozik Pat dolgába - szaporán pislogott, közel állt a síráshoz.

Pat Benson nem is tudott igazán haragudni rá. Úgy néz ki, minden összeesküdött ellene, el van veszve. Most mit csináljon? Ő, aki olyan határozott volt egész életében, tanácstalannak érezte magát.

- Köszönöm Kate! Rendes tőled, hogy elmondtad. De most szeretnék egy kicsit egyedül maradni.

Az zavartan kullogott ki, nem tudta, hogyan tehetné jóvá, amit Pat ellen elkövetett. Mindenesetre beszélni fog Eddie Foresterrel, hogy tartsa a száját. Mrs. Chesterrel már nehezebb lesz. A folyosón Tom Bensonba botlott. Vajon mi történhetett vele? - döbrent meg a nővérke. Ócska pecsétetes vászonnadrág, kopott gypjúkabát, az arca borostás, a szeme vérekes. Hová lett a gáláns, udvarló, kikent-kifent Tom? A férfi épphogy valami köszönésfélét mormolt.

Pat riadtan nézett fel az ajtónyitásra. Mindketten zavarban voltak, végül Tom rákezdett mondókájára.

- Pat! Meg tudsz nekem bocsátani? Fogalmam sincs, mi jött rám! Túl sokáig voltunk kettesben és annyira megszoktam ezt. De belátom önző voltam. Ne haragudj kérlek! Felejsük el! Legyen minden úgy, ahogy te akarod - kerülte a felesége tekintetét.

- Rendben van, Tom, ne beszéljünk többet róla - felelte Pat nehéz szívvel. - Kérsz egy kávé?

- Nem. Nem zavarlak tovább, tudom, nem szeretik a főnökeid. Délután majd érted jövök autóval - magához húzta Patet és mélyen a szemébe nézett. Hirtelen szenvedélyesen szájon csókolta. Pat megint egyedül maradt. Most gyűlölte a rideg nővérszobát. Eddig észre sem vette, milyen barátságtalan, kietlen hely második otthona. Egy pillanatig sem engedte magát becsapni. Jól ismerte a férjét. Nem az a fajta volt, aki megbocsát, s belátja, hogy így lesz jobb mindkettőjüknek. Egy percig sem áltatta magát. Fogalma sem volt, mi ütött Tomba. Ő mindenesetre nem kockáztat semmit, és már tudja is, mit kell tennie. Ha Eddie Forester tudja a titkát, akkor már a felügyelő is tudja. Mrs. Chester meg biztos elmondta Mrs. Greennek. Ez már négy ember! Napok kérdése és már a fél város róluk beszél. Nem várhat tétlenül. Ennyi embernek nem foghatja be a száját. El fog utazni még ma, Tom meg csináljon amit akar! Végére is ott van a barátnője.

Egy ember van, akire feltétlenül számíthat és az segíteni fog. Nagy kár, hogy tovább nem őrizheti meg előtte a titkát. Kiszámíthatatlan, mit szól majd hozzá, de segíteni akkor is fog. Mélyet sóhajtott, s magában fohászkodva tárcsázni kezdett.

Nagy nap volt ez Mrs. Chester életében. Újra itt ült Isabel unokahúgánál, pedig nem hitte volna, hogy még egyszer itt ül, a kellemes világos konyhában. Töltött káposzta étvágygerjesztő illata szállongott. Mrs. Chester egy almát majsolt. Az utóbbi időben egészen rákapott.

- Ne beszéljünk a betegségről! - intette le a társaságot. - Inkább mondjátok el, hogy sikerült Susan Vale kísérlete a kabáttal.

- Hát, sehogy se. Pedig én is próbáltam már ezt a dolgot. Amikor nem találtam a megtakarított pénzemet, leültem és megpróbáltam lazítani. Lementem abba az izébe...

- Az alfába - szólt közbe Mrs. Chester.

- Abba, tényleg - csodálkozott Sarah. Hogy mi mindent tud Olga!? - És akkor rájöttem, hogy a hokedli fiókjába tettem, amit szinte sohasem használunk.

- Jé, az enyém is az útlevelemben van, bent az éléskamrában egy régi konyhaszék fiókjában - csodálkozott Mrs. Chester - Úgy látszik, mi, idős hölgyek egyformán dugdosunk. De mi volt Susannál?

- Az a szegény asszony majdnem szétépte a kabátot. De nem jutott eszébe, hogy mi történt vele, mielőtt elájult. Sőt, most már abban sem biztos, hogy látta-e azt a másik kabátot ott kint a temetőben.

- Egy frászt! Attól fél Susan Vale, hogy a férje tette, vagy a doktor. Ezért akarja mindenáron kideríteni. A jó ég tudja, miért hiszi ezt - Isabel elkeseredett. Idegesen kotorászott a cigarettája után.

- Most dobtad el - sopánkodott Olga.

Vajon mire gondolhat Olga? Isabel hirtelen elnyomta a cigarettát.

Mrs. Chester töprengve nézett maga elé. Vajon elmondja ezeknek, amit Pat Bensonról megtudott. Még Ingridnek sem mondta el. Úgy érezte, a nagy betegség után, bár még korántsem biztos, hogy túl van rajta, jobbnak és nemesebbnek kell lennie. Ha Pat hazajön délután, meghívja magához vacsorára, Tommal együtt. Ingrid úgyis annyit főz mindig, elég lesz négyőjüknek.

- Képzeljétek, el is felejtettem mesélni, mi történt az éjszaka - Isabel már előre élvezte a történetet. - Diszkréten kezeljétek, mert Charles a lelkemre kötötte, hogy ne mondjam el senkinek.

Doris esett be az ajtón, levegő után kapkodott, látszott rajta, fontos közlendője van, de Isabelt lekötötte saját mondanivalója.

- Charles este megsétáltatta a kutyát. És tudjátok, mi történt? - hatásszünetet tartott. - Szegény dr. Moor osont Patrick Vale házához. Mikor a kutya meglátta, hogy a doktor felkapaszkodik egy nyitott földszinti ablak párkányára, elszakította a nyakörvet és rávetette magát az orvosra. Olyan ricsajt csapott, hogy Patrick teniszütővel felfegyverkezve jelent meg. Eltelelt egy kis idő, amíg Charles el tudta rángatni a kutyát, és dr. Moor végre el mondhatta, hogy csak Patrickkal akart inni egyet. Arra a kérdésre, hogy miért az ablakot választotta, szokása szerint zagyaságot válaszolt. Azt mondta, hogy nem akarta zavarni a többieket. De én biztos vagyok benne, hogy Susanhoz készült. Tudom, amit, tudok - fejezte be Isabel s elégedetten nézett körül hallgatóságán.

Doris gondolatai egészen másutt jártak.

- Mi van veled? - kérdezte kíváncsian a nővérét -, egész ki vagy kelve magadból.

- Semmi, csak azonnal megüt a guta. Majd később elmondom, most még nem lehet. Megígértem egy új rokonunknak - tette hozzá.

- Új rokonunknak? - csodálkozott Isabel - Csak nem házasodik valamelyik gyerek?

- Hagyjuk, nem érdekes! Jó lenne már, ha lezárnánk ezt a gyilkossági ügyet, az idegeimre mennek ezek a rendőrök. Folyton itt lófrálnak, de mikor szükség van rájuk, sehol sincsenek. Emlékeztek arra, amikor leütöttek?

- Azóta sem jöttél rá, vajon ki tehette? - kíváncsiskodott Mrs. Chester.

- Először szentül meg voltam győződve, hogy Alfréd Olsen, de most már nem vagyok biztos benne. Olsen nagyon buta. Különben is túl sokat iszik ahhoz, hogy kísérteteszit tudna játszani. A feleségét sem ő tette el láb alól, hisz mindig nagyon szerette. Csak azt mondhatom nektek, hogy fogalmam sincs róla. Nem hallottam a lépteit sem, pedig kövezett az utca - mondta Doris, s komolyan hordozta végig tekintetét a társaságon.

Mrs. Chester elindult haza. Vajon kicsoda lehet az új rokon? - töprengett. Charles bezárta utána a kaput. Azután kiment a régi hátsó kis házhoz, ott volt a műhelye, ott szokott barkácsolni. Felállt a létra tetejére és a szekrény tetején belekukkantott a hatalmas kalapdobozba. Elégedetten elmosolyodott. Csuda jól sikerült ez a maskara!

Tom magába roskadva ült Olga Chester és Mrs. Green társaságában.

- Hol lehet Pat? - aggódott vacsora közben.

- Biztos közbejött valami fontos dolog - nyugtatta Olga - Talán sürgős műtétre készít elő egy beteget. Sajnos most már magam is tudom, hogy Pat nélkülözhetetlen.

Mrs. Green igazán kitűnő vacsorát készített. Az előétel után olyan finom levest tálalt fel, hogy a vendégek azt hitték, ezután már egy falatot sem képesek lenyelni. Tévedtek. A következő fogásnak - csőben sült lazac, burgonyával és párolt zöldséggel - sem tudtak ellenállni. Hozzá remek Gales Prize-t ittak ketten Tommal, Olga ásványvizet ivott. Desszertként mazsolás pudingot fogyasztottak mézsörrel. Tom a finom falatoktól kicsit jobb kedvre derült. Pat nem kényeztette el mostanában. Még a zakóján lógó gombot sem varrta fel, hiába kérte hetek óta. Vajon hol késik, már régen itt kellene lennie, és még csak nem is telefonált. Nem akarta, hogy érte menjek.

- Talán fel kellene hívnia! - szólalt meg hirtelen Mrs. Chester. Mintha csak gondolataiba látna. Ez hátborzongató.

Tom lassan indult a másik szobában lévő telefonhoz, becsukta maga után az ajtót. Esze ágában sem volt a két öregasszony füle hallatára tárgyalni Pattal. Elég különösen viselkedett a kórházban délelőtt, amiatt a szerencsétlen mondat miatt! Nem is tudta, mi ütött belé, hogy azt mondta Patnak.

Az ügyeletes vette fel a telefont.

- Jó, hogy hív Mr. Benson! Már próbáltuk elérni! A feleségét beszállították Londonba, a Memorial Hospitalba.

- Átjöttem a szomszédba vacsorára - mondta Tom lehangoltan. - A feleségemet is idevártuk. Mrs. Chester hívott meg minket.

- Akkor azt tanácsolom Tom, hogy hívja maga az orvost. Ő talán pontosabban el tudja mondani, mi van a feleségével.

Azonnal tárcsázta a doktor számát a belgyógyászaton. A telefon hosszasan kicsengett. Na végre!

- Itt Tom Benson! Doktor úr, Pat...

- Igen - vágott a szavába az orvos -, a feleségét beszállították Londonba a Memorial Hospitalba. Azt üzeni, ne nyugtalankodjon miatta, a körülményekhez képest jól van. A gyermekosztályon rubeolás eset fordult elő. Az ügyeletes nővérnek szerencséje volt annyi esze, hogy eszébe jutott Pat, aki előző nap ott teljesített szolgálatot, az egyik nővért helyettesítette - folytatta Briggs doktor könnyörtelenül. - Sajnos ilyenkor a terhességet meg kell szakítani. Mivel a felesége túl van a harmadik hónapon, jobbnak láttuk, ha komolyabb felszerelésű kórházban csinálják a beavatkozást. Pat nővér még reménykedik a londoni doktorokban, hátha azok többet tudnak és nem kell elvenni a gyermeket.

- Azt hittem, a terhességről senki sem tud a kórházban.

- Ebben a kis kórházban nem marad semmi sem titokban, Mr. Benson. Azt tanácsolom, ne reménykedjen feleslegesen! Nyugodjon bele a megváltozhatatlanba.

- Bemegyek hozzá a kórházba, most rögtön - döntött Tom.

- Nem tanácsolom. Ilyen késői órában be sem engedik. Ráadásul a felesége kifejezetten kérte, hogy ne hagyja magára a házat, meg az állatokat. Majd ő felhívja magát, mihamarabb tud valami biztosat. Én nem nyugtalanítanám a maga helyében.

- Igaz - válaszolta Tom -, nem tudnám kire bízni az állatokat. Mrs. Chesterre szoktuk, de most beteg.

- Na látja! Tegyen úgy mindent, ahogy a felesége kérte.

Mrs. Chester rosszat sejtve hallgatózott az ajtónál. Felesleges volt, mert Tom nem bírta megállni, hogy el ne meséljen mindent. Azok ketten persze úgy csináltak, mintha nem tudtak volna Pat terhességéről. Ingrid néni töltött egy jó adag whiskyt Tomnak, aki köszönettel elfogadta és egyből lehajtotta az erős italt. Utána valamennyit engedett az a szörnyű szorítás a szíve körül. Lerogyott a székre és tanácstalanul nézett maga elé. Betegnek és elhagyatottnak érezte magát. Mi lesz vele, ha Pat...? Nem merte befejezni a gondolatot. Majdnem sírva fakadt. Legszívesebben leitta volna magát, de a kocsma már rég bezárt.

- Játsszunk egy parti römit, valamivel agyonütjük az időt lefekvésig - javasolta Mrs. Chester. Ebben maradtak.

Hárman ültek dr. Moor konyhájában. Jólesett a gyümölcsvacsora.

A sötét kertben, a kecske fel-felmekegett. Valóban fénylett a szőre, de Martin felügyelőnek nem volt kedve belemerülni ebbe a témába.

- Tudja felügyelő úr, már rég meg akartam kérdezni - törte meg a csendet dr. Moor - azért jár Dorishoz, mert őt gyanúsítja?

- Nem, dehogy! Maguknak elmondhatom az igazat. Az ő édesapja valószínűleg az én apám is. Anyám bevallotta, hogy akit eddig annak hittem, nem vér szerinti apám. Lánykorában bele-szeretett a náluk dolgozó gépészmérnökbe, egy kétgyerekes családapába. Elcsábította szegény anyámat, de feleségül venni nem tudta, így aztán ő hozzáment a régi udvarlójához. Az tudott a dolgról, de soha nem éreztette. Úgy bánt velem, mint a saját gyerekeivel. Isabelnek meg Evenek még nem mondtam el, majd ha lezártuk ezt az ügyet, akkor megtudhatják. Philnek kénytelen voltam elárulni, mert szörnyen féltékeny a feleségére. De maguk tartsák titokban, amíg én nem szólok róla.

- Nekem is feltűnt a hasonlóság Doris és maga között - szólt közbe dr. Moor élénken. - Külö-nösen az orrlyukak, azok jellemzőek erre a családra, nagy, tág orrcimpák, mint a paripáknak.

- Meg a közelülő kicsiny szemek - tette hozzá az őrmester. Nem szeretett kimaradni semmi-ből.

Martin mérgesen pillantott beosztottjára. Mindig arra vágyott, hogy bárcsak szép nagy szemei lennének. A pszichológia szerint...

- Ne térjünk el a tárgytól - szólt közbe dr. Moor - Inkább arról beszéljünk, ami miatt itt vagyunk. Maguk azt állítják, vagy pontosabban az őrmester állítja, hogy tudja, ki a tettes. Eddie, az anatómiai bizonyítékon kívül mit tud felhozni ellene?

- Az az igazság, hogy van még valami, ami nyugtalanít. De azt, ha nem tartozik az ügghöz, bizalmasan kezelem, erre ígéretet tettem. Nem szívesen szegném meg a szavam, ha nem muszáj - szabadkozott az őrmester.

A felügyelő még mindig mérgesen ült az asztal mellett. A világért sem kérdezte volna meg az őrmestert, hogy mi az, amit elhallgat. Elég baj, hogy neki nem volt a kezében semmi bizonyíték. - Vagy mégis a bárgyú Steve tette? - kérdezte magában. Kibámult a kertbe, a kecskére. Valahogy az volt az érzése, valami nincs rendben odakint. Gaston hol kicsinek látszott, hol meg óriásira növekedett a fényben. Megdörzsölte a szemét, de hiába, a kecske határozottan váltogatta a méreteit. Most meg egy óriási káposztára lépett rá, és elkezdte rágni a felső leveleket.

- Nézzék csak - mutatott az ablakra a másik kettőhöz fordulva segítségért. Azok engedelmesen néztek a mutatott irányba, de legnagyobb csodálatukra nem láttak semmi különösét. Zavartan bámultak a felügyelőre, nem értették, mitől olyan rémült az arca.

- Nem látják Gastont a káposztával? - kérdezte izgatottan.

- De látjuk - válaszolta gúnyosan Forester őrmester -, eszi a káposztáját. Mi ebben a különös?

- És maga? - fordult reménykedve a doktorhoz.

- Én sem látok mást. Gaston vacsorázik, éppúgy mint mi - csodálkozott a doktor a felügyelő rémületén.

Martin felügyelő értetlenül bámult ki az ablakon. Gaston hatalmas alakja az eget súrolta, szinte beleolvadt a csillagokba.

- Maga nem is figyel ránk, felügyelő úr! - méltatlankodott Forester.

- Moor! - kiáltotta Martin könyörögve - Maga tényleg nem lát odakint semmi rendkívülit?

- Semmit a világon - válaszolt a doktor csodálkozva. Aztán megkönyörült a felügyelőn, s feltett egy nagyon vastag, nyolcszögre csiszolt opálköves szemüveget. - Ja, már értem. Várjon Forester, ne izguljon, tegye fel ezt a szemüveget és azzal nézzen ki!

Az őrmester türelmetlenül tette a szemére a vastag szemüveget. Ezek mind bolondok? Mit adott nekik vacsorára dr. Moor? Csak nem valami drogot, hogy kitoljon velük. Hogy a csudába láthatna az ember ezen a vastag üvegen keresztül?

- Látom az arcán, hogy nem lát semmit - csóválta a fejét szomorúan -, teljesen reménytelen. Maga egész életében normális lesz.

- De én miért látom, amit látok, szemüveg nélkül is? Megbolondultam? - rázta hevesen dr. Moor karját a felügyelő.

- Oh, nem. Amit most lát, az itt történik a kertben, csak egy másik dimenzióban. Forester nem látja, nem is fogja sohasem látni a dolgok titkos oldalát. Túl racionális. De maga fogékony az ilyen dolgok iránt.

Szegény Forester hiába meresztgette erőlködve a szemeit, nem látott mást, mint Gastont, normális méretben, ahogy eszi a káposztáját. Ezek ketten vagy megbolondultak, vagy ittak valamit. Baj! Nagy baj! Kire számíthat akkor ma éjszaka? Rájuk nem, az biztos. A felügyelő teljesen használhatatlannak látszik.

- Megyek és főzök friss kávé, azután induljunk, ha nem akarjuk lekésni a rém indulását. Orvosilag nem normális emberrel van dolgunk, egy szerencsétlennel. Érzem, hogy ma este elkapjuk. A bolondok megéreznek sok mindent, meg látnak olyan dolgokat, ami mások előtt rejtve van - ezzel dr. Moor kiment a konyhába.

Martin felügyelő, ha lehet még szerencsétlenebbnek érezte magát, mint az előbb, amikor látomása volt. Ismét kinézett a kertbe, de nem látott semmit. Mi a fene esett belé? Nem szokott hallucinálni, mindig józan rendőr volt egész életében. Nagyon bánta már, hogy eljött a nagyvárosból. Visszavágyott a házak rengetegébe. Elege van az egészszökl. Pletykás öreg-asszonyok, kísértet-históriák, világító kecske.

Dr. Moor jött be a konyhából sejtelmes mosollyal, a bejáratot hatásvadász módon eltakarta. Majd kissé testes alakját meghazudtoló kecsességgel félrelépett, a kávé kilötytyentve, maga elé engedte Jessica Johnsont. A két rendőr tátott szájjal bámulta az esti vendéget. Földöntúli szépség! Fehér estélyi ruhája szorosan simult testére, fekete kabátja kiemelte káprázatos alakját.

Martin felügyelő zavartan köhögni kezdett, azon vették észre magukat az őrmesterrel, hogy mindketten udvariasan felálltak. Jessica kegyesen intett nekik, hogy üljenek vissza.

- Ne bámuljon Forester őrmester! Nem látott még estélyi ruhás nőt? Elegem van abból, hogy mindenki úgy bámuljon engem, mint a doktor kecskéje! - Kecsesen leült. Mint egy filmszillag gondolta a felügyelő.

Dr. Moor szintén helyet foglalt. - Arra gondoltam, hogy elégünk van már ebből az ügyből - kezdte magyarázni. - Jessicát rábeszéltem, hogy csalja csapdába a rémet. El kell ismerjék, hogy ha így meglátja az úton sétálni, a kísértés óriási lesz. Nem túl veszélyes, mert hárman figyeljük minden mozdulatát. Na, mit szólnak hozzá?

- Ragyogó ötlet! Ha a kedvező alkalom nem csábítaná, ez megadja a végső lökést neki - lelkendezett Forester őrmester s a felügyelőre nézett.

- Az biztos, hogy veszettül vonzóan néz ki, Miss Johnson, még a halottak is előjönnek a sírból, ha így meglátják - bókolt ügyetlenül Martin.

- Ezzel nem viccelnék a maga helyében! Mindjárt itthagynom magukat. Elegem volt a halottakból a kriptában! - villant Jessica zöld szeme haragosan a felügyelőre. Azért csinálom az egészet, hogy Patrickkal elszabaduljunk innen. Neki persze sejtelve sincs az egészből. Én bízom magukban, de mégis jobb szeretném, ha lenne valamilyen fegyver nálam. Ma délután akartam venni egyet, de az ostoba kereskedő nem adott, mert nincs fegyverviselési engedélyem. Így magának kell adnia nekem, Martin! Megnyugtathatom, tudok löni - határozottan nézett a felügyelőre.

- Az nem ilyen egyszerű, Johnson kisasszony! Hova teszi? Ebben az öltözékben, ami magán van, még egy zsebkendőt sem tud elrejteni. Meg kell bíznia bennünk - válaszolta a felügyelő. - Ennyit talán ránk lehet bízni, ez a mesterségünk.

A doktor elégedett arccal vett ki a fiókjából egy kicsi gyöngyberakásos, női pisztolyt. Martin felügyelő és Forester őrmester majdnem gutaütést kapott a látványtól. De nem volt mit tenni. Martin felügyelő nyomatékosan figyelmeztette Jessicát, hogy csak önvédelemből használhatja.

- Nem lesz rá szüksége, Miss Johnson - szólt közbe Forester őrmester -, egyetlen pillanatra nem veszítem szem elől, nekem elhiheti. Így még soha, senki nem vigyázott magára!

A felügyelő dühös pillantása beléfojtotta a szót. Jobb szerette volna, ha nem kockáztatják ennek a lánynak az életét. Vale-től is tartott. Nem az a fajta férfi, aki büntetlenül hagyja, hogy kockáztassák a hozzátartozó nő életét.

Hirtelen belesajdult a szívébe, neki nincs senkije. Annak meg kettő is van.

- Forester őrmester, maga induljon elsőnek, ahogy megbeszéltük! Álljon a cseresznyefa alá, az pont szemben van az ajtóval, így nem tévesztheti szem elől, ha kijön! Akkor jelezzen nekem! Én az utcán leszek, mindenre figyelek. Nem vagyok biztos benne, hogy csak ő lehet a tettes. A doktor le nem veszi a szemét Miss Johnsonról és azonnal jelt ad nekünk, ha veszélyhelyzet van. Jones és Hart a szokásos helyükön szintén bevetésre készen várakoznak.

- És én mikor induljak? - kérdezte Jessica tette készen.

- Maga akkor induljon, amikor már mi mind elfoglaltuk a helyünket. Ne feledje, semmi rögtönzés! - figyelmeztette nyomatékosan Martin felügyelő a lányt. - A főútról nem térhet le, csak a kivilágított útszakaszon haladhat. Lassan, mintha álmatlanság miatt sétálna. Dr. Moor árgus szemekkel figyeli majd magát. Nem engedheti, hogy bántódása essék, Vale valószínűleg így is kitekeri a nyakát.

- Na, azért magam is jócskán benne vagyok. Inkább én beszéltem rá őt, mintsem ő engem - nevette el magát Jessica, dr. Moor savanyú ábrázatát látva.

Szállingózni kezdett a hó. Jessica szívből remélte, hogy a rém hamarosan ráharap a csalétekre. Semmi kedve nem volt megfázni. Ezek nem mondták meg neki, kit várnak, pedig határozottan tudták, kinek vetik oda csaléteknek.

Elindult vacogva, egyelőre nem a félelemtől, a hidegtől. Amikor a sarkon elérte a temetőt, óhatatlanul eszébe jutott a szokásos horrorjelenet: a megnyílt sír, a koporsóból kimászó vámpír.

- Brr. Mégse kellett volna ezt a szerepet elvállalni. Ott a fűzfák alatt mozog valami fehér. Ha megindul felém, én sikítani fogok. Nem mozdul, talán csak a sírkő fehérlik. Jól elbújtak, nem látni senkit, még a doktort sem. Talán mégis túlvilági lény kísért az utcában. Ha pedig az, akkor nem sokat használ ellene semmiféle pisztoly. A rendőrök sem tudnak neki ártani.

Eszébe jutott, amit Patrick mondott a dombról. Szikrázó téli napokon ott szánkóztak a környék szegény gyerekei, köztük ő is. Patrick szánkójára egy ládát szegeztek, a szülei azon hordták kannában a vizet. A többiek rengeteget csúfolták és ő mindig úgy szégyellte magát. De soha, egyetlen szóval nem panaszkodott. Némán tűrte a gúnyolódást. De minden nap ott volt, egész tavaszig, amíg el nem olvadt a hó, és a fűcsomók felfogták a kifényesedett szántalpakat. Patrick mesélte suttogva, hogy hideg téli éjszakákon hallja az akkori gyerekek rikoltozását, közte a saját hangját. Már rég nem szánkóznak erre gyerekek. A környék beépült, alig lehet ráismerni, módosabb emberek költöztek ide, s ezeknek nincs gyerekük. Jessica sajnálta, hogy most már nem játszanak gyerekek a dombon.

Ezek a rendőrök, hol bujkálnak? Elment az eszük? Elolvadtak? Ő csak ment némán, szívéhez szorított táskával s azt kívánta, bárcsak láthatatlan lenne. Elért a főútig, tudta, vissza kell fordulnia, de semmi kedve nem volt hozzá. A lámpák alig pislákolnak, mintha kedvezni akarnának ennek a pszichopata gyilkosnak. Elindult visszafelé, Olsenék sötét háza mellett. Miért van ezeknél mindig sötét? Mrs. Chester kertjében csupaszon álltak a margaréták. Ott találták meg Lucy Olsent.

Bensonék háza következett. Jessica utálta ezt a testes, izzadt férfit, aki nyálcsorgó mohósággal figyelte minden mozdulatát. Pat Bensont sem szerette. Náluk minden csendes volt. Korán fekszenek, ezt tudta róluk, mást nemigen. A göröngyök mértani pontossággal feküdtek a felásott földön. Ez a Tom képes volt órákon át kapálgatni, nehogy egy félárva gaz életben maradjon. Nekitámaszkodott a kerítésnek, pihent egy kicsit. Na, induljunk tovább - nógatta magát. Továbbment Lawsonék mellett, Mrs. Green otthonáig. Azután a temető következett, majd Patrick háza. Vajon ő hol lehet? Jessica szerette volna, ha Vale eléáll és hazaparancsolja a meleg szobába. De sehol senki. Ment tovább. Isabel háza, szemben a doktor háza, azután a kis utca vége. Fordult és jött vissza, megint ugyanaz az út, mint az előbb. Nem látott egy lelket sem, még kutyaugatás sem hallatszott.

Ekkora marhaságot, itt kóborol a fagyos novemberi éjszakában, estélyi ruhában, vékony kabátban. Agyonhűti magát. A rém meg otthon üldögél fűtött szobában, esze ágában sincs kitenni a lábát ebben a hidegben. Már háromszor megtette az utat oda-vissza, de nem történt semmi. Elég volt ebből az ostobaságból! Körülnézett, de se a rendőröket, se a doktort nem látta. Vállat vont. Kinyitotta a kaput és bement a házba, ahol lakott. Mrs. Green nem volt otthon, mostanában mindig Olgánál aludt. A kihalt ház egy cseppet sem tűnt barátságosnak. Egy fokkal azért jobb, mint a hideg utcán kóborolni. Minden villanyt felkapcsolt, majd a konyhába ment vacsorát készíteni.

Egy sajtos omlett megteszi, és iszik egy forró fűszeres teát, egy csepp rummal. Jessica ügyesen mozgott a konyhában. Nem öltözött át, várta a rendőröket. Hol a fenébe bujkálnak, csak nem gondolják, hogy reggelig rója az utcát. Már észre kellett volna venniük, hogy eltűnt. Mindegy, megiszik még egy csésze teát, azután lefekszik. Nem vár tovább. Csak hadd strázsáljanak odakint! Lent gondosan bezárt mindent. A villanyt égve hagyta, amióta az a szörnyű alak elrabolta, nem szerette a sötétet. Fent a szobákban is villanyt gyújtott mindenütt

és alaposan körbenézett, még a szekrényekbe is bekukkantott. Forró fürdőt vett, s hosszú ideig nézte magát az ajtóra szerelt tükörben. Bosszankodva állapította meg, hogy lefogyott. Nem baj - vigasztalta magát. Minden top-modell vékony, így még jobban illik az álláshoz. Tudott úgy nézni, mintha nem lenne benne élet. Ez fontos dolog egy modellnél. Felvette halványkék, selyem hálóingét, s saját magát is meglepte arcának különleges szépsége. Magáról még soha nem csinált szobrot, jutott eszébe. Lefeküdt. Nagyon egyedül érezte magát az ágyban. Hiányzott neki Patrick. Telefonálni nem mert, hátha Susan veszi fel. Az kínos lenne. Agyonhallgatták a dolgot mind a hárman, várták az ügy befejezését, s addig elásták a csatabárdot, nem beszéltek róla, hogyan tovább. Levett egy könyvet a polcra, de majdnem kihajította a szemébe. Az a bizonyos könyv volt az exhibicionizmusról, amit annak idején vásárolt Londonban. Inkább egy öreg nyelvtankönyvet olvasott, ami mindig használt álmatlanság ellen. El is aludt, mielőtt hármat lapozott volna a könyvben.

Azután arra ébredt, hogy forró, mohó száj csókolja, ahol éri.

- Hol voltál, Patrick? - kérdezte az álomtól bódultan. Választ nem kapott. Kövér izzadt test feküdt rá, majdnem megfojtva őt. A hold előbújt a hasas felhők közül és ő meglátta az undorító húsos arcot. Tom Benson volt, testes alakját fehér lepedő borította. Jessica számára vég nélkül tünő egyenlőtlen küzdelem kezdődött. Tom nyögött, könnyögött, később erőszakosabb lett, s már úgy látszott, nem menekül meg a gyalázattól, amikor az ablakon keresztül Forester őrmester esett be, Martin felügyelő meg rá. Eltartott egy darabig, amíg egymást átkozva Tomra vetették magukat. Jessica meg - életében másodszor - elájult.

Mire magához tért, Tom Bensont már elszállították. Teljesen kikészült, úgy viselkedett, mint egy dühöngő örült. Időbe telik, amíg ki tudják hallgatni.

- Elég erősnek érzi magát, hogy válaszoljon nekünk? - kérdezte Martin felügyelő a lányt.

- Hol a pokolban voltak? - Jessica dühösen köpködte a szavakat.

- A helyünkön voltunk, ahogy megbeszéltük. Az őrmester szegény a cseresznyefa alatt álldogált, én az utcát figyeltem, hátha mégis máshonnan indul a rém. A doktor távcsővel a kezében figyelte a környéket, talán még egy macska mozgása sem kerülte el a figyelmét. Már azt hittük, nem történik ma éjszaka semmi, amikor Tom elindult. A hátsó kijáraton lopakodott ki. Az őrmesternek úgy tűnt, hogy átmegy a kerítésen, de Jones azóta megtalálta a gondosan álcázott, bokrok közötti kis kapukat. Olyan ügyesen vágott rést a szomszédok kerítésén, a sövények között, hogy azok még közélről sem vették volna észre!

Természetesen ez nem bizonyítja, hogy ő a kísértet-gyilkos. Lepedőbe burkolta magát, de ez inkább fürdőlepedő volt. Minden épeszű férfi szívesen bemászna magához, ha nincs itt a felesége és ráadásul kivágott estélyi ruhában a kapujához támaszkodik. Lawsonék szerint szentül hitte, hogy ő tetszik magának.

- Ugyan már, felügyelő úr - kiáltott közbe Forester őrmester bosszúsan -, teljesen nyilvánvaló, hogy ő a tettes.

- Nem Forester, a felügyelőnek ebben igaza van! Óvatosnak kell lennünk. Elvégre nem mutogatni akarta magát, hanem Jessicát megerőszakolni - mondta a rendőrorvos.

- Amit ő nem is erőszaknak hitt, mivel azt hitte, maga is akarja - tette hozzá a felügyelő.

- Ennek maguk, átkozott rendőrök az okai! Ki találta ki, hogy csábosan sétáljak az utcán, csapdába csalva a kísértetet - Jessica dühösen nézett a doktorra.

- Na, nem egyedül találtam ki, de hagyjuk - csitította a felhevült lányt dr. Moor -, amikor megállt a kapunál, láthatta magát és félreérthette a helyzetet. Magam is utánaeredtem egyszer, amikor láttam, hogy a kertek között jön kifelé. Kíváncsi voltam, hova megy. Az állomásra ment. A barátnőjét várta, ott találkoztak. Gyanítom, a felesége is tudott róla.

- Itt mindenki megbolondult - mérgeződött Forester. Teljesen elvesztette az önuralmát. - Először is: neki van a legkisebb micsodája, másodszor: nem lehet gyereke! S ezt ő nagyon jól tudja.

- Mit karattyol itt maga össze-vissza, Forester - vágott az asztalra teljes erővel a felügyelő -, hiszen gyermeke lesz, maga is éppúgy tudja, mint én!

- Az lehet, hogy Pat Bensonnak gyereke lesz, de nem Tomtól. Neki ugyanis soha nem lehet. Nemzőképtelen! - vágta ki büszkén.

- Honnan veszi ezt a bizalmas információt, Forester? - kérdezte Martin felügyelő jeges hangon - És ha szabad tudnom, miért nem tájékoztattott engem erről?

Forester őrmester izgalmaiban felhajtotta az asztalon levő rumot.

- Többször is el akartam mondani, de mindig belémfojtotta a szót, felügyelő úr. Azonkívül megesküdtem Kate-nek, hogy nem adom tovább, amit megtudtam tőle. Ő is elég kínos módon jutott ehhez az információhoz. Felbontotta Pat postáját. Azóta is szégyelli magát. Azonkívül nem lehettem biztos benne, hogy mindennek köze lehet-e a gyilkos személyéhez. Ha nem, akkor nagyon kényes a dolog. Minek tegyem szerencsétlenné őket.

- Ez az! Örülök, hogy belátja. Ez nem bizonyít semmit. Nem ő a felesége gyermekének az apja. Na és! Volt már ilyen az életben, nem először és nem is utoljára.

Forester őrmester kínjában a fejét vakarta. Ezek a fajankók nem látják a fától az erdőt.

- Márpedig ő volt, aki engem elrabolt! - sietett az őrmester segítségére Jessica - Megéreztem, amikor a közelembe került.

- Az érzések nem bizonyítékok - magyarázta váratlanul türelmesen Martin felügyelő. - Elismerem, hogy sok minden szól ellene, de pillanatnyilag csak jogtalan behatolás és nemi erőszak kísérlete miatt tarthatjuk őrizetben.

- Egy ilyen pszichopata, ha lakat alatt van, kiszámíthatatlan - magyarázta dr. Moor. - Előfordulhat, hogy egy-kettőre megtörik, és bevall mindent, de az is lehet, hogy csökönyösen tagad. Majd elválik. Én most mindenestre átmegyek az intézetbe a főorvoshoz. Ha Steve Grant Tomtól félt s tőle kapta a megbízást, talán felenged, ha megtudja, hogy rendőrségi őrizetben van. Talán ki lehet belőle szedni, mit tud. William barátom már mindent megpróbált, ha kemény Stevehez, az szegény rögtön sírva fakad, ha kedvesen kérdezgeti, oda sem figyel. Éjjel-nappal két ápoló van a nyomában. Nagyon ügyesek, Stevenek egyszer sem sikerült előlük meglógni.

- Azt meghiszem, hogy nem sikerült - szúrta közbe Martin felügyelő -, egyenesen Londonból, a Yardról hoztattam őket. Ez a két ápoló - két nagyon ügyes nyomozó. Kérem, ne említse a főorvosnak. Lehet, nem tetszene neki, hogy rendőrök vigyázzák Steve lépteit. De be kell látnia, hogy ez a kedves gyengeelméjű felettébb gyanúsán viselkedett.

Jessica és Forester őrmester lehangoltan néztek egymásra. Érezték, hogy egyedül maradtak gyanújukkal. Martin, Steve Grantot, dr. Moor meg valaki mást gyanúsít.

Szerintük Tom csak egy bolond szerelmes.

- Mindenesetre nagyon hálás lennék, ha végre sikerülne kiszedniük Steve-ből, hogy mi a fenét keresett éjszakánként az utcán és a temetőben. Különben kénytelen leszek letartóztatni, s másfajta pszichiáterrel kezeltetni! Talán a mi szakembereinknek nagyobb sikerük lesz vele - mondta Martin felügyelő meglehetősen élesen dr. Moornak.

- Már mondtam magának, hogy mindent megpróbálunk - válaszolta dr. Moor, miközben magára vette a felöltőjét.

Kintről autóberregés hallatszott.

- Ez Patrick - örvendezett Jessica.

- Na, akkor okozunk egy kis meglepetést Vale-nak - kajánkodott a felügyelő. Eloltotta a villanyt, s felül újra résnyire nyitotta az ablakot. - Miss Johnson, mi a fenének hagyta nyitva ilyen hideg éjszakán a kisablakot? Bárki bejöhet és meglepheti magát - fordult szemrehányóan Jessica felé.

- Milyen ostoba vagyok - hüledezett Jessica - bezárok mindent gondosan, a villanyokat égve hagyom, és erre automatikusan kinyitom az ablakot, ahogy szoktam. Eleinte a levegő hiányzott, de mostanában Patrick miatt hagyom nyitva.

- Sejtettem - somolygott Martin felügyelő -, ugyancsak meg lesz lepve, ha bejön kúszva és itt talál bennünket.

- Megérdemli - pattogott Jessica - szó nélkül magamra hagyott. Ez az izzadt húskolosszus meg is fojthatott volna.

- Majd ha megbolondult. Egész más járt az eszében - kuncogott Martin felügyelő, majd felnevetett, mert megint eszébe jutott, hogy Forester őrmester méret után kereste a tettest.

Némán várakoztak a sötétben. Nem kellett sokáig várni, egy kéz benyúlt a felső ablakon, kinyitotta az alsót és máris belendült a szobába Patrick. Jessica nem hagyta, hogy barátja nevetségessé váljon, gyorsan felkattintotta a kis lámpát. Patrick a hirtelen támadt világosban nem látott semmit, csak az elfojtott nevetéseket hallotta.

- Hol voltál - támadt neki Jessica.

- Az író barátom darabját mutatták be Londonban. Teljesen megfeledkeztem róla, ebben a zűrzavaros időben, Susan figyelmeztetett rá. Telefonáltam a műterembe, de már eljöttél onnan, itthon meg nem találtalak. A színházból is telefonáltam, de nem vette fel senki a kagylót. Mit jelentsen ez, Jessica? Mit keresnek ezek az emberek a hálósobádban? - szigorúan nézett egyik rendőrről a másikra.

- Mint látod, nem rendeztünk szexpartit - válaszolta gúnyosan a még mindig dühös Jessica.

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha felszívódunk - állt fel Martin felügyelő -, Miss Johnson majd mindent megmagyaráz. Nekünk mára már elég volt! Talán még aludni is tudunk egy pár órát. Maga meg doktor, tegye, amit ígért. Sokat várok magától. Vizsgálatásra, Johnson kisasszony, nagyszerű volt. Piszok szerencséje van, Vale! Irigylem magát!

A Memorial Hospital önálló életet élő városkának tűnt. Martin felügyelő és Forester őrmester elveszetten bolyongtak az épületek között. Végül útbaigazították őket, hol találják a kis vasrácsos házat, ahol Pat Benson feküdt. Az épület, annak idején a bentlakó vezető főorvosnak készült. Kényelmes négyszobás ház volt, amit Pat egy sebész főorvossal osztott meg. A közös nappaliban fogadta Mrs. Benson a rendőröket. Teával kínálta a hidegben átfagyott felügyelőt meg Forester őrmestert. Hálás szívvel fogadták. Végre valaki, aki tisztességes teát tud készíteni, gondolta magában Eddie, barátságosan méregetve Pat Bensont.

- Hát felügyelő úr, nem gondoltam, hogy itt találkozunk. Szegény Tom - sírta el magát Pat -, nem tudom elhinni, hogy pszichopata gyilkos lenne. Mindennek én vagyok az oka. Már évekkkel ezelőtt meg kellett volna vizsgáltatni őt. Ehelyett magamra vállaltam a meddőséget. Azt gondoltam, nem bírja elviselni, hogy benne van a hiba. Tudják annyira szeretett volna gyermeket, utódot magának! Tudtam, hogy barátnője van. Azt hitte, az majd szül neki. Saját gyermeket! Amikor megtudtam, mert Lucy persze elpletykálta, nagyon elkeseredtem. Bejöttem Londonba egy ismert nőgyógyászhoz, aki alaposan megvizsgált. Félttem, hogy mégis tényleg bennem van a hiba. A vizsgálat minden kétséget eloszlatott. Makkegészséges vagyok. A doktor azt mondta, több mint valószínű, hogy a férjemben van a hiba. Meg azt is, természetesen előfordulhat, hogy lelki oka van az egésznek. Házaspárok, ha nagyon szeretnének gyermeket, gyakran leblokkolják magukat. Engedjük el magunkat, ne is gondoljuk rá, és akkor sikerülhet.

Vegyes érzelmekkel indultam a vonathoz, és az állomás közelében összetalálkoztam egy ismerőssel, akit - ha megengedik - nem kívánok megnevezni. Kicsit pityókás volt, ilyenek még nem láttam. Elmesélte, hogy egy barátja esküvőjén volt és beleerőltettek két pohár whiskyt. Ezt nagyon kedvesnek találtam, olyan ritka az olyan ember, akinek ennyi megárt. Megkért, tegyem meg neki azt a szívességet, hogy hazakísérem. Máig sem tudom, miért ragaszkodott ehhez. Megtettem amit kért, s még többet is. Ott maradtam vele éjszakára. Tomnak azt telefonáltam, hogy a munkahelyemen vagyok és ott kell maradjak éjszakára egy súlyos beteg mellett. Nem először fordult elő ilyesmi, így nem nyugtalankodott. Sőt, mintha örült volna, hogy mehet a barátnőjéhez, aki majd gyermeket szül neki. Ez felbőszített. Rövidre fogva a dolgot, nem szépítek semmit, lefeküdtem vele, ahogy manapság mondják. S történt, ami történt, nem bántam meg. Ha valakitől gyermeket szerettem volna, az ő volt. Már úgy értem, hogy annyira okos, tehetséges és jószágos, nála különbet nem találhattam volna. Aztán később nem beszéltünk róla, még az is lehet, azt hitte, álmodta az egészet. Én meg végre úgy maradtam. Azt gondoltam, Tom elhiszi, hogy tőle van a gyerek, de nem. Talán szöveget ütött a fejébe, hogy új barátnője sem esik teherbe, mert tegnapelőtt előállt azzal, hogy vetessem el a gyereket. Ő már úgy megszokta, hogy ketten vagyunk, hát jobb szeretné így élni le az életét. Számomra ez csak egyet jelenthetett! Valahonnan megtudta, nem az ő gyerekét hordom a szívem alatt. S még ha olyan bolond is lennék, hogy engednék neki, soha nem bocsátana meg nekem, ebben biztos vagyok. Meg aztán túl sokan tudták a titkomat. Elkövettem azt a hibát, hogy a vizsgálati eredményt a kórházba küldtettem. Ráadásul mikor hazamentem, elől hagytam a leleteket. Ha személyesen megyek érte, akkor senki nem tud meg semmit! Tom annyira hitt bennem!

Valaki elmondhatta neki, hogy... Iszonyú megrázkódtatás lehetett a számára. Ő, aki annyira férfiasnak tartja magát! - Pat majdnem zokogott a felindultságtól. - Lucy tudta ezt, az átkozott! Soha nem ismerte a levéltitok fogalmát! De Kate-ről nem gondoltam volna, hogy elolvassa. Ráadásul a bálon elmondta Forester őrmesternek! Mrs. Chesternek! Akár ki is doboltathatta volna!

Pat Benson szemlátomást rosszulléttel küszködött. Ráadásul... - Pat a gyomrához kapott, levegő után kapkodott, majd ájultan fordult le a székről.

Mrs. Chester elgondolkozva figyelte Ingridet, aki épp aprósüteményeket sütött. Ő még mindig gyenge volt, de már fel tudott kelni, s ez volt számára a legfontosabb. Az egész utcában Pat Bensonról suttogtak. Ő a gyilkos!

Olsenék, akik az utóbbi időben nagyon visszavonult életet éltek, most úton-útfélen terjesztették, igen, ki más tehetne volna el láb alól Lucyt. Pat édesanyja tette a dolgát, etette az állatokat, vigyázott a házra. Nem állt szóba senkivel az utcában.

- Nem Pat tette! - erősködött Mrs. Chester.

- Én pedig elárulhatom neked, Olga, hogy akit én követtem azon a bizonyos éjszakán, nem Tom volt! Nekem elhiheted. - Ingrid még mindig dühös volt Olgára, amiért kitalálta azt a hülyeséget. Testileg-lelkileg megviselte az az éjszaka. Rémálmai vannak, csuromvizesen ébred reggelente, s a temetőn sem mert keresztül menni. Csengettek. Mrs. Green összeresztette, kiejtette kezéből a tálcát. Tessék! Azóta ilyen rossz az idegei. Kinézett a konyha ablakán, mögötte Olga Chester lesett ki. Innen egyenesen a kapura lehetett látni, nem kellett visszapillantó tükör. A kapunál nem láttak mást, csak Gastont, a doktor kecskáját.

- Dr. Moor biztos a fenyő mögött áll, ő csengethetett - dörögte Mrs. Chester.

Ingrid elindult, hogy kinyissa a kaput.

Kiérve nem látott senkit a fenyőfa mellett, a kecske egyedül álldogált, nedves csillogó szemeit Mrs. Greenre emelve. Szemlátomást be akart menni. Ingrid kitárta a kaput, Gaston meg szaporán beügetett a betonúton egyenesen Mrs. Chesterhez. Az annyira nevetett a jópofa állaton, hogy még a könnye is kicsordult.

- Ez tesz jót a beteg májnak - fordult Ingrid felé, aki tanácstalanul állt a kapukulccsal a kezében.

- Na, mi van Gaston, látogatóba jöttél? - kérdezte Mrs. Chester még mindig nevetve. A kecske méltatlankodva rázta a pofaszakállát. Azután tétozás nélkül elindult a külső kamra felé, ahol Olga az almáit tartotta.

- Ez az almáért jött, fogadjunk! Imádja az almáimat. Biztos unatkozott otthon egyedül. Amióta Stevet nem engedik ki az intézetből, a többiek sem jönnek Gastonnal játszani. A doktor is mostanában minden szabad idejét Susan Vale-lel tölti.

- Elhanyagol a gazdád! Nem igaz, Gaston? Mondj már valamit, hiszen olyan okos vagy!

De Gaston nem törődött vele, a kamraajtó előtt lecövekelt.

- Olga, ez tényleg almát kér - Mrs. Green a barátnőjével együtt nevetett. Megtöltötte a kosarat, Gaston jó étvágyal falatozni kezdett.

Kintről heves csengetés hallatszott, a kecske büntudatosan bújt az ajtó mögé.

- Ez a doktor lesz, észrevette, hogy Gaston elcsavargott. Ingrid, megint szaladhatsz ajtót nyitni. A sütemény meg sosem lesz kész. De legalább megtudjuk a legújabb híreket az ügrről

- Olga asszony izgatottan várta Dr. Moort.

Valóban a rendőrorvos lépett be.

- Itt vagy, te csavargó - örvendezett a kecske kikandikáló pofáját látva. - Amióta egy egész napra eltűnt, nem vagyok nyugodt, ha nincs otthon, amikor hazamegyek. De örülök, hogy jól van Mrs. Chester - folytatta a doktor Mrs. Chesterhez fordulva. - Szedi a káposzta kivonatot? Fogadok, hogy nem!

- Na, na Moor doktor! Ne ítéljen elhamarkodottan! Lennék-e ilyen jól, ha nem szedném - kacsintott hamiskásan a barátnőjére Olga asszony - Ugye doktor úr, elmondja a legújabb híreket! Ingrid és én meghalunk a kíváncsiságtól. Napok óta csak vitatkozunk. Szerintem Tom Benson tette, Ingrid meg Pat bűnösségében hisz. Maga szerint melyik ütötte le Lucy Olsent? - sápadt arcát az izgalom ellenére sem ütötte át a pír.

- Hát - vakarta zavarában a fejét a doktor -, nem is tudom mit higgyek. Igazából egyiket sem gyanúsítottam. A felügyelő Steve Grantot hiszi gyilkosnak, Forester őrmester Tomot, bár a legutóbbi kihallgatás Patnál megingatta. Ne felejtsek el, hogy engem is gyanúsítottak.

- Azóta sincs magánál? - kérdezte részvétellel a hangjában Ingrid.

- Nem. Sajnos nem biztos, hogy megmarad a gyerek. Többet tudnak, mihelyt Pat kihallgatható lesz. Önkívületében mindenféle zavaros dolgokat összehord.

- Igaz, hogy a főorvos ott ül az ágya mellett? - kíváncsiskodott Mrs. Chester teljesen elfeledkezve arról, hogy még mindig az ajtóban ácsorognak.

- Rögtön hívták William barátomat, amint rosszul lett. Még Londonban is tudják, hogy ő a legjobb ideggyógyász meg belgyógyász a környéken. Teljesen nyilvánvaló, hogy konzultálnak vele.

- Na igen, ez igaz. De eddig még soha senki kedvéért nem hagyta el az intézetet - erősködött Mrs. Green.

- Ne feledjék, Pat Benson régi kollégája! Ennyit megtesz az ember a másikért. A bosszantó csak az, hogy Steve azóta hallgat, mint a kuka. Amíg a főorvos nem jön vissza, nem hajlandó mondani semmit, teljesen kedélybeteg, még enni is erőszakkal etetik. Félek Martin elveszti a türelmét, másik idegorvosra bízza és elszállítatja.

Az idős hölgyeket nem érdekelte Steve. Sokkal többet tudtak meg a doktortól, mint az sejtette volna.

- Ez a nyavalyás Lucy az oka mindennek - mérgelődött Mrs. Chester. - Ha nem üti bele az orrát mindenbe még, most is élne. Maga kire gyanakszik?

- Azt nem mondom meg! Hátha mégis én tettem - kuncogott a doktor.

Milyen furcsán viselkedik - futott át Ingrid agyán.

Martin felügyelő békét kötött Forester őrmesterrel. Éjszaka háromszor hallgatták ki Tomot, de nem tudtak zöldágra vergődni vele. Reggelig számbavették a gyanúsítottak listáját. Különösen három ember érdekelte őket.

Forester őrmester kifundált egy rém csalafinta tervet s meggyőzte a felügyelőt, be fog válni. Az egész roppant egyszerű, de túl nagy a rizikó. Martin felügyelő hosszan fontolgatta, de nem látott más kiutat. Tom Benson egész éjszaka a fogát fájlalta, s ez kapóra jött nekik. Sőt, ez adta az ötletet Forester őrmesternek.

Martin felügyelő telefonált az intézetbe, és hosszan beszélt az egyik ápolóval. Azalatt az őrmester kikísérte Tomot a cellájából. A férfi olyan volt, mint önmaga árnyéka. Szeme vérekes, arca gyűrött, borotvátlan. Amint meglátta Martint üvöltözni kezdett:

- Ma az ügyvédem elhozza azt a szemérmetlenül magas óvadékot! Az a vörös hajú némbér lesheti, amíg én még egyszer ránézek! Hiszen mióta ide költözött, szemet vetett rám. Ahányszor elkerékpározott a házunk előtt, kihívó pillantásokat vetett rám. Nem átalotta a feleségem előtt csinálni ezt. Elismerem, aljasság volt engedni neki azon az estén, amikor Pat olyan nagy bajban volt, de a férfiember már csak ilyen. Ezt rám verhetik! De többet nem! Megértették! - vonakodva követte a rendőröket az udvaron várakozó autóhoz. Ha nem fájt volna ennyire a foga, hallgathatták volna egészen a kórházig. Így meghúzta magát, minden energiájával az agyát tépő fájdalom legyőzésére koncentrált. Csak azt nem értette, minek kell neki ez a díszkíséret.

A fogorvosi szobában végre egyedül maradt. Az asszisztensnő a másik szobában pizsmogott. Tom beleült a székbe. Fehérköpenyes férfi lépett be, feltehetően ez csinálja majd meg a fogát. Vékony, jó alakú, vonzó barna férfi volt. Utálta ezeket! Engedelmesen kinyitotta a száját, s némán tűrte az injekciót.

- Menjen át a másik szobába, ott várakozzon, amíg az injekció hat!

Mielőtt leült volna, Steve Grant suhant be a nyitott ajtón, a szokásos összeesküvői surrogással. Amikor meglátta Tomot, elszánt dühvel rohant hozzá, és rázni kezdte.

- Maga azt ígérte, hogy a főorvosnak nem csinál semmit, ha tartom a szám! És én hallgattam, mint a kuka, pedig már nagyon szorongattak, piszkáltak maga miatt - szaporán lélegzett s látszott rajta, hogy nemsokára rákezd a sírást. Tom iszonyattal meredt a szegény gyengeelméjű Steve Grantra.

- Mit locsogsz itt össze-vissza! Ki a fene bántotta a főorvost? Elment az eszed!

- Akkor hova lett? Két napja nincs sehol, hiába keresem. Megmondtam, hogy a világon nincs senkim, csak ő! Ha Tom bácsi elteszi láb alól, mint a vastag asszonyt, akkor én megyek...

- Hallgass, te szerencsétlen flótás! Honnan veszed ezt a zöltséget! Nem bántottam én senkit! Senkit! Megértetted! Egy ujjal sem nyúltam a főorvoshoz. Hiszen két napja bent vagyok a rendőrségen, hogy tehettem volna, nem mondanád meg?

- Tom bácsi, én nem félek ám magától! Nincs meg dr. Hort, hol van? Maga ki is szökhett éjszaka, mint ahogy mindig tette. Én megtettem, amit mondott! Nem kell magától több labda, a főorvos kell! - Steve magából kikelve ordított. - Kimentem éjszakánként, ahogy maga mondta, felvettem a fehér leplet, végigvonultam a városon a kórházig. Ha egy nővel találkoztam, szétrántottam a lepedőt, a fene tudja, miért sikoltottak.

- Mit karattyolsz itt össze-vissza - sziszegte Tom iszonyú mérgesen. Csak lenne éjszaka, és lennének a temetőben, egykettőre elintézné ezt a bolondot.

Felkapta az injekciós tűt, amire Steve éktelen visításba kezdett. Berohant a fogorvos, kivezette a jajongó Steve Grantot. A rendőrök már várták. Nagy nehezen sikerült az autóba tuszkolniuk, visszavitték az intézetbe. Remélték, a főorvos még nem érkezett vissza Londonból.

Martin felügyelő meg Forester őrmester újra meg újra, végig hallgatta a kazettát, amire felvették Tom és Steve között lezajlott párbeszédet. Sajnos Steve nem beszámítható, ez az átkozott Benson meg nem ismer be semmit. De szorul a hurok körülötte. - Legjobb lesz, ha felmegyünk a lányokkal beszélni, Tom meg mehet vissza a zárkájába - mondta a felügyelő az ajtónál kávé ivó poszttnak.

Forester őrmester meg ő elindultak megkeresni a két fiatal ápolónővért, akik állítólag találkoztak az exhibicionista kísértettel.

A betegek a folyósokon türelmesen várakoztak. Szinte szuggerálták az ajtót, hátha bejön: a fiú, a férj, vagy az apa, anya.

A rendőröknek szerencsájuk volt, a két cserfes ápolónővendék éppen a kocsikra pakolta a reggelit. Mikor meghallották, miről van szó, dőltek a kacagástól.

- Mi olyan nevetséges? - dörrent rájuk Martin. - Könnyen megfojthatta volna magukat, ha úgy hozza a kedve. Hadd halljam, hogy nézett ki?

- Hatalmas, testes férfi volt, az arcát fehér csuklya fedte. A lepedő alatt irtó jó kabátot viselt, alatta semmit - a kis nővér most már igazán zavarban volt.

- Hm - köszörülte a torkát Forester őrmester és alig mert megszólalni - Mekkora volt a nemi szerve, elvégre maguk mégiscsak nővérek, s nem ájulnak el egy meztelen férfi láttán.

A lányok zavartan pillantottak egymásra. Röstelkedve válaszolták, hogy nem tudják. Nem néztek oda, hanem elszaladtak.

- Féltünk - mondta az egyik -, majdnem frászt kaptam tőle. Igazán rettenetes volt, ahogy ott állt, abban a kísérteties öltözékben.

- Nem emlékeztetett valakire, akit ismernek? - faggatta a lányokat az őrmester, elkerülve Martin felügyelő rosszalló tekintetét.

- Mi lenne - kérdezte később a kórház étkezőjében Forester őrmester -, ha beöltöztetnénk Tomot a szokásos gönceibe és elővezetnénk a nővéreknek? Talán ráismernének.

- Azonosítani nem tudnák. Túl sokat takart le magából ez az átkozott - válaszolta Martin felügyelő.

- Szóval már maga is kezd hinni a bűnösségében, felügyelő úr?

- Hinni! Az nem elég, de ezt maga is jól tudja, őrmester. Nem egy esetben előfordult, hogy egy száz százalékbán bűnösnek vélt gyanúsított ártatlannak bizonyult. A bűnözés pszichológiáját azért kell tanulmányozni - s hosszas előadásba fogott.

Forester őrmester szerint Tom bűnösségéhez nem fért kétség, de nem bánta volna, ha Pat Benson magához tér. Bár nem az a fajta volt, aki bevallja nekik szívességből. De azért rendőrök ők hosszú évek óta, hogy megtalálják a módját, hogyan kell valakiből kiszedni az igazságot.

A kapitányságon az a hír várta őket, hogy Pat Benson hazaérkezett, orvosi felügyelet alatt van. Pontosabban a főorvos őrzi rendületlenül, nem engedi kihallgatni. Forester felhívta a Benson lakást, sikerült Hort doktorral beszélnie. Az megígérte, hogy, ha megfelel nekik, fél óra múlva fogadja őket az intézetben. Ez is több a semminél, úgyis beszélni akartak a főorvossal. Remélhetőleg nem csinál botrányt Steve miatt. Bekaptak valamit a közeli vendéglőben, s pont fél óra múlva kiszálltak az intézet előtt.

William Hort gondterhelten várta a rendőröket a szobájában. Azt sem tudta, mivel kezdje. Legszívesebben semmit nem mondott volna nekik. Mindegy! Úgyis kiszimatolnák! Inkább tőle tudják meg! Remélhetőleg nem mondják el senkinek.

Steve-vel kezdte - Szóval amikor megérkeztem az intézetbe, Steve magukkal volt a kórházban. Bevallom, szörnyen mérges voltam magukra miatta, rettenetes állapotban érkezett vissza. De aztán amikor meglátott engem váratlanul lecsillapodott. Ilyen megható élményben régen volt részem. Olyan örömmel üdvözölt engem, mintha az apja lennék. Nagyon megkönnyebült, amikor meglátott, képzeljék azt hitte szegény feje, hogy Tom Benson meggyilkolt engem. Nagy nehezen kiszedtem belőle az utóbbi időben történeteket. Rájöttem tényleg jobban oda kellett volna figyelnem az éjszakai csavargásaira. Az egész azzal kezdődött, hogy rajtakapta Tom Bensont, amikor az a kórház közelében az ápolónőnek mutogatta magát. Tomnak az volt a szokása, hogy Lucy Olsen kertjében, a díszbokrok között hagyta a ruháit.

Ez az ostoba Steve, másnap megkérdezte tőle: „Mit csinált tegnap éjszaka, Tom bácsi?” mire az kiszedett belőle mindent. Amit Steve tudott elég veszélyes volt számára. De rájött, mi a megoldás. A betegek éppen az ő kertjében dolgoztak, így a munka végeztével megajándékozta őket egy-egy futball-labdával. Ez végtelen hálára kötelezte Steve-t. Villámgyorsan vágott az agya. Azután behívta s a lehető legjobban ráijesztett szerencsétlenre. Azt mondta, ha valaha megtudja, hogy eljárt a szája, megöl engem. Steve Grant kicsi gyermekkorától itt nevelkedett, és rajtam kívül, senkije sincs. Azt hiszem, a maga módján boldog itt a többiekkel együtt. Az intézetet velem azonosítja. Azt hiszi, ha én meghalok, akkor nekik mindnyájuknak menniük kell.

- Ebben nem téved - szólt közbe Martin felügyelő -, maga nélkül az intézet nem az otthonuk. És ezzel nem bókolni akarok.

- Igazán kedves, hogy ezt mondja. Ezek szerint helyesen döntöttem. De térjünk vissza Steve-re! Szentül megígérte Tom Bensonnak, hogy hallgatni fog. Annyiban is maradt volna a dolog, ha Stevenek nem tetszett volna, amit Tom csinál. Többször megleste és megpróbálta utánozni. Ezt Benson észrevette és rávette Steve-t, ő is öltözzön be a ruhájába. De arra nem tudta rávenni, hogy levetkőzzön, így Steve alsónadrágban mutogatta magát. Tetszett neki, hogy a nők sivalkodtak. Legtöbbjük oda sem nézett, hanem csak elszaladt. Steve minden alkalom után egy labdával teli sporttáskát kapott ajándékba, amit Tom különböző helyekre rejtett el, többnyire a kórház kertjében. Azért bujkált állandóan a bokrok között szegény fiú. A labdákat kereste. Tom jól szórakozott, s mellesleg magáról is elterelte a figyelmet. Így ment ez egészen addig, amíg egyszer a temetőben Steve meglátta, amint Tom Benson leütötte Lucy Olsent. Másnap meg hallotta, hogy meghalt. Steve azután még jobban félt Bensontól, mint eddig. Lucyt nem sajnálta, akkor meg különösen haragudott rá a doktor kecskéje miatt. Előző nap délután Gaston torkoskodott a káposzták között a kertben, s emiatt Lucy leöntötte hideg vízzel. Steve emiatt hallgatott az egészről, igyekezett elfelejteni, mintha nem is történt semmi. Az ő elmebajánál ez lehetséges. Azután amikor Tom megkérte, hogy éjszaka lopózzon oda a kriptához és nyissa ki az ajtót, mert bent rekedt a kecske, megtette. Ő aztán nem kérdezősködött. Imádott „lepedőben kísértetni”. Mikor maguk olyan jól ráijesztettek, rohanás közben

fenn akadt egy bokron a lepel. Steve meg ész nélkül rohant tovább. Egész éjszakáig bujdosott, dr. Moor talált rá. A labdákat a doktor kertje alatt rejtette el neki Tom. Ez volt a jutalom.

A főorvos elővette a whiskys üveget.

- Parancsolnak?

- Szolgálatban nem iszunk - válaszolta Martin. Az őrmester szemrehányóan nézett rá.

Töltött magának egy adagot. Szódát spriccelt hozzá, nagyon megsomjazott. És a neheze még hátra van.

- Ez a szerencsétlen Steve! Micsoda aljasság ilyesmire felhasználni egy ártatlant. Valóságos sátán ez a Tom - Forester hangján érződött legszívesebben a vádlottak padján látná Bensont.

- Tom Benson sem normális. Az exhibicionizmus betegség, régen kezeltetnie kellett volna magát. De most nem bocsátkozom szakmai magyarázatokba. Börtönre nem ítélik, elme-gyógyintézetben a helye. Maguk nem tudnak majd semmit sem kiszedni belőle, Steve Grant pedig nem tanúskodhat. Egy szakorvos viszont tudja, hogyan bírja vallomásra Tomot, mielőtt végleg bezárkózna. Nem, én nem vállalom, majd megértik, miért. A nehezebbik mondani-valóm, még hátra van. Mindegy! Akármennyire kínos, el kell mondanom. Megígértem Pat Bensonnak. Arra kérem önöket, kezeljék diszkréten, amit mondani fogok. Pat ugyebár, nem nevezte meg maguknak azt a férfit, akivel... khm... azt a bizonyos éjszakát töltötte.

- Csak nem maga volt az? - Forester őrmester szeme elkerekedett - Hihetetlen.

- De igen, én voltam. Természetesen fogalmam sem volt a következményekről. Még abban sem voltam biztos, hogy megtörtént. Azóta is gyötör a szégyen. Pat nagyszerű teremtes, én pedig úgy viselkedtem, mintegy faragatlan bunkó. Mindig sokra tartottam mint ápolónőt. Szívesen feleségül vettem volna, ha nincs férjnél. Most már sajnos lehetetlen, Tomtól nem választják el soha.

- Azért együtt élhetnek, dolgozhatnak, a maga ápolójaiért - vigasztalta Martin felügyelő a szemmel láthatóan lehangolt doktort.

- Nem. Egyedül akar maradni, s elutazik innen, amint lehet. Nem munkatárs kíván lenni egy férfi mellett, hanem feleség. Én nem hagyhatom itt a betegeimet!

- Maga, Hort doktor, nem szerelemmel szereti Pat Bensont - Martin felügyelő remélte, hogy a főorvos nem lesz dühös azért, amit mondott. - Természetesen ez nem tartozik ránk. Mi végtelenül hálásak vagyunk, hogy elmondta ezeket a dolgokat. Forester őrmester mindig Tom Bensont tartotta gyilkosnak, én nem. Hízelegtem magamnak, hogy értek a bűnözők lélektanához. Az őrmester szerint a pszichológia marhaság. Számomra Tom őszintének látszott, amikor tagadta Lucy meggyilkolását. Persze, ha elmebeteg, a helyzet egészen más. Megfogadjuk a tanácsát és bevonunk elmeszakértőt, az talán vallomásra bírja. Bár azok után, amit elmondott, Tom bűnösségéhez nem fér kétség - állt fel Martin felügyelő s kezet nyújtott a főorvosnak. Forester őrmester is melegen megrázta a doktor kezét. Nem tudott elnyomni egy elégedett mosolyt. Lám, lám! Kinek volt igaza?

Pat Benson sehogy sem tudott belenyugodni Tom bűnösségébe. Sok mindent tudott a férjéről, ismerte a hibáit, de az biztos, hogy nem gyilkos. Hallgatagon ültek a kis üvegezett konyhában az édesanyjával. Kinézett a kertbe. A legápoltabb kert volt messze a környéken. Istenem, mennyit dolgozott vele Tom! Szinte minden szabad idejükben ott dolgoztak a férjével, ha az idő engedte. Büszkék voltak egymás munkájára, felváltva mutogatták az ismerősöknek a másik növényeit.

- Pat szőlője - hallotta vissza Tom hangját - Nézd csak meg Pat csodálatos szőlőfürtjét, láttál-e valaha ilyen nagyot - dicsekedett legjobb barátjának.

Megrázkódott. Elég a depresszióból. Gondolkodjunk logikusan! Az, hogy odaüt Lucy fejére mérgében, el tudta képzelni, de ami utána történt, az nem ment a fejébe. Hidegvérrel végighúzni az úton, mikor bárki megláthatja? Azután átemelni a kerítésen? A fehér tiszta margaréták közé vonszolni? A bajt Mrs. Chesterre hárítani? Nem. A férjéről sok mindent lehet mondani, de nem kegyetlen és nem ostoba.

A kis sárga cinkék csipegetni kezdték a mézes karikákat. A szürke macska szeme kikerekedett az izgalomtól. Míg Mrs. Chester kórházban volt a cica idekapott. Talán jó lenne átmenni az öreg hölgyhöz, biztos szívesen beszélgetne egy kicsit. Mrs. Green csodálatosan viselkedik vele, az egy szent. Hát lehet. De valószínű, hogy Tomot bűnösnek tartják, és erről nincs kedve velük beszélgetni. Az egész utca bűnösnek tartja, csak ő nem, a felesége. Ő tudja, hogy nem az.

- Ha nem félténélek az izgalomtól - szólalt meg az édesanyja jóságos arcán félénk mosollyal -, azt mondanám, menj be hozzá és beszélj vele. Talán neked elmondja, hogyan történt.

- Jó ötlet! Magamat rágni tán a legrosszabb. Én mindig attól lettem jobban, ha elébe mentem a dolgoknak. Bajban van, segítenem kell rajta! Végére is ő a férjem. - Kiment a zsúfolt előszobába. A kis szekrényből elővett egy jó meleg, virágos szövetkosztümöt, s ezzel bevonult a fürdőszobába. Gyorsan lezuhanyozott, arcát szándékosan nem készítette ki. Így sápadtan, meggyötörtén Tom talán rendesebb lesz hozzá. A gyerekről hallgatni fog, az ráér később.

Szegény Tom, sírta el magát a férje fürdőköpenyét látva - beteg, nagyon beteg, de az biztos, hogy nem gyilkos. Odacsapni, az más, de utána fojtogatni, más kertjében elrejteni, arra nem lenne képes. Elkészült az öltözködéssel, nem húzhatja tovább az időt, indulnia kell. Kint Mrs. Greenbe ütközött, aki friss brióst hozott át a teához. Nem tetszett neki, ahogy Ingrid néni ránézett. „Mindent tudok”, mondta a tekintete, hiába próbálta kedvességbe burkolni.

A fene vigye az öregasszonyokat, mérgelődött magában.

- Megyek, járok egyet - fordult hozzájuk -, teára itthon leszek. Köszönöm a briósokat, csodálatos az illatuk. Nem csoda ha Olga néni meggyógyul egy ilyen odaadó ápolástól.

Jól látta, hogy Doris Forbes kíváncsian vizslatja az almafái alól. Patrick Vale házánál této-vázott, jó volna benézni Susanhoz. De aztán meggondolta magát és nekivágott a temetőnek.

Hogy repül az idő! Mindjárt karácsony lesz! Nem félt egy cseppet sem. Kitől is félne? Szinte békesség költözött a szívébe a csendtől, a faágak közül kikukucsáló téli naptól. Jobb volt itt, mint a kórházban. Szinte sajnálta, mikor kiért a másik oldalon a patak partjára. Még nem tudta, mit fog mondani Tomnak, minden attól függ, hogyan fogadja őt. Szerencsére se az őrmester, se a felügyelő nem volt bent.

Az ügyeletes tiszt első szóra megengedte, hogy a férjével négy szemközt beszéljen. S ez fontos volt. Leült egy kényelmetlen székre, elkeseredve nézett át a sivár szoba másik részébe, ahová majd a férjét vezetik. Lassú, csoszogó léptek közeledtek, alig lehetett hallani a rendőrbakancs határozott lépteitől.

- Erős nyugtatót kapott, mert nagyon felizgatta magát a kórházban délelőtt. Talán jobb így most magának, Pat, meglehetősen agresszív tud lenni, gondolom a bezártság miatt - szólalt meg háta mögött a rendőr. Most magára hagyom vele, majd csengessen ha befejezték. Sajnos, lehet, nem megy vele semmire - ezzel el is tűnt.

Tom lerogyott a székre, kezeit az asztalra téve, Patra nézett, megpróbált mosolyogni.

- Hogy vagy? - kérdezte Pat -, kicsit félve a választól. Mert hogyan is lehet valaki az ő helyzetében.

- Nekem már mindegy. Csak miattad aggódom, tönkretettem az életem.

- Én erős vagyok, szembenézek ezzel is. Minden csoda három napig tart. De Lucy nem te ölted meg, ugye, Tom?

- Nem, nem én tettem. Azt hiszem, Ben tette. De teljesen mindegy, az a... az a másik dolog elintéz engem egy életre. Délután itt volt az ügyvéd. Óvadék ellenében sem bocsátanak szabadlábra. Azt mondja, bizonyítékuk nincs ellenem, csak Steve Grant vallomása. De azt nem tudják felhasználni - keservesett sóhajtott - Az a vörös hajú lány, az babonázott meg engem. Biztosan boszorkány, sokan mondják, még ma is vannak. Egyszer azt mondta annak a kelekótya Mrs. Greennek. - Az a kabát őrzítő, Ingrid néni, amit Patrick Vale visel. Olyan mintha nem lenne alatta semmi. - Marhaság - válaszolta az öreg hölgy - hiszen láthatod a nadrág szárát. Mrs. Greennek nincs fantáziája. Én felvettem a Patrick Vale kabátjának a mását, és mégsem volt sikerem. A fejemben összezavarodott minden. Már nem is emlékszem az első utamra. Lehetséges találkozni akartam valakivel? Aki gyermekkel ajándékozna meg... Miért nem mondtad el nekem, hogy bennem van a hiba? Én vagyok az oka, amiért nincs gyermekünk. - Tom elhallgatott, borzadva temette kezébe az arcát.

- Nem tudtam korábban. Lucy halálának napja előtt bizonyosodtam meg róla - válaszolta Pat mélyszéges száналommal a szívében. - Tom, ugye nem te ölted meg azt az asszonyt?

- Nem, nem öltem meg - válaszolta az felemelve a fejét a kezéből. - De senki nem hiszi el nekem. Nem is érdekel, nekem már úgyis mindegy. Nem akarok tovább élni. Azt mondják elmebeteg vagyok. - Keserűen felnevetett. Pat látványa rádöbbsentette életének tragédiájára. Nem élhetnek már úgy, ahogy azelőtt. - Bennem van a rém, és ha megszólal akkor nekem indulnom kell az éjszakába.

- Nem adhatod fel, Tom! Még meggyógyulhatsz! Neves ideg orvosokkal beszéltem. Sokat segítene, ha nekem elmondanád, mi történt! Tedd meg nekem, tartozol ezzel a közös múltunknak - megpróbálta kezét a férje felé nyújtani. S abban ez a mozdulat elindított egy régi érzést, hogy óvja, védje ezt az asszonyt. Már nagyon régen érezte ezt.

- Elmondhatom. De nem hallgatnak ki? Nem akarom, hogy meghallják. Az ügyvéd is azt tanácsolta, hogy ne ismerjek be semmit, nincs rá bizonyítékuk, hogy én járkáltam éjszákánként kísértetruhában. Megcsináltattam magamnak Patrick Vale kabátjának a mását, egy vagyont fizettem érte. De kellett nekem...

- Tom - szólt közbe Pat, félve hogy férje elveszti a fonalat -, azt mondd el, mi történt Lucy meggyilkolásának éjjelén.

- Lucy halálának éjjelén? - révedt vissza - Hát azon az estén is elindultam, amikor te elaludtál. Még nem tudtam, hova megyek, az állomás fele lakó barátnőmhöz - félve Patra nézett, de az biztatón mosolygott - vagy a városban riogatom az asszonyokat. Aztán kint a temetőben elfogott a csavargási vágy. Tudod, az az asszony nem jelentett nekem semmit. Azt reméltem, ő talán megajándékoz egy gyermekkel. Te lettél volna az anyja!

Azon az estén nem volt kedvem hozzá, ezért kimentem a temetőbe. Csípős hideg volt, harapni lehetett a levegőt. Mire beöltöztem kísértetnek, már valahogy annak is éreztem magam. Te vagy az egyetlen, akinek el merem ezt mondani. - Tom hirtelen izgatott lett, mintha valaki más keresne benne helyet, kiszorítva a bent lévőket. - Egyszer még, mikor nem kísértettem a fehér lepedőben, biztos nem hiszed el, jártam fényes nappal a kriptá mellett. Neked gyűjtöttem pitypang levelet, emlékszel, azt mondtad, jót tesz az epédnek. Derült volt az ég, sehol egy felhő, viharak semmi jele, mégis esküdni mernék rá, hogy egy villám csapott a kriptá vaskerítésébe, megremegtetve a rozzant, mohás kaput. És akkor valami belémsajdult. Hirtelen mintha emlékeznék valami régi történetre, ami időtlen idők előtt átéltem. Akkor éjszaka mentem ki először. Úgy élek, hogy igazat mondok, ott volt a kísértet öltözet - kimerültem elhallgatott. Patakokban ömlött róla az izzadság. - A kabátot én csináltattam, azt hittem, az Vale sikerének a titka a vörös hajú lánynál. Hidd el, az a lány tényleg boszorkány.

- Tom - Pat olyan hangon beszélt, mint a betegeivel szokott -, azt akartad elmondani, mi volt Lucy meggyilkolásának éjjelén.

- Igen - riadt fel Tom.

- Lucy, az átkozott! Miatta van minden! Tehát elindultam a kísértet-lepelben, végig az utcán. Még a férfiak is menekültek előlem. Hihetetlenül gyávák az emberek. Lucyék kertjében néha a bokrok alá dobtam a fehér leplet és Patrick Vale kabátjában, egész más emberként indultam tovább. Az a kabát, valami örületes démon lakozott benne. Valahogy bűnnek éreztem alatta bármit is viselni. A városban alig találkoztam valakivel. Szörnyen elfáradtam, visszaindultam. Végre a másik oldalról egy kövér asszony közeledett bebugyolálva kendőbe, sálakba. Megvártam, amíg közel ért hozzám és szokás szerint széttártam a kabátot. Vártam a hatást, de az az átkozott Lucy, mert ő volt az, tudod milyen vaksi, nem látott semmit. Így közelebb léptem és akkor két dolog történt váratlanul. Előbujt a hold, és a szél letépte a mélyen arcomba húzott kalapot. Lucy Olsen végre sikoltozni kezdett, de nem szaladt el, hanem rám meredt. Hirtelen magamhoz tértem, mintha addig nem is én lettem volna. Tiszta hülyének éreztem magam, ahogy ott álltam a kabát alatt meztelenül, mint egy szatír. Ezért gyorsan szaladni kezdtem a temető felé. Csak arra vágytam, hogy hazaérjek és végre lefeküdhessek. De ez az átkozott némbor utánam settenkedett, tudod milyen kíváncsi. S mikor már átöltözve indulni akartam hazafelé, elém ugrott egy szőlőkaróval és zengő hangon az arcomba kiáltotta, amit nálad délután megtudott.

Azt mondta, szégyellhetem magam, nem vagyok férfi, és nem tudok gyereket csinálni! S ami legrosszabbul esett, Pat, elmondta, a másik lelet tartalmát is. Innen tudtam meg, amitől mindig is féltem, hogy valakivel te is összeszűröd a levelet, és attól lesz gyermeked.

És ordított, egyre csak ordított, hátha kirohannak az emberek és meghallják, már csak egy száj volt, rég nem emberi arc. S mindez nem volt elég neki, a karóval többször rámsújtott sivalkodás közben. Végtelen idő után, magam sem értem, hogy nem korábban, kikaptam kezéből a karót és lesújtottam rá jó párszor, amíg össze nem esett, a fejét a sírkőnek ütve. Teljesen elvesztettem a fejem. Máig sem tudom, hogy jutottam haza. Minden összetört bennem. Egy másik ember lettem, akinek nem volt semmije. Egy burok maradt belőlem, aki tette tovább a dolgát.

- És Lucy? Vele mi lett? Hogyan került Mrs. Chester margarétái közé?

Tomot szemmel láthatóan ez nem érdekelte. - Hát, gondolom magához tért. Nem látszott halottnak, amennyire meg tudtam ítélni. Másképp hogyan tudott volna elmenni?

- Dehát másnap holtan találtuk a margaréták között Tom! Te is jól tudod.

- Igen, tényleg. De nem én öltem meg. Szerintem Ben tette, ahogy a felügyelőnek mondtam. Hazament, veszekedni kezdett és Ben odacsapott. Csak így lehetett - folytatta közömbösen Tom.

Pat számára élet halál kérdése volt, hogy tisztázódjon, ki ölte meg Lucyt. De Tomot mintha semmi nem érdekelné. Vajon miért? Minden elveszett számára azzal, hogy nem lehet gyermeke, s azzal, hogy Pat megcsalta?

- S ne feledd el, hogy most már mindenki tudja rólam azt a dolgot a kabáttal.

- Nem érdekes! Nem érted, Tom? Minden rendbe jöhet még! Én melletted vagyok. De a gyilkosság! Azt nem úszhatod meg. Koncentrálj, kérlek! Hátha eszedbe jut még valami!

Tom egyre álmosabban nézett maga elé. Nem tudott magyarázatot adni Lucy halálára. Folyton csak ugyanazt ismételte. Végén már majdnem elaludt. Pat nem bánta. Örült neki, hogy eljött. Megerősítette eddigi elhatározásában.

Később, amikor elmondta az egészet a felügyelőnek, az nem lepődött meg. Forester őrmester viszont szinte magán kívül volt. Kezdetől fogva csak Tomot tudta elképzelni bűnösnek. Legalábbis majdnem kezdetől. Az őrmestert nem győzte meg az asszony vallomása. Annyira lesújtotta a dolog, hogy elővette a dugiüveget s gyors egymásutánban két whiskyt is felhajtott. Martin nem szólt érte. Némán hallgatta Forester újabb teóriáját, hogy Tom talán nem is tudja, mit csinált Lucy holttestével. Csak arra emlékszik, hogy leütötte.

- S mi van - fejtegette Martin felügyelő neki -, ha Pat Benson a férje után lopózott, és látta, amint az leüti Lucyt. Mindent hallott. Lucy Olsen, az átkozott ott fekszik holtan. Szeretett férje veszélyben van. Ápolónő, testileg lelkileg erős asszony! Megrendezi az egészet, hogy másra terelje a gyanút. Vagy ha jobban tetszik, az is lehet, hogy Lucyt ő ölte meg, hogy elhallgattassa.

Martin felügyelő felsóhajtott s kinézett az ablakon. Kint Alfréd Olsent pillantotta meg, amint kiszáll az új kocsijából és bemegy a biztosítóhoz. A fejében a régi képek kezdtek összeállni. Egységes képpé!

- Forester őrmester - szólalt meg Martin felügyelő hirtelen. - Tudja, kezdetől fogva foglalkoztat egy gondolat. De nem jutottam vele semmire. Cui prodest? Majd egyszer elmagyarázom, mit jelent. Az én gyilkosom kezdetől fogva az, akinek anyagi haszna lehetett Lucy halálából. Az a rohadt pénz! Ezért ugyan a régi, nemesebb időkben is öltek, és nem hiszek abban, hogy régen jobbak voltak az emberek, de az tény, hogy egyre durvább bűncselekményekkel találjuk szembe magunkat. Szóval az én gyilkosom minden szempontból ideális, csak van egy bökkenő. Sziklaszilárd az alibije.

- Egy szót sem értek az egészből, felügyelő úr, de kívánom, hogy bárcsak igaza legyen. Nem szeretnék az utcára kerülni.

- Ha nem vesztegetjük feleslegesen az időt, minden hamarosan kiderül. Reméljük igazam lesz! Csak azt vesse a fejébe, hogy kezdetől fogva rá gondoltam - válaszolta Martin felügyelő s magára húzta a kabátját.

- De felügyelő úr! Honnan vette ezt a remek ballonkabátot? Majdnem olyan, mint Patrické - ámuldozott az őrmester.

- Éppen olyan! - dörrentett rá Martin felügyelő a beosztottjára -, ezt bizony valakinek ki kell fizetni. Állás nélkül bajosan lehet.

Rohantak lefelé a lépcsőn. Martin felügyelő biztos volt benne, hogy helyes az elmélete, de azért izgatott volt. Forester őrmester pedig majd meghalt a kíváncsiságtól.

A rendőrautó szirénázva száguldott végig a városon. A telepnél fékezett. A felügyelő és az őrmester kiszállt. Hamarosan megtudták, hogy Olsen már nem dolgozik, felmondott. De a felügyelő nem is ezért jött. A másik éjjeliőrt kereste, akivel Alfréd Olsen a gyilkosság napján együtt volt. Nem volt szolgálatban. Elhajtottak a lakására. A felesége egyszerűen nem volt hajlandó szólni neki, hogy keresik a rendőrök.

- Épp kádfürdőt vesz! Majd maguk miatt pocskoljuk a drága gyógyvizet! A reumájára hoztam neki! Tíz perc múlva befejezi, akkor beszélhetnek vele. Előbb nem!

Martin felügyelő és Forester őrmester tehetetlenül rogyott a kanapéra. Kínálás nélkül vettek a gyümölcsös tálról. Micsoda gyönyörű almák!

Végre az őr elkészült a fürdőjével és csoszogva megjelent az ajtóban. Bambán bámult a rendőrökre, meg az almacutkákra.

- De felügyelő úr! - méltatlankodott - Mit akar? Már százszor elmondtam, hogy Alfréd ki sem mozdult egész éjszaka! Akár megesküszöm rá.

- Nézze, maga a telep másik végén vigyáz a portásfülkéjében - próbálta csillapítani a felügyelő.

- Akkor sem vagyok vak! Rálátok Alfréd fülkéjére, s figyelem mindig, nehogy elmenjen inni. Annyi a rossz ember, ketten elbánunk velük, de egyedül nem.

- Várja meg jóember, amíg befejezem! - ordította a felügyelő. - Ez szemmel láthatóan hatott. - Jött hozzá valaki? Látott bemenni hozzá idegent? - kérdezte utána lecsillapodva a Martin.

- Hát - vakarta az őr a kobakját - most, hogy emlékeztet rá, tényleg jöttek ketten hozzá azon az éjszakán. Először azt hittem, a felesége az a fiával, de nem nagyon figyeltem rájuk. Egy krimit olvastam. Azért azt láttam volna, ha Olsen elmegy és nincs ott. Nem tudja megérteni?!

- De honnan tudja, hogy nem Lucy meg a fia volt Olsen fülkéjében?

- Vajon honnan? - gúnyolódott az őr - Onnan, hogy megkérdeztem később Alfrédet. „Ja, azok csak érdeklődni jöttek a buszjáratok felől, mert a vonatot már lekésték.” Látszott volna rajta, ha nem mond igazat, - erősködött az idős férfi. Ki nem állhatta a rendőröket. Fiatal korában sok baja volt velük.

- Szóval nem Lucy meg Ben volt? Erre akár meg is esküszik - Forester őrmester mélyen a férfi szemébe nézett.

- Hát megesküdni, azt azért nem - szeppent meg egy kicsit az őr.

Martin felügyelő megvetően legyintett. A kocsit visszaküldték, gyalog vágtak neki.

- A maga megoldása, felügyelő úr, esküszöm, nem rossz! Bizony nem rossz! Könnyen így történhetett. De miért? - kérdezte reménykedve, hátha erre is választ tud adni a felügyelő.

- Miért? Még kérdezi? Nem tűnt fel az új kocsi? A házat tatarozták! Alfréd márkás italokat iszik!

- Hű az áldóját, erre nem is figyeltem - az őrmester még mindig képtelen volt elhinni.

- Az a baj, hogy Alfréd konokul tagadni fog. Bentől sem várhatunk sokat. Egyszer már jól átvert minket!

Forester őrmester hősiesen tűrte a kudarcát. Elvégre az ő ötlete volt Tom Benson letartóztatása. Elvakultságában másra nem is gondolt. Léprecsalták Jessicaval. Hm..., Jessicaval. Talán most is azt kellene csinálni. Ha valaki törbeccsalná Alfrédot... De ki lehetne az? Meghánytákvetették a kérdést. A végén egy személy mellett döntöttek egyhangúan, bár nem szívesen.

Alfréd ráncos arcán mosoly virított. Vadonatúj kék ruhájában feszített a kertben. Kezében az elmaradhatatlan sörösüveg. Nagyon elégedett volt magával. Jól megvoltak Bennel egyelőre, amíg az meg nem nőszül. Később meg, lehet, idevesz valakit, hogy főzzön-mosson rá.

A lányok csak idegesítették. Mindent kizabáltak a jégszekrényből. De a fene bánta már. Jó ez így. Csak ha nagyon sokat ivott, akkor volt a baj. Kígyók jöttek elő a falból, azt még csak kibírta valahogy, de a fehér kísértettől, attól nagyon félt. Amikor közel ért hozzá, rávigyorgott, ő akkor behunyta a szemét, hogy eltűnjön a kígyókkal együtt, de az fogta magát és átváltozott Lucyvá. Nem, annyit többet soha nem fog inni, hogy Lucyt újra lássa.

Bement a házba, hogy a tűzre rakjon, mikor hallotta, hogy valaki jön végig a köves úton. Nem Ben, az biztos. Vajon ki lehet? Csak nem Lucy lesz, rezzent össze. Nem, könnyebbült meg, amikor meglátta a belépőt. Pat Benson volt az fehér ruhában, mint egy síri menyasszony.

- Mrs. Benson! - sikoltotta.

S akkor rémületére, Pat térdre vetette magát előtte. A félig üres sörösüveg hangos csattanással a kőnek koccant, de nem tört el.

- Az égre kérem, álljon fel! Mi van magával?

Vászonköpeny az igen, de fehér selyemruha?! Ez nem illett hozzá.

Pat Benson sírva fakadt, fulladozva zokogott. Ez még rémesebb volt.

- Mit akar tőlem?

- Alfréd, nem hallgathatunk tovább! Eljött az őszinteség órája. Tomnak vége lesz, ha maga tovább hallgat. Én hallgattam, némán szenvedtem egész idő alatt. Látja, nem árultam el magát, pedig megtehettem volna. Igaz, ha beszélek, rögtön elkapják Tomot is. Amíg ezt titokban tarthattam, nem beszéltem magáról - levegő után kapkodott.

- Miről beszél, Mrs. Benson? Semmit sem értek az egészből! Ha nem Tom ölte meg Lucy, akkor ki?

- Maga tette, Alfréd, ne merje tagadni! Láttam az egészet! Aznap éjjel követtem Tomot, hogy végre megtudjam, hol csavarog. Mindent láttam! Ember! El tudja képzelni, mit éreztem, mikor a férjem leütötte Lucy. De nem halt meg! Láttam, amint feláll, leporolja a ruháját és elindul magához! Rohant, hogy leadjon mindent, amit megtudott. Egy egész rakás szenzációt. De maguk elintézték könnyörtelenül. Ben és maga, az üveges portásfülkében. - Pat iszonyattal nézett Alfrédre, aki falfehéren támaszkodott a kis tűzhelynek.

- Kérem, jelentkezzen önként a rendőrségen! - Alfréd konokul ingatta a fejét.

- Hallott valaha valamit az enyhítő körülményről? - próbálkozott más oldalról Pat. Nem az a fajta volt, aki könnyen feladja. - Magának aztán nem volt könnyű Lucy mellett, Alfréd. Meg tudom érteni, hogy elintézte az életbiztosítás miatt. Egy kis nyugodt öregséget igazán megérdemelt! De nézze, ha én elmondom, amit láttam, most már csak javíthatok Tom helyzetén. Az emberek megtudták, hogy exhibicionista, de minden csoda három napig tart. Ha nem gyilkos, kezeltni fogják, meggyógyul s elengedik. Megbüntetik persze, de nem gyilkosság miatt. Magának rengeteg mentsége van! Hiszen az utcában mindenki tudta, micsoda mártír életet élt Lucy mellett.

Kintről, az utca felől csikorgó zaj hallatszott, Alfréd az ablakhoz rohant s kinézett. A szívéhez kapott. Az ezüsfenyők mögött, hosszú, fehér lepelben, Lucy Olsen állt. Alfréd Olsenből kiszállt minden erő.

- Mi van magával, Olsen? - csodálkozott Pat, s ő is kinézett az ablakon.

- Maga nem lát semmit, Mrs. Benson? A fenyők mögött...

- Mit kellene látnom, Alfréd? Gyönyörűek a fenyőfái. Már kérdezni akartam ezerszer, mit csinál velük?

- Te átkozott! - rázta az öklét Alfréd Lucy felé - A tébolyba akarsz kergetni, hát sohasem lesz nyugtom tőled?

- Mi ütött magába? Hiszen csorog magáról a verejték. Hogy néz ki? Orvoshoz kell fordulnia. Hiszen maga beteg.

- Állj! Ne tovább - kiáltotta továbbra is az ablakra meredve Olsen. - Jól van! Elmondom Mrs. Bensonnak az egészset, ha elmész és nem jössz többé vissza.

És Lucy mintha tényleg meghallotta volna, eltűnt a kerítés mögött.

- Üljön le Mrs. Benson, igyunk egy pohárral, jót fog tenni mindkettőnknek - Olsen már nem tudott a bőréből kibújni. Ittak együtt egy rendes pohárral, és Alfréd valamennyire összeszedte magát.

- Jól látta Mrs. Benson! Lucy magához tért, mielőtt a maga férje elhagyta a temetőt. Talán még látta is Tom, amikor Lucy felkelt a földről, de nem jutott el a tudatáig, rohant, mint egy őrült. Lucy kicsit kótyagosnak érezte magát, de azért el tudott jönni hozzám, Bennel együtt, a sarkon véletlenül összetalálkoztak. A másik őr, a társam látta is őket, de én később azt mondtam neki, hogy valakik a buszjáratok felől érdeklődtek, mivel lekésték a vonatot. Ebbe belenyugodott. Minek is kételkedett volna?

Lucy elmesélte, mi történt. Irtóra felkavarta az egész, ilyen szenzációba még életében nem botlott. - „Te vén szeszakázán” kedveskedett nekem a szokásos módján - „majdnem özvegy lettél. Akkor aztán élhetted volna világot a biztosítási pénzből.” Tudja, hogy évekkal ezelőtt egy biztosító társaság embere addig járt a nyakunkra, hogy a végén kötöttünk egyet. Kölcsönös volt, egymás javára szólt a szerződés. Tulajdonképpen nem volt eget rengető összeg, de elég szép summa a magunkfajtának.

- Lucy sohasem mondta ezt senkinek - csodálkozott Pat.

- Nem mondta, nem szívesen gondolt a halálra. Babonás volt.

De ez az átkozott Martin felügyelő folyton gyötört. Megsejtett valamit. Csak hát nem sokra ment vele, mert alibim volt. A másik őr végig látott engem az üvegfülkémben.

Szóval amikor Lucy elmondta a mondandóját, elkezdett pocskondiázni engem, azután Bent. Ronda kövér vénasszony! Ilyenkor legszívesebben megfojtottam volna. Ha meghal, akkor én szabad vagyok, megkapom a pénzt és jut belőle jó minőségű whiskyre életem végéig. Utáltam azt az olcsó vacak italt, amit ő vett. A sátán azt súgta, milyen kár, hogy félresikerült az az ütés, amit Tom mért rá. Aztán azt, hogy te is befejezheted. Szépen fejbevágod és elviszed oda, ahol Tom leütötte. A végén teljesen becsavarodtam. Azt mondtam Lucynak, mutassa meg hol történt, mert nem hiszem el az egészset. Ekkora hazugságot még életemben nem hallottam, mint amit most talált ki. Bent a fülkében hagytuk és elindultunk a temető felé. Amikor elhaladtunk a házunk előtt, meggondolta magát, és nem volt hajlandó tovább menni. Bement hátra a kertbe megnézni, hogy bezárta-e a tyúkokat. Észre se vette, amikor hátulról jókorát

húztam a fejére, egy hatalmas szőlőkaróval. Azonnal elterült. Aztán nem tudom, mi történt velem. Amikor láttam, hogy meghalt, rámtört a lelkiismeret-furdalás. Bárhogy szépítem a dolgot, inamba szállt a bátorság. Fél üveg whiskyt húztam le, mire lábam remegése megszűnt. Akkor visszamentem a portára, Ben kabátjában, azt vettem fel a társam megtévesztésére. Elég feltűnő darab, virágos vattakabát. Ben ahogy meglátott, rosszat sejtett. Teljesen kikészítette a dolog. Azt hittem megzavarodott, úgy viselkedett.

- Mindegy - mondtam neki végül -, ami történt, megtörtént, jóvá nem tehető. Ha nem akard, hogy szegény apád börtönben rohadjon el, segítened kell. Nem részletezem. Végül belátta, hogy a lányoknak meg neki sokat ártana, ha kiderülne a dolog. Julia Carrington soha nem menne hozzá, ha megtudná, hogy az apja gyilkos. Na meg felajánlottam neki a fele biztosítási pénzt. Ez hatott.

Így aztán visszarohtam Lucyhoz. Titokban abban reménykedett, hogy az anyja megint magához tér. De nem. Átvitte Mrs. Chester margarétái közé, szépen lefektette. A harisnyát a nyaka köré tekerte. Azután elrohant, és eszméletlenül itta magát. A többi már maga is tudja. Reggel én is jól benyakaltam Gibbsonék kocsmájában. Gondoltam, részegen nem tudnak kihallgatni.

Ben is azért bujdosott el, hogy ne tudják kihallgatni, amíg valamennyire magához nem tér. Az a hülye a végén megzavarodott, annyit ivott. Majdnem alkoholmérgezésben fordult fel. - Olsen fájdalmasat sóhajtott, azután folytatta.

- Én meglettem volna, nem hiányzott az örökös perpatvar, csak ne járna Lucy vissza fehér síri lepelben. De maga nem látta az előbb? - kérdezte reménykedve.

- Nem, mondom, hogy nem láttam semmit! - tiltakozott Pat hevesen.

- Aztán nehogy azt higgye, hogy elismerem a felügyelő előtt is a gyilkosságot! - ezer ráncból barázdált arcán kaján vigyor jelent meg. - Még eliszom a maradék pénzt. Megszolgáltam, az enyém.

- Te vén bolond - Ben rontott be az ajtón -, ezek mindent hallottak! Kelepcébe csaltak! A lányod volt a csalétek.

Valóban, a fenyőfák mögül Rose lépett elő, kisírt szemekkel. Ő volt Lucy kísértete, és nem először.

Olsen még mindig nem adta fel.

- Csak nem hiszik el, ezt a zagyaságot! Tom Benson tette! Én csak Mrs. Bensonnak találtam ki ezt a történetet. Rose! Csak nem hiszed el ezt a szörnyűséget idős apádról?

- Bizonyítani nem tudnak semmit - próbálkozott Ben is apja segítségére sietni. Rose felzokogott.

- A szőlőkaró! Arról megfeledkeztél, Ben. Már megvizsgálták a laborban. Lucy Olsen vére száradt rajta. Apád visszaverte a helyére.

- Azt én jól lemostam forró vízzel - kottyantotta el magát Alfréd Olsen.

Másnap az utca a megszokott életét élte.

Mrs. Chester örült, hogy fel tudott kelni és friss kiflit evett tejeskávéval. Mrs. Green komolyan reménykedni kezdett, hogy barátnője meggyógyul, és nem lesz egy újabb ház, ami előtt elhaladva azt gondolja, hogy itt lakott egy jó barátnője. Annyian elmentek már, akiket szeretett. Szemben, szokás szerint, Doris veszekedett Phillel, amiért tegnap megint olyan későn jött haza, hogy kimaradt az esti színjátékból. Nem tudta megbocsátani neki azt az estét, amikor Tom utánaosont és leütötte a kísértetlepel miatt.

Állítólag Rose már egy ideje gyanakodott az apjára. Ben egyszer elszólta magát. A lány azért öltözött kísértetlepelbe. Addig akarta az apját ijesztgetni, amíg az bevallja neki a bűnét. Mivel nagyon hasonlított az anyjára, a jelenet valóban hátborzongatóan sikerült.

Pat Bensonnak nem lett könnyebb az élete, de hősiesen viselte. Az emberek tisztelettel, elismeréssel beszéltek róla. Olyan asszony volt, akit semmi nem mocskolhatott be, még a hűtlenség sem. Tomot talán meggyógyítják, talán nem, ő kitart mellette. Jóban-rosszban, ahogy fogadták.

Lilla Lawson is szakított fiatal barátjával. Nem akarta a fiai szeretetét teljesen elveszíteni. Szentül megfogadta, ezentúl a családjának szenteli életét.

Jessica Johnson kicsit meg volt sértődve, hogy nem ő leplezte le Lucy gyilkosát. Haragudott Tom Bensonra, amiért nem ő volt a tettes. Hiába magyarázta neki Forester őrmester, hogy Benson lebuktatása is nagyon fontos volt. Tom bűne sem kevés. Susan Vale-t majdnem a szívhalálba hajszolta, mikor Vale kabátjában halálra rémítette. Mivel Dorist hallotta locsogni a kísértetről Mrs. Chester kertjében, remek ötletnek tartotta, ha valaki meglátja fényes nappal a kísértet öltözet alatt Vale kabátját. Így arra tereli a gyanút. Mrs. Green is látta egy pillanatra, de nem volt biztos benne, hogy valóság, vagy csak a szeme káprázik. Susan viszont kint a temetőben vette észre, pont akkor, amikor a kezében is egy ugyanolyan kabát volt. Nem tudta mire vélni a dolgot, kiment a kertkapun, hogy jobban lássa. Egymásra meredtek Susannal, mesélte Patnak, amikor az legutóbb meglátogatta. Nem tudja, melyikük ijedt meg jobban. Ő mindenesetre pánikba esett, felkapta a vadászkését, amivel a bokrot metszette körbe, és elindult az asszony felé. Maga sem tudta, mit tesz vele, ha eléri.

Susan visszaugrott a konyhába, magára zárta az ajtót, mielőtt ő a kapuhoz ért. Átugrott a kerítésen, a feje mintha vízgözzel lenne tele, gondolkozni is alig tudott. Ez az asszony felismerte, el fogja árulni, csak ez járt a fejében. Mit tegyen? Csak ment előre, félelmetes látványt nyújthatott. A konyha ablaknál megállt és belesett, készült betörni, amikor Susan Vale összeesett, mint egy rongybaba.

Később rettentően félt, hogy ha az asszony magához tér, és elárulja őt. Azt hitte meghalt, amikor elesett. Rávette Steve-t, hogy menjen be hozzá és itassa meg a szerencsétlent. A jószívű gyengeelméjű be is vitte a teát a termoszban és sikerült is mind megitatnia Susannal. Az magához tért és rámosolygott Steve-re. De minden hiába volt, mert az a balfácán dr. Moor újra tönkretette, amit ő olyan szépen felépített. Susan elaludt volna, amúgy sem volt boldog élete. Jobban járt volna, ha dr. Moor hagyja szépen elaludni. De nem, neki pont akkor kellett betoppannia. Steve szerencséjére már kifelé jött a kórházból. Ő aztán elszedte tőle a termoszt és ráparancsolt, hogy ne szóljon róla senkinek. Susan Vale majd megköszöni neki, ha hazajön. Ettől biztosan meggyógyul. Csodatevő tea az, rendbe teszi.

Azután Susan Vale eltűnt. Nem tudott a nyomára bukkanni. Később amikor visszajött, hallotta, hogy nem emlékszik semmire. Akkor meg minek törjön az életére, nem gyilkos ő, hiszen Lucy sem gyilkolta meg. Ha Alfréd nem végez vele, akkor neki vége lett volna. Lucy soha nem tartotta a száját. S ha tartotta volna is, minden hiába. Pat hűtlensége, meg a csalódás saját férfiasságában elég volt neki. Még tán az orvos sem hitt gyógyulásában, Pat viszont biztosra vette, Tom meggyógyul.

Jessica nem sajnálta Tomot. Egy izzadó húskolosszus! Rémálmai életre kelt szörnyetege. Talán soha sem fog tudni nyugodtan aludni. Érdekes módon Patrick is hidegen hagyta az utóbbi időben.

Miután Alfrédet elvitték, valahogy minden megváltozott.

Mindenesetre a diófa újra világított éjszakánként. S számára világos volt, hogy maradnia kell. Vale az más, az mulandó. A művészet az örök. Neki tanulnia kell még, itt, ezen a helyen. Valet tartsa el Susan. Semmi kedve nem volt mutogatni magát, mint Tom. Különböző újságokban tetszelegni! Brr!

Patrick szinte ki sem jön a számítógépei közül. Úgy érzi, közel van a megoldáshoz, hiszen Mrs. Chester szemlátomást gyógyul, pontosan az történt, amit várt. Dr. Moor fékezi Patrick lelkesedését, biztosan tudni véli, hogy Mrs. Chester kidobta Vale tablettáit. Jó, de akkor mivel magyarázza a gyógyulását? A doktor nem magyaráz semmit, hiszen nem ez az egyetlen megmagyarázhatatlan számára.

Mindenesetre ebben a tökéletes otthonban ők jól megvannak Gastonnal. Susan csak maradjon a férjével. Jessica Johnson is szemmel láthatóan ezen a véleményen van.

Esténként újra rótt a bűvös köröket. Időnként Jessica Johnson ablakára nézett.

*Minek kell mindent megmagyarázni, bizonyítani, mikor annyi mindent lehetetlen felfogni is.*

-&-